

ký Sự Đòi Nợ

Contents

ký Sự Đòi Nợ	2
1. Phần 1 : Chương 1 :truy Tìm Con Nợ	2
2. Phần 1 : Chương 2 tiếp Cận Mục Tiêu	5
3. Phần 1 : Chương 3 : Khi Người Ta Phũ	10
4. Phần 1 : Chương 4 : Kẻ Bị Xua Đuổi	11
5. Phần 1 : Chương 5: Bài Học Bản Lĩnh Và Bữa Rượu Huyết Nhung	13
6. Phần 1 : Chương 6. Vụ Mai Mối... Kinh Điển	18
7. Phần 1 : Chương 7 : Một Cuộc Hẹn	20
8. Phần 1 : Chương 8 :	22
9. Phần 1 : Chương 9	23
10. Phần 1 : Chương 10	24
11. Phần 1 : Chương 11	25
12. Phần 1 : Chương 12	26
13. Phần 1 : Chương 13	27
14. Phần 1 : Chương 14	28
15. Phần 1 : Chương 15	29
16. Phần 1 : Chương 16	31
17. Phần 1 : Chương 17	32
18. Phần 1 : Chương 18	34
19. Phần 1 : Chương 19	35
20. Phần 1 : Chương 20	36
21. Phần 1 : Chương 21	37
22. Phần 1 : Chương 22	38
23. Phần 1 : Chương 23. Đêm Trắng (p1)	40
24. Phần 1 : Chương 24: Đêm Trắng	42
25. Phần 1 : Chương 25 (p3): Đêm Trắng	44
26. Phần 1 : Chương 26: Kẻ Thứ 3	45
27. Phần 1 : Chương 27	46
28. Phần 1 : Chương 28	47
29. Phần 1 : Chương 29	50
30. Phần 1 : Chương 30	51
31. Phần 1 : Chương 31: Trở Lại “cố Hương”	52
32. Phần 1 : Chương 32 trở Về	53
33. Phần 1 : Chương 33	55
34. Phần 1 : Chương 34	59
35. Phần 1 : Chương 35	60
36. Phần 1 : Chương 36	62
37. Phần 1 : Chương 37	63
38. Phần 1 : Chương 38	64
39. Phần 2 : Chương 1 - 2	66
40. Phần 2 : Chương 3	67
41. Phần 2 : Chương 4	69

42. Phần 2 : Chương 5	70
43. Phần 2 : Chương 6	71
44. Phần 2 : Chương 7	72
45. Phần 2 : Chương 8	73
46. Phần 2 : Chương 9	76
47. Phần 2 : Chương 10	77
48. Phần 2 : Chương 11	78
49. Phần 2 : Chương 12	80
50. Phần 2 : Chương 13	81
51. Phần 2 : Chương 14	82
52. Phần 2 : Chương 15	83
53. Phần 2 : Chương 16	84
54. Phần 2 : Chương 17	85
55. Phần 2 : Chương 18	86
56. Phần 2 : Chương 19	88
57. Phần 2 : Chương 20	89
58. Phần 2 : Chương 21	91
59. Phần 2 : Chương 22	95
60. Phần 2 : Chương 23	96
61. Phần 2 : Chương 24	97
62. Phần 2 : Chương 25	99
63. Phần 2 : Chương 26	101
64. Phần 2 : Chương 27	102
65. Phần 2 : Chương 28	104
66. Phần 2 : Chương 29	107
67. Phần 2 : Chương 30	110

ký Sự Đòi Nợ

Giới thiệu

Ký sự này được viết lại từ chuyện đời của nhulayeu, hay nói một cách hình ảnh, nó là vô vàn những l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-su-doi-no>

1. Phần 1 : Chương 1 :truy Tìm Con Nợ

Bà già mình là dân buôn bán nhỏ ở Trung Tâm,nếu nói ra chắc một số bạn biết.Cách đây hơn một năm có ột ông quen biết kiểu xã hội vay khoản tiền 25 triệu,viết giấy dàng hoàng,lãi suất cao hơn ngân hàng một chút xiu.Hai tháng đầu ông kia trả lãi đầy đủ,đến các tháng tiếp theo thì lần lửa mãi không trả mà nói để

đến hạn trả cả gốc và lãi luôn. Bà già dễ tính và dù sao cũng là bạn làm ăn đạo trước nên không nói gì, chỉ nhắc nhở cái hạn vì tiền ấy là công sức mấy năm tích cóp giành để chạy việc ỉnh.

Nhưng đúng hạn chả thấy ông kia qua nói năng chi, bà già gọi điện thì thuê bao quý khách... mẹ khi, cuống lên mới tra sổ danh bạ của bưu điện để xem có số điện thoại bàn không. Thì có tận mười mấy cái tên trùng nhau, mình được phân công ngồi gọi kiểm tra thông tin, xem trong một đồng ông tên Việt kia có ông nào là đối tượng cần gặp không. Bà già bảo, nếu không tìm được số điện thoại thì phải xuống xã đó hỏi người ta, rồi hỏi vài người quen ông kia. Ông này vài tháng trước còn hay qua chợ Trung Tâm nhập hàng, nên bà già nghĩ chả đi đâu mà phải đòi gặt gạo, địa chỉ cũng có, nhưng chỉ ang ang vùng này vùng kia xã đó thôi.

Mình gọi thử theo số danh bạ trong cuốn sổ dày cộp.

“A lô có phải bác Việt đó không ạ?”

“Việt mô? chú là ai?”

“Dạ Việt hay nhập hàng ở Trung Tâm phải không ạ?”

“Lầm rồi nha, Việt ni đi cày nha...tút..tút...tút”

Số khác.

“Nhà bác Việt hay đi nhập hàng phải không ạ”

Giọng bà già nào đấy:

“Đây cũng có Việt, chơ mà Việt nhà tui hay đi rèo lợn đực đi phủ tê, lắm cụng nên con ạ”

Cái cmnn, vừa bực vừa tức cười rung cả rốn.

Thử gần chục phát như thế thì toàn gặp Việt mần thịt lợn, Việt cự chiến binh, Việt giáo viên về hưu,.. đến lần thứ n thì bắt đầu hay:

“A lo cho cháu gặp bác Việt...bác Việt nhập hàng...”

Suýt rung tim vì giọng một con bé thỏ thẻ trả lời

“Có chuyện chi khùng eng? Mà eng tên chi, nhà ở mô, eng quan hệ răng với bố em?”... Con hăm này hỏi khí nhiều, dồn dập như muốn áp đảo mệnh.

“Eng là bạn...à quên...bố eng là bạn bố em...”

Ranh con e hèm rồi ngắt lời ngay:

“Láo hê, tuổi chi mà bạn bố người ta, tuổi tỵ à?”

Cuống mẹ nó rồi:

“Chẳng may a lỡ mồm...anh...anh xin lỗi. Bố Việt ở nhà khùng em? Mà em là con thứ mấy rứa, chắc xinh gái lắm hê, vì thấy đánh đá quá”

“Rứa xinh mới đánh đá à? Em xấu mù mịt nhưng vẫn điều đó”

“Khùng tin. À mà nhà em ở chợ mô sơn Z hê?”

“Hỏi chi kị rứa?”

“Hỏi để khi mô rảnh qua rủ bố em đi bắn chim cho vui”

“Bố em thềm đi chơi với trẻ trâu à? Có lẹ nổ phải?”

Đổi đáp vòng vèo một hồi chả ra đâu vào đâu, thông tin có được không đáng kể, chưa nói có khả năng trật lất vì nghe giọng ranh con này cũng cáo già vãi ra. Nhưng phải thừa nhận con bé ăn nói sắc sảo, dứt khoát, kiểu của gái từng trải, ít ra là không quần quanh sau lữ tre.

Một tiếng sau, tự nhiên ngứa ngáy muốn chọc tức ranh con bèn bốc máy gọi lại.

” Ai gọi đó?”. Giọng bà già nhào nhào, bỏ mẹ rồi.

"Chào bác, bác ăn cơm chưa ạ? Cháu là bạn của &*& đây mà". Hố hố, chả biết nó tên chi, cứ gọi bừa lí nhí trong cổ.

"Chi rứa cháu? Gặp Huyền á? Huyền hần đi mô rồi a".

"Dạ đúng rồi, cháu gặp bạn Huyền tí...bạn nó ko có nhà ạ bác? Rứa phiền bác đọc cho cháu số đt Huyền với ạ, cháu mới mất máy nên ko nhớ số Huyền nữa bác ạ. Lạnh bác hè".

Bà già lục lọi một lúc rồi cũng mò được số con bé. Cám ơn rồi rít, còn dặn bác già rồi nhớ mặc cho ấm vào nha, chớ trời ni là gió độc lắm đó bác, thôi cháu lượn.

Có được số ranh con rồi, ngồi nghĩ lằng nhằng mãi. Nhấn tin là hạ sách, nói chuyện thì bắt đầu chém gió rằng đây ượt, được vài câu nó dập máy thì bách nhục.

Cuối cùng lấy hết can đảm gọi cho ranh con.

"Hê lô chào bạn khi nãy nha!"

"Đứa mô đó? Hây, đứa mô hây?"

"Khiếp nhanh quên rứa"

"À...eng hồi nài ạ! Nhớ em à, hihi. Răng biết số rứa nả?"

Choáng cmnr, tỉnh như ruồi mới kinh.

"Anh nhờ tổng đài Viettel truy mà. Mưa lạnh em hè, em đang làm chi đó?"

"Mần chi mô, em đang ngồi bếp nhà bạn. Gọi có việc chi nữa eng? Hay chỉ để tán tỉnh linh tinh thôi, hihi"

"Tán thì để khi khác, mà anh cũng nỏ có nhu cầu nớ, người yêu anh ghen chết"

"Hihiiii, sợ rồi ạ"

Buôn độ nửa tiếng thì lòi ra tí thông tin ko biết thật bao nhiêu phần. Ranh con chỉ là hàng xóm ông Việt con nợ kia, học năm 3 trường khỉ gì trong Hà Tĩnh, đang chờ đi thực tập. Hỏi địa chỉ cụ thể nhà ông kia thì nó chỉ vòng vèo, đại khái đến dốc tắt thì đi đò qua sông, đi đoạn nữa gặp ngã 3 thì rẽ trái đi thẳng 200 m gặp ao ruộng lại rẽ phải...Linh tinh beng cả lên.

Báo cáo với bà già xong thì nhận lệnh chiều mai nắng ráo mang giấy biên nợ xuống nhà đòi. Minh hỏi "Có cần mang dao đi không?". Bà lừ mắt "Chi mà phải rứa".

Tối trước hôm xuống nhà lão con nợ, cũng nhắn tin qua lại với em Huyền, nhưng giấu tiết vụ xuống đó đòi nợ. Cái xã heo hút ven sông ấy quá lạ lẫm với mình, trước tối nay cũng chả quen em nào xã ấy để mà bốc phét.

"Hi em, buổi tối vui vẻ nhé". Phóng một cái tin vô thưởng vô phạt, vì cũng đang nằm quèo trong chăn, rảnh vãi mà.

15 p sau mới có phản hồi.

"Uh, lạnh quá đi mất".

Bố khỉ, trả lời cộc vãi.

"Lạnh thế này mà có ngô nướng chén thì vui em nhỉ, chớ em nhiều ngô không, hôm nào anh xuống xin ít?"

Lại mất 10p sau.

"Dám xuống không mà nói? Chỉ được cái ba hoa cụng nên"

Tụt cha nó cả hứng của trầm, hay văn mình không hay, kém mượt mà nên em í trả lời khô khan nhỉ? Mấy năm học xây dựng với cơ khí toàn khung với thép, kết cấu với áp lực....thì lấy đâu ra văn vẻ cơ chứ? Nghĩ mà hận tay hiệu trưởng không cho phụ đạo thêm môn văn.

Bấm cái tin cuối cùng rồi tắt mệ nó máy đi ngủ, dek thèm chờ trả lời.

” Em điều quá, mất hứng”...

2. Phần 1 : Chương 2 tiếp Cận Mục Tiêu

Sáng lợ mọ bật nguồn con C3 ghé lên xem đêm qua em Huyền nhắn gì không. À 2 sms, viết gì dài ghê.

” Anh nói gì nghe lạ rứa, làm em giật mình. Xin lỗi vì tụt mất cái hứng của anh nha”.

Cái thứ 2.

” Mô rồi? Giận rồi cụng nên? Gọi nói chuyện nha, tự nhiên thích nghe giọng anh mới chít chơ, hìhì”

Có mấy chữ mà đọc lại mãi, say sưa như đếm tiền. Kể ra cũng ảo vãi, chỉ nghe giọng, nói dăm ba câu mà thích thích, hóa ra cái sự yêu đương nó chỉ tầm phào thế này thôi à?

Kệ, hàng này cứ ử đấy đã, ai biết nác sông Lam rằng là trong, là đục, hê hê (nhắc mới nhớ, các cụ ngày xưa vớ vẩn vãi, nác trong là rằng, đục là rằng mà còn phải hỏi, có nhất thiết phải mang kính lúp ra soi không?)

2 giờ chiều chở bà già đi.

Quanh co hơn mấy cây số, đến dốc tắt thì xuống xe, bắt đò ngang qua sông. Bên kia sông một màu xanh bạt ngàn của tre, xa xa là dãy núi tím mờ, mây trắng vắt vẻo như chiếc khăn voan mềm mại. Cảnh đẹp mê mẩn, tự nhiên thấy hồn chùng xuống. Liệu bên kia sông có cô hàng xén rằng đen, cười như mùa thu tỏa nắng đang đợi ta không nhỉ? Éo mẹ, hôm nay lãng mạn kinh người, hehe.

Sang sông xong, hỏi đường mãi mới mò được vào ngõ ông kia. Bà già dặn ” Vô đó thì cứ kêu đạo ni nhà túng thiếu bèo nhèo nghe chưa? Nói là xin được việc rồi, nhưng người ta đang cần tiền thuốc nước, cần gấp tiền”. Mình bảo ” Đi đòi nợ cứ lừ lừ mắt nó mới sợ mà trả, nói nhiều vô ích”. Bà già ” Bậy, tui có nhờ anh đánh nhau mô mà lừ lừ. Kêu túng là đủ rồi”.

Vào nhà chó sửa inh tai, chưa kịp định thần thì có con bé nhìn duyên vãi, lò dò bước ra, hỏi

” Bác với eng hỏi ai ạ?” Sững mẹ nó mất 5 giây. Trước đến nay vẫn nghe giang hồ đồn gái vùng này tắm nước sông Phố nên tóc dài mượt, trắng trẻo, giờ mới có dịp để tin giang hồ éo nói phét.

Ấn tượng đầu tiên là gương mặt tròn, ửng đỏ (chắc mới ngồi bếp ra), mắt to ngơ ngác con nai vàng, đôi má bầu bầu nhìn chỉ muốn véo cho phát đỡ ghét.

Hỏi thăm thì đúng là nhà ông kia đây luôn, con bé bảo:

” Bố cháu đau đầu đang nằm nghỉ, để cháu gọi dậy ạ”

Liếc qua một vòng quanh nhà mình kết luận bằng cảm tính, toàn bộ khung cảnh toát lên vắng lặng và buồn buồn, kiểu của một gia đình từng khá giả ở thôn quê. Vì nhà cửa xây tương đối kiên cố nhưng đồ đạc, trang trí khá đơn giản, nếu ko muốn nói là sơ sài. Rất có thể chủ nhân mới trải qua biến cố lớn, và sự khá giả chỉ còn lại dấu vết chẳng???

Ngồi đợi một lát thì ông kia ra tiếp, thái độ vừa ngờ ngàng vừa bối rối, trông mặt cứ sượng sượng, khổ khổ. Mẹ, mình cũng thấy tội tội làm sao ấy.

Đến phần trình bày hoàn cảnh dẫn tới việc chậm trả nợ thì mình té ra ngoài, bỏ lại bà già chiến đấu (đợi khi có biến thì nhảy vào, hehe).

Đứng đỉnh ra sân ngó chim bồ câu, tranh thủ tia xem em kia ở đâu, tán phét tí cho đỡ nhạt miệng. Dưới bếp hình như có ai đó đang lục cục dọn dẹp, hé mắt vào thấy mái tóc dài lấp lóa, thoát ẩn thoát hiện mà tìm xón hết cả xang, bèn đánh liều đi xuống.

” Em gì ơi cho anh xin tí lửa”

Tiếng dép lẹp kẹp từ trong bước ra, ngộp thở vãi.

” Anh vô bếp mà châm tề, bật lửa em bỏ mô rồi a”

Lúc ấy tay đã run cầm cập mẹ nó rồi, cầm điều thuốc mà mấy lần suýt rơi xuống đất. Em mặc quần thể thao, khoác áo ấm dày sù, chân đi đôi tổ ong xanh, mắt nhìn toát lên sự ấm áp.

” Đang nấu chi mà thơm rứa em, có lẹ ăn được đây?” Minh ấp úng bên cái nồi đang phả khói phì phì trên bếp than rục hồng.

Bé con cười bẽn lễn, duyên tệ:

” Anh đoán tài hè, đồ anh mùi chi đó?”

Minh hít hà mấy cái, rồi ra vẻ trầm ngâm thẩm định.

” Mùi chi mà nghe quen lắm, khoai lang à em?”

” Hiii, đúng một nửa rồi”

” Khoai sọ?”

” Vẫn chưa đúng”

” Rứa tôi xin người dẫn lật ô chữ thứ 3 từ trái qua đi ạ!”

” Chữ M....có 1 chữ M. hihiiii”

” Tôi xin đoán đây là ô chữ...khoai Môn ạ!”

Cô nàng cười khanh khách:

” Đi thi chiếc nón kỳ diệu như ri thì mất hết điểm hè, mãi mới đoán trúng tề”

Minh làm bộ ngượng ngùng, gãi tai gãi đầu như thằng ngố.

” Hi hi, đứng trước MC với cả mùi khoai thơm quá nên lú lờ là phải rồi. Mà khi mô mới được ăn đây em? Thèm rồi đó nha!”

” Để em kiểm tra đã, chắc gần chín rồi. Nhưng mà khoai ni phải để nguội mới ăn được tề, anh có đợi được không đây?”. Bé vừa nói vừa lấy đũa chọc chọc vào nồi, mắt lim dim vì khói, động tác yêu vãi đi được.

Linh cảm bé này là em Huyền rồi, vì giọng nói với cách lấy hơi quen quen. Cơ mà hôm trước nó bảo nó chỉ là hàng xóm ông Việt thôi mà? Chẳng có nhẽ nó chơi mình? Nên nhân lúc em í đang lúi húi bên bếp, mình lỏm đút ra gọi thử vào số Huyền xem sao.

Chuông đến lần thứ 2 rồi mà chẳng thấy em ấy đút tay vào túi áo, túi quần chi cả. Nghĩ thầm vậy là éo phải Huyền rồi, may thế.

” Huyền ơi có điện thoại tề, ai gọi tề!”

Ông bố ở nhà trên gọi với xuống. Bỏ mẹ tôi rồi, hóa ra đt em í bỏ ở tủ trên nhà, Huyền cmnr, tim đập như giã gạo đêm trắng trong ngực.

Bé con chạy lên khi chuông đã tắt (từ đây gọi là Huyền luôn). Nó quay xuống bấm bấm chi đó rồi liếc sang mình rất nhanh.

Cả hai thoáng nhìn nhau, má đỏ bừng...

Cả hai nhìn nhau không nói năng chi, hồi hộp vãi cả lúa. Điều thuốc này giờ kẹp bên tai thế éo nào rơi xuống đất, mình cúi xuống nhặt lấy rồi lại gần bếp lửa châm, rít liền hai ba hơi cho đỡ căng thẳng. Cảm giác khi đó khó tả lắm, vui vui, sượng sượng và bối rối.

” Răng trong đt em chanh chúa rứa, nỏ bù ở ngoài hè”

Cạy mồm mãi mới nói được câu ấy, xong quay đi chỗ khác vì ngại. Ngại gì chả hiểu nữa.

” Nỏ quen thì rứa thôi, như anh là may đó, em còn nói chuyện. Chơ bình thường thấy số lạ em toàn lờ đi nỏ nghe mó”.

Em í vênh vênh cái mặt lên một cách đáng ghét. Mình xoa xoa hai bàn tay vào nhau nghĩ mãi éo kiếm ra câu gì hay ho để chém tiếp. Chợt em ấy reo lên nho nhỏ.

” Ôi có lệ khoai chín rồi anh tề, để em bỏ ra cho nguội nha, hihi không anh ăn rụng răng đó!”

Mình láu táu xung phong nhắc cái nồi đang phả khói phì phì xuống bếp, nóng vãi ra. Xong, em ấy chạy lên nhà xách cái quạt điện xuống, bảo ” Thổi cho nó nhanh nguội, chờ để anh chờ lâu tội nghiệp, hihi”.

Đang ngồi nhìn rổ khoai bốc khói nghi ngút thì ở nhà trên, cuộc chiến giữa bà già mình với bố em ấy đến hồi gay cấn đột xuất, vì loáng thoáng nghe to tiếng hơn. Ôi, ngại vật. Phụ huynh làm ăn kiểu ấy họa bằng giết nhau. Huyền thì thầm:

” Anh ơi, bố em vay tiền nhà anh à?”

Câu hỏi như lát dao cắt vào tim mình.

” Anh cũng nghe phong phanh rứa, nhưng thôi em, chuyện đó của người lớn mình biết vậy là được”

Huyền im lặng, vẻ mặt không vui, hai bàn tay đan vào nhau, thở dài khe khẽ...

Bực với bà già ghê, lúc đi thì dặn mình phải bình tĩnh không manh động, giờ bà lại to tiếng với người ta. Mình rút đũa ra soạn cái tìn vào máy bà ” Mẹ nói nhỏ thôi, việc đâu có đấy, chi mà nhao ầm lên rứa?” tất nhiên là viết không dấu.

Vài phút sau bà già cầm đũa chạy xuống, nói oang oang :

” Hây, hây...mi nhẩn chi tau nỏ dịch được....À nhủ xuống ăn khoai chi?” Huyền chêm ngay vào:

” Dạ, đúng rồi ạ. Con mời dì với bố ăn khoai ạ...Dì ngồi đây cho ấm ạ!”

Mình ngượng chín cả mặt, chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống đất cho lành.

Ngồi ăn khoai, chuyện trò linh tinh một lúc thì bố Huyền dẫn bà già sang hàng xóm cho bà già xin ít lá gì đó về làm thuốc chữa đường ruột, hình như là lá đuôi khỉ, chẳng nhớ lắm. Còn lại 2 đứa, Huyền buồn buồn kể ình nghe hoàn cảnh gia đình hiện tại. Em ấy nói nhiều, giọng có lúc như sắp khóc, chót lại là: nhà có thằng em học ngoài HN dính vào lô đề, bóng bảnh.

Cách đây vài tháng bị chủ nợ thúc ép, nhà phải vay mượn, cầm cổ sổ đỏ lấy tiền gửi ra, ko thì mất xác. Mẹ nàng lại đang điều trị bệnh, tốn kém mà cũng chưa biết kết quả ra sao. Bản thân nàng thực ra đã tốt nghiệp cao đẳng kinh tế, xin làm hợp đồng mấy nơi nhưng chưa đâu vào đâu. Nói chung nghe mà áy ngại thay cho nhà nàng.

Mình gật gù chẳng biết nên nói gì. Có lúc nàng rơm rớm nước mắt, giọng đầy xúc động làm mình chỉ muốn dang tay ôm trọn vào lòng (cơ mà éo dám mới nhực).

Sau khi nghe Huyền kể lể hoàn cảnh gia đình và chén đầy một bụng khoai (ngon vãi các bác ạ, thề là trong đời chưa khi nào thấy món ăn vặt nào tuyệt như thế), mình cũng đáp lễ bằng chuyện riêng tư của bản thân cho phải đạo.

Thật ra cũng chẳng oai iếc chi dù mang tiếng là nhà có tiền cho vay, thậm chí nhiều khi éo dám ngửa mặt nhìn chúng bạn cùng lứa vì tự thấy kém tẩm. Tốt nghiệp cấp 3 thi Kiến trúc và Xây dựng, trượt chổng cẳng, may vớt vát nguyện vọng 2, học tạm cái trường mà khi đọc tên 100 người thì 99 đứa éo biết nó mọc ở đâu ra cái trường ấy.

Lặn lội mãi cuối cùng cũng vác được cái mạng ghê với tám bằng lỏm về quê, trong xóm hỏi mi tốt nghiệp trường chi hè, trả lời với thái độ vờ vịt khiêm tốn: À chuyên ngành kỹ thuật. Kỹ thuật chi? Lịt mẹ hỏi lăm lăm thế, kỹ thuật đóng gạch, được chưa ông ngoại?

Giờ thì nhờ ông chú họ xin được chân quản lý vật tư ột cơ quan cấp phòng dưới huyện, lương hợp đồng 800k, đủ 1 châu kara và vài lần đổ xăng. Ăn sáng, cà phê và card điện thoại thì có Liên Xô lo. Liên Xô là bà già. Hết.

Nàng vừa nghe vừa tùm tùm cười.

” Rứa rứa...tiền mô mà mua quà với rủ bạn gái uống nước?”

” Bạn gái bao ngược lại anh thì có í. Mà cũng sắp tèo rồi, chả lo”

” Tèo là chi anh?”

” Là..là..gút bai mai lớp í.”

” Trời, chuyện nghiêm túc rứa mà anh cũng đùa được hề. Răng lại sắp chia tay anh? Chị nó không hiểu anh à?”

” Hiểu, quá hiểu mới chia tay em ui”

” Là răng em nỏ hiểu tề.”

” Uhm, nói thì dài dòng, nhưng chốt lại là ri em: bạn nó chỉ hiểu những nhu cầu cơ bản hàng ngày của anh. Ví dụ khi anh ho 3 tiếng liên tục thì biết anh đêm qua hút trên 8 điếu thuốc, anh gãi đầu thì bạn í biết 7 ngày rồi anh chưa gội đầu, sáng sớm thấy mặt anh nhăn nhó là biết anh xin tiền ăn phở bò nhưng mẹ chỉ cho tiền ăn mì tôm...”

Nàng che miệng cười, rồi bảo.

” Quan tâm anh rứa còn chi nữa, hi hi! Rồi năng nựa anh?”

” Thôi, nói rứa để em biết: Hiểu nhau ko có nghĩa là sẽ yêu được nhau dài lâu. Trong tình yêu có những thứ không thể gọi thành lời, đó là sự đồng điệu cảm xúc, ước mơ. vân vân và vân vân...” (chém như đúng rồi)

” Dạ, em hiểu!”

Tán phét một lúc khô hết cả họng. Nàng cười suốt, tiếng cười giòn như bánh đa vỡ. Mình thì tâm trí cứ lo lắng ko biết lúc này bà già đã nói gì quá đáng với bố nàng chưa? Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, một lời nói ra cổ xe tứ mã đuổi éo lại được. Vừa tội người ta mà mình lại đâm ra khó xử.

Cà kê chút nữa thì bộ đôi quân địch kéo quân ta về. Bà già đi thẳng vào bếp, trên tay ve vẩy chùm lá khỉ gió gì đó.

” Thôi mần mà về con hề! Gớm, lợi dụng chủ vắng nhà, eng chị ngồi tán chắc được nhiều chưa?”

Huyền đỏ cả mặt, lúng búng thanh minh.

” Eng nớ đang kêu sốt ruột đó di tề, kêu với con là đợi sưng cả chân rồi. Mà lá chi đó di?”

” Lá đuôi khỉ, cầy ni chữa đường ruột tốt phải biết đây, tìm mại mới có”

Mình làm bộ khó chịu vì phải chờ lâu, gắt um lên (sưng bỏ mẹ còn làm trò, hề hề):

” Khiếp, nỏ lẹ con ẹ về một mình, đợi dài cả cổ. Ở nhà còn bao nhiêu việc quan trọng...”

Bà già nguýt rõ dài.

” Anh thì có việc chi mà quan trọng? Về bắn thuốc lò dõ thêm thì có, ày thì về...”

Mình tím mặt vì ngượng. Thật với các bác, món ấy là khoái khẩu mẹ nó rồi. Ăn xong làm ấm nước, chiêu một ngụm rồi vè vè bắn một phát sướng nhức hết cả xương. Cơ mà gái nó ghét, vì hôi *** .

Em Huyền lau chau bôi thêm.

” Gơ chà chà, biết rồi nha, thanh niên sáng ngời a ri mà...hút thuốc lò tề, lêu lêu”

” Không phải mô, mẹ anh trêu linh tinh đó, mẹ hề”

” Ủ, eng nớ chỉ bắn ké thôi, mồm hôi rình nên gái nó bỏ đấy”

Bó tay bà già mình.

Loăng quăng một tí rồi cũng chào về. Ra đến cổng nghe bà già nói với bố nàng.

” Rửa eng nha, nửa tháng một thằng ni xuống lấy. Có chi eng gọi điện cho em, cuối năm em bận lắm, với cả cũng bí nựa, eng thu xếp giúp nha”

Ông già nàng cúi đầu dạ dạ trông rõ khổ. Nàng ko ra tiền, cũng chẳng nói gì, vẻ mặt buồn buồn. Thú thật, lúc ấy mình chỉ muốn có ngay trong tay 25 triệu đưa luôn cho bà già rồi bảo ” Thôi không cần đòi nợ nữa, có đủ đây rồi!”

Hai mẹ con sang sông, nước chảy lơ thơ, bên bờ chiều vắng ngắt ko bóng người. Buồn tê tái...

Trên đường về bà già kể vắn tắt vụ thương thuyết lúc chiều: ông ấy vừa phải gom tiền chuộc mạng thằng con lô đề, vừa lo viện phí điều trị cho vợ nên hiện tại chưa chết đói là may. Số tiền 25 triệu kia trước mắt sẽ xé lẻ trả làm nhiều lần, cứ nửa tháng một sẽ trả mỗi lần 2 triệu nhưng lần gần đây nhất sẽ phải trả đủ 5 triệu trước đã vì cuối năm cần tiền mua sắm.

Mình hỏi dò ” Nếu ông ấy không trả đúng hẹn thì răng?”. Bà già bảo khi ấy sẽ nhờ đến pháp luật, nhưng chắc không có chuyện ấy đâu, lạo nó hiền khô mà, chẳng qua túng quá thôi...

Buổi tối. Cơm nước xong hết đi ra rồi đi vào. Bà già trêu.

” Thích con nó rồi cưng nên, chộ có vẻ bồn chồn hê!”

Mình được thể thả câu.

” À à...con nó nhìn răng? Được không nả?”

” Đẹp gái, nhưng con gái mà má đỏ, mắt ướt rượt như rửa là hồng nhan đó!”

Mình láu táu bảo vệ.

” Mẹ thì nhìn ai cưng hồng nhan. Con thấy nó được mà, hiền với cả ăn nói chuẩn đó”

” Thì nó hiền, có eng đến chơi không ngoan cũng cố mà ngoan. Mi vẫn đại gái lắm, kém! Mà chuyện mi với con Linh răng rồi?”

Linh là tên gấu của mình. Đạo này đang có biến, nguy cơ tèo hẵn là rất cao (chuyện này sẽ kể sau).

” Không răng với sao chi cả. Mẹ đi mà hỏi nó ấy, từ giờ đừng bao giờ nhắc tên LINH trước mặt con nữa!”

Bà già tròn mắt ngơ ngác, không ngờ thằng con tự nhiên lại tỏ thái độ khùng khùng khi nói tới người yêu của nó như thế. Cái đứa mà tưởng như có thể sắp làm đám cưới đến nơi với mình.

” Ủ thì kệ anh, anh muốn làm chi đó thì làm. Đừng để ông bà bên nó nghĩ không hay về nhà ni là được”

Mình bực bội vợ lấy cái điều cày, xách thêm ầm trà lừng khừng bỏ ra ngoài sân. Hôm nay trăng suông, trời mờ mờ ảo ảo, khung cảnh rất hợp với những thằng đang chán đời. Về mẩu thuốc cho vào nỏ, bật diêm làm một hơi rồi ngửa cổ nhả khói. Ôi, tình là tình phù du như khói thuốc lào. Khi ta không phụ người thì người phụ ta, rồi ta lại phụ một đứa khác...cái vòng luẩn quẩn khổ kiếp kia bao giờ dừng lại đây?

Đang lẩn thẩn thì điện thoại báo tin nhắn. Đù má, đừng có tin thông báo khuyến mại 50 phần trăm giá trị nạp thẻ ổi thẻ cào, áp dụng cho tất cả các mệnh giá nhá!

” Chiều nay về có bị ướt mưa không anh?”

Mở to mắt nhìn lại tên người gửi, úi cha mẹ ôi Huyền. Hun điện thoại cái chút, rồi lập cập rót chén trà nhấp ngụm cho nó bình tĩnh.

” Em à, anh có mang theo áo mưa mà. Lạnh không em?” Dịu dàng vãi.

Loay hoay bấm gửi xong ngồi chờ.

Hết 1 chén trà.

Chén thứ 2.

Bắn phát điều cày cho đỡ phập phồng.

Lại chén trà thứ 3.

Mãi éo thấy tin reply mà nóng hết cả người. Ngồi rửa thùng ôn nhạc sỹ nào sáng tác cái bài Đợi chờ là hạnh phúc ngu, cái trò này đau tim bỏ mẹ, hạnh phúc khi gì? Vừa rửa xong thì nhận ngay tin nhắn về.

” Mi nhắn linh tinh chi rứa Tùng? Thần kinh ah?”

Phì cười, hóa ra lúc này mình hấp tấp gửi cha nó vào số ông chú út, vì ông ấy tên Hùng, nằm cạnh tên Huyền run quá bấm gửi mà dek kiểm tra lại. Chết nhục mất thôi!

3. Phần 1 : Chương 3 : Khi Người Ta Phũ

Còn nhớ cách đây hơn chục năm trên báo Tết Thanh Niên đăng bài viết về cặp uyên ương sang trọng nhất giới sâu bít bấy giờ là đạo diễn Quang Hải và diễn viên Đỗ Hải Yến, với tựa đề mỹ miều *** ” Đẹp như là...tình yêu”.

Công nhận cặp này đẹp đôi thật, nhưng đọc cái tên bài, mình cười đều trong bụng ” Bỏ nhau giờ chứ dek gì mà đẹp như là tình yêu”. Cái mồm mình độc vãi, mấy năm sau thì đôi này bỏ nhau thật. Đá đít nhau xong còn lên báo nói xấu đối phương như những đứa hàng xóm xấu tính một thời phải ở cạnh nhau.

Từ đó về sau dù yêu các em đến mấy éo bao giờ mình dám mở mồm thề non hẹn biển nữa, vì tự thấy giả dối và điều toa. Tất nhiên khi ấy đã qua tuổi trẻ trâu lâu rồi. Các bác ạ, riêng tình yêu thì éo nói trước được gì đâu. Cũng như ánh đèn, chưa đến giờ quay số thì đừng to mồm kiểu ” Hôm nay kiểu gì cũng về đầu 2, nếu ko thì chặt đầu em đi!”

Nhưng mà thôi, tập trung vào chuyện của mình bây giờ kéo dây cà ra dây muống thì hết đêm chưa kể xong. Mình và gấu yêu nhau đã được vài năm. Hồi đầu cũng tưởng đây là mối tình định mệnh của cuộc đời, chúng ta sinh ra là để thuộc về nhau.

Còn nhớ có lần sau khi trải qua sóng gió (lần ấy chán đời, mình suýt bỏ đi xuất khẩu lao động Angola, may quá không đi) nằng nói như tự sự ” Em ước mong có được tình yêu mà mãi mãi người ta không bao giờ bỏ rơi, xa lánh và hết tình cảm với mình. Nó phải giống như tình yêu của bố mẹ và con cái, anh em trong nhà đối với nhau ấy. Dù có làm sao thì cuối cùng cũng trở về được với nhau”...

Thật, nghe xong những lời ấy mà kính nể gấu bội phần, nghĩ yên tâm rồi, về sau chỉ có mình bỏ được gấu chứ gấu dek bỏ được mình. Sống tề hết cả rồn.

Nói qua về gấu, là dân gốc Hải Phòng di cư vào đây cùng gia đình (chả biết vì sao bỏ phố lên rừng ở cái nơi khí thổ tù như này cho khổ, chắc dính phốt gì đó ko tiện hỏi). Là dân kinh doanh chuyên nghiệp nên nói được làm được, mạnh mẽ và cực kì cá tính (nhưng cá tính quá nên đâm ra sau này mình rất oải).

Yêu nhau vài năm thì nhạt dần, đôi khi thấy cả hai cần có nhau như chỉ là thói quen chứ không vì sự thôi thúc của cảm xúc trai gái. Thú thật là mình hay cố tình làm những việc chả ra gì cốt cho gấu chán, chứ nói thẳng toẹt ra: Thôi nhá, anh chán em tận cổ rồi. Giờ thì mình chia tay nhá! Thì có vẻ phũ quá, éo làm nổi.

Gấu lại mắc bệnh ghen trầm trọng. 5 giờ sáng bạn bè rủ mình đi đá bóng sớm, vì sân ở xa, thì 6 giờ gấu lặng lẽ sang đột xuất (mang sữa tươi và đồ ăn sáng ỳnh). Mở cửa phòng ko thấy xe và người đâu, bèn hậm hực bỏ về. Trưa mình về phòng thì thấy hộp sữa Vinamilk để lên mẫu giấy. Trong đó viết ” Anh đi đâu mà cả đêm ko về? Đàn ông mà đi qua đêm bữa bãi thì chẳng khác gì gái làm tiền đâu. Thất vọng!”

Bực éo tả nổi. Tối qua nhà gấu thanh minh thì gấu bảo ” Em nhìn kỹ cũng thấy quần dài anh để ở nhà, giày vải đá bóng thì không thấy....nhưng ko hiểu sao em vẫn tức tức”. Bó tay!

Đêm nay là một đêm dài, đầu óc lơ mơ không ngủ được bèn trở dậy ngồi gõ bàn phím lóc cóc. Ngoài trời đang mưa lâm thâm, gió lạnh tê tái, type những dòng này mà thêm nhớ và ” hận” gấu. Bối cũng trong tiết trời thế này, một ngày cũng cuối năm như hôm nay (chính xác là vào đêm Noel), gấu đã cho tôi biết nỗi đau đón, nhục nhã, lẫn ê chề của một kẻ bị đá văng ra rìa. Có lẽ đây chính là món nợ khó đòi lớn nhất trong suốt cuộc đời của tôi...

Trên này đã có một vài người lơ mơ nhận ra tôi ngoài đời là ai, nên trong câu chuyện này có một số thông tin cụ thể lẫn danh tính cá nhân của người được nhắc tới, sẽ được nguy trang đôi chút. Nhưng về cơ bản

vẫn là người thật, việc thật, với những mốc thời gian khác nhau. Ai đó nhận ra tôi có lẽ chỉ nên biết thế là đủ, có thắc mắc gì pm tôi sẽ trả lời riêng....

Quay lại với gấu. Như đã kể ở phần trước, càng về cuối thì mình càng nhạt nhẽo với nàng. Một phần ra trường lòng bông không việc làm nên tinh thần chán nản, cảm giác nhiều khi mình như thằng bắt tài vô dụng. Đi chơi với nhau gấu toàn tranh trả tiền, không tranh cũng dek được vì mình có éo tiền mà trả.

Nhục nhất là những lần gấu rủ vô siêu thị chơi, mình lèo đèo theo sau như con cún, nhìn cái gì cũng thèm mua nhưng tay chỉ dám mân mê rồi thả xuống. Nhìn những thằng bên cạnh mua đồ cho bạn gái mà ghen cả hòng vì tự thấy mình quá rẻ rúng. Và bao giờ cũng rứa, kết thúc buổi dạo chơi, gấu kéo mình ra chỗ gian bán đồ ăn, mua hai cái xúc xích nướng bé tí trao ình một cái. Rồi cả hai vừa đi vừa ăn. Ra đến bậc tam cấp siêu thị là hết cây xúc xích.

Có lẽ cũng vì thế mà hình ảnh của mình xuống cấp thảm hại trong mắt gấu (nàng ko nói ra, nhưng mình là thằng nhạy cảm nên đọc được điều đó). Xót xa lắm nhưng éo làm gì được.

Những thứ làm được để tạo ấn tượng hay ho với nàng thì mình đã làm hết từ hồi mới cưa nhau: hát nhạc Trịnh cho nàng nghe, phân tích, bình luận những đoạn ca từ mang tính triết lý à nàng không hiểu, chém gió về lịch sử, địa lý thế giới, trích dẫn danh ngôn của các bậc tiền bối, bla bla...Nàng chăm chú lắng nghe ko sót một lời, xong khen anh hiểu biết thâm hậu, kiểu gì sau này cũng...giàu à xem.

Khi ấy mình cũng hóm hỉnh, coi đám trai ăn mặc, đi xe sành điệu éo ra gì vì chúng chỉ được cái trọc phú. Ông mày đây này, nhìn ông dím đó bần bần thế này nhưng chất của nó đấy! (nghĩ lại mà è cái thằng mình khủng khiếp).

4. Phần 1 : Chương 4 : Kẻ Bị Xua Đuổi

Còn nhớ như in buổi chiều hôm ấy. Bữa đó mình và thằng cu em chở nhau trên con Jupiter lang thang ra đầu ngõ mua cám chim. Hai thằng đều bận quần cộc, chân loẹt quẹt dép lê.

Vừa dừng lại trước cửa hiệu tạp hoá một lúc thì bất ngờ gặp gấu đi bộ từ ngõ khác ra, nhìn mình mấy giây, xong gấu cũng tắt tả bước vào hẻm mua bánh trái gì đó.

Mặc dù linh cảm dạo này có biến, nhưng thấy nhau mà cúi mặt làm ngơ như những kẻ xa lạ, thấy éo hay ho gì, nên mình cố tỏ ra bình thản:

” Ô, em đi đâu đấy?”

Thoảng lưỡng lự, gấu quay ra nhìn mình (lúc này mình đang ngồi trên xe máy chờ cu em), miệng lí nhí như ngậm hột thị:

” &*\$#(&*&#())*&#*....” (chả nghe gì cả)

Nghe cách trả lời thờ ơ của gấu, mình chán chả thèm hỏi lại nữa. Chỉ mong thằng cu em lấy hàng nhanh để té, vì thấy khó xử.

Bất ngờ một thằng ôn đi xe Wave xanh xuất hiện. Bạn này có lẽ đã hẹn trước đến nhà gấu chơi nên thấy nàng liền dừng lại cách độ dăm bước. Nàng quay mặt ra nhìn bạn kia, cả hai ko nói một lời.

Mình tím mặt ngay lập tức. Máu nóng dồn dập bốc lên não, tai ù ù như có con gì chui vào, nhưng cũng cố với cổ xem biển số xe thằng *** kia. Biển 36 F5, à bạn ấy quê Thanh Hoá anh hùng đây.

Lúc ấy đột nhiên lý trở lại, cứ ngồi trên xe, chống cằm soi bạn đi Wave một cách cùn nhất có thể (giang hồ gọi là nhìn đều đấy). Bạn mặc quần thô bạc bạc và nhả nhúm, đi giày vải to vật, áo dài tay tương đối thùng thình. Mình quan sát 2 phút rồi nhanh chóng cho 6,5 điểm vì trông hơi nhỏ con, còn mặt mũi thì non choẹt nên không biết nên chấm điểm mấy cho khỏi mang tiếng đim hàng.

Vừa lúc ấy thì cu em cầm túi cám bước ra, nên nhanh chóng quay đầu xe vít ga đi luôn, không chào hỏi gì gấu.

Độ tuần sau, nhận được sms của nàng vào buổi tối, mấy chữ lạnh tanh ” Anh đến chỗ em lấy hết đồ về đi”

Đồ ở đây là tập Album trong đó đa số là ảnh của mình, ảnh của mình chụp chung với gấu lúc đi chơi, có cả mấy tấm gấu chụp cùng bà già mình nữa. Ngoài ra còn một mớ tạp nham kỷ vật: sổ chép nhạc Trịnh, vài đôi tất tay, cái khăn len gấu tự mua len về đan tặng mình...

Thở dài chua xót. Tình yêu thật khó hiểu, theo tình tình chạy là đây.

Đến nhà nàng, đi bộ vì cũng gần. Đứng ngoài đợi cửa mà run như cây sậy, cảm giác nôn nao kì lạ. Nàng mở hé cửa rồi nhìn mình vô cảm. Xong lôi cái túi xách dày cộp của mình trong tủ ra, ấn vào tay mình.

" Đây, anh mang về hết đi không thất lạc "

" Không! Anh không cầm đâu! "

" Mang về đi!! Trong ấy có cả ảnh nhà anh nữa đấy! "

Giọng gấu tỏ ra cáu kỉnh. Mình đẩy tay lại.

" Em muốn làm gì với nó thì làm, anh ko cầm mà lại! "

Dùng dằng một lúc lâu, tự nhiên cảm xúc ào về không cưỡng nổi, mình quay phắt sang ôm chầm lấy gấu.

" Anh nhớ em lắm...! "

Gấu vùng vằng quẫy khỏi mình.

" Bỏ ra...bỏ ra đi! "

Hâm quá, lại ôm vỗ gấu từ phía sau, lần này chặt hơn. Giọng như sắp khóc.

" Nhớ em lắm em biết không? Anh yêu em nhiều lắm... "

Bất ngờ gấu ngồi tụt xuống sàn nhà rồi ôm mặt khóc nức nở. Cuống vãi, ko hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, cứ thế áp mặt gấu vào ngực, vỗ vỗ lưng an ủi.

" Đừng khóc mà...anh xin em...thời gian qua anh ngu quá! Anh đã làm khổ em...thôi đừng vậy nữa...Em ko biết đâu, ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ cồn cào nhưng ko dám gặp em, ko dám gọi điện cho em... "

Đáp lại một tràng lảm nhảm tội nghiệp của mình, gấu càn khóc to hơn.

" Anh về đi...về đi...Anh đừng làm em phải khó xử. Bây giờ không còn như ngày trước nữa, mọi chuyện đã khác nhiều rồi! "

Cảm giác của mình lúc ấy ko tốt lắm vì cuống, vì bấn loạn, nên không thể đọc được suy nghĩ của gấu nữa.

Cuối cùng sợ gấu khóc to quá, thẳng em trai trên gác biết được thì ngại, mình buông gấu ra. Nàng lùi dần ra phía ngoài, tay đẩy hé cánh cửa sắt, bảo mình:

" Anh đi về đi! (cúi xuống nhặt cái túi của mình)...Cầm túi về luôn đi! Nhanh nhanh để em đóng cửa! "

Hờ, được đấy. Ép nhau vào thế cùng đường không thương tiếc, sao phũ và bạc thế hả tình? (Mà cũng éo biết chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ biết càng rồi càng chết, thôi thì về vậy). Gấu một tay mở hé cánh cửa, tay kia dí cái túi xách vào tay mình, lăm bằm " Mang về đi, mang về..." nên phải miễn cưỡng nắm lấy.

Ra khỏi nhà gấu, chân thì bước mà đầu thì éo biết bây giờ đi đâu nữa. Cúi xuống nhìn cái túi chứa đầy kỷ niệm bên trong, bất giác thấy nó vô duyên và tội nghiệp chả khác đek gì thằng chủ...

Dặt dẹo bước lăm lũi trong đêm tối, đi được một đoạn nữa, qua cái cầu bê tông, nhìn trước nhìn sau ko thấy ai bên liệng mẹ nó cái túi khốn khổ xuống kênh nước đen ngòm. Coi như tao hoá kiếp ày, hoá kiếp ổi tình của tao.

Rồi tạt vào quán cháo đêm, gọi cặp chân gà, rót cốc rượu trắng ngựa cổ đồ một hơi.

Nửa tiếng sau mò về được đến nhà, vào phòng thò tay kéo chặt chốt cửa rồi lão đảo để nguyên giày tất đồ vật xuống giường. Rượu bây giờ mới kịp ngấm, thấy ruột nóng buốt dần, thái dương bắt đầu giật giật.

Úp mặt vào hai bàn tay, nước mắt bắt đầu dàn dụa chảy...

5. Phần 1 : Chương 5: Bài Học Bản Lĩnh Và Bữa Rượu Huyết Nhung

Trưa nay không ngủ, hay nói chính xác hơn là không thể ngủ được, vì buổi hẹn tới nhà em Huyền lúc 3 giờ chiều để lấy tiền.

Ăn vận chỉnh tề, đầu tóc chải chuốt tương đối mượt, không quên lén lút mở tủ bà già xịt trộm tí nước hoa cho nó tăng phần lịch lãm, tiện thể liếc mình trong gương xem cái mặt có ngố quá không (nói lại bảo tự sướng, cơ mà thi thoảng trông mình cũng đẹp giai phết mặc dù thằng cháu *** chị bảo trông mặt chú nhiều lúc dần dần).

Nhắc đến vụ đẹp giai lại nhớ thằng cu em thua mình bảy tuổi xóm bên. Có lần cu cậu bên lên hỏi ” Theo anh đẹp trai chiếm mấy phần trăm lợi thế khi đi cửa?”.

Thằng này hay tự nhận là gà và tôn mình sư phụ trong công tác đong gái, vì thế mình chả giấu gì.

” Chú hỏi chung chung bỏ mẹ, cửa gái nào mới được chứ? Xì tin khác máy bay bà già, gái đú đờn khác gái có học. Riêng đám gái chú hay tán thì đẹp trai là quan trọng nhất”.

Nó gãi đầu bảo:

” Em thì cũng nỗ lực đến mức xấu trai lắm, nhưng không hiểu rằng đi tán toàn không được anh ạ”.

Mình vỗ vai bảo, tại chú toàn nhè con xinh tán nên trượt cũng phải. Mà trò đời càng thua càng cay cú, chán nản và mất tự chủ. Giờ chú có muốn mình trở nên bản lĩnh hơn khi đi đong gái không?

Cu cậu dạ dạ liên tục như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm:

” Dạ có... có chứ...anh nói đi!”

” Từ mai chú đi tìm những con xấu nhất huyện này tán cho anh. Khi nào tán đổ chừng chục đứa thì về đây anh nói thêm”

Nó giãy nảy lên như đĩa phải vôi:

” Ồi anh ơi...em ẻo tán bọn xấu mô. Bọn nó ngồi gần đã nản rồi chớ đừng nói chuyện tán tỉnh....Anh trêu em ạ?”

Mình lạnh mặt bảo:

” Chú đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Anh biết chú yếu bản lĩnh mới khuyên chú ra đường tán gái xấu coi như tập sự. Vì sao lại chọn gái xấu? Vì chúng nó xấu nên chú mới không run khi tiếp cận và thoải mái rèn luyện kỹ năng giao tiếp, hẹn hò, từ chối...vân vân. Nói chung về sau chú bản lĩnh lên bội phần, khi ấy chú mới đủ trình tán gái xinh được, nghe chưa?”

Thằng này vẫn ngệt mặt ra (chắc đang phân vân ko biết mình nói thật hay xỏ đùa).

” Rửa xong rồi thì làm răng mà biết bản lĩnh mình đã tăng?”

Uhm, một câu thắc mắc tương đối chất lượng đây. Mình bảo:

” Sau khi tập dượt xong, chú thử tìm cái cột điện nào giữa phố đông xe cộ qua lại rồi vạch chym thần nhiên đá một phát coi răng. Nếu chú vừa hành sự vừa run như thằng ăn trộm thì trượt, còn nếu chú tự tin tác nghiệp, coi người đi qua như cỏ rác... thì oke rồi, bản lĩnh chú đã đạt đến mức cảnh giới”.

Nó cười nhe răng:

” Ấc ặc....Anh trêu thằng em à? Bản lĩnh chi cấy chuyện đá đường nó chơ, mặt dày thì có hehe...”

Bức rồi, trò gì mà bật thầy tanh tách.

” Thằng ngu, thảo nào đi tán toàn cúp đuôi chạy về chuồng. Mặt dày cũng là một yếu tố quan trọng khác của bản lĩnh, hiểu chưa? Cái đó Khổng Tử nói chứ ẻo phải anh mô”.

Nhắc đến Khổng Tử phát, mặt cu cậu ngẩn tũn lại (cụ này mà nói thì đúng mẹ nó rồi)....

Không biết giờ này bài học nằm xửa mình truyền dạy, cu cậu đã thực hành chưa mà ko thấy báo cáo lại, chỉ biết hôm nọ thấy chỗ con bé nào tóc vàng sau xe, nhìn cũng tạm được....

..... Thôi chết rồi, gần 2 rưỡi rồi. Dắt xe ra ngõ, lòng thầm mong xuống đó em Huyền có nhà. Đã nửa tháng rồi không gặp, cũng thấy chút nhớ nhớ nhưng tuyệt nhiên bấy nay không dám manh động. Kinh cung chi điệu, con chim (đã từng bị bắn hụt suýt chết) gặp cành cây cong là sợ vì nhìn nó giống cây cung.

Kể từ dạo bị gấu đá dít đâm ra mất hẳn tự tin, mở mồm trêu gái toàn uốn trước 3 tác lười rồi.... im lặng nếu đọc thấy thái độ các gái kém nhiệt tình. Nên suốt từ hôm đó tới giờ đek dám nhún nhót linh tinh, sợ hơn là giỏi kìm nén cảm xúc với em ấy...

Xuống bến, nhìn mãi chả thấy bà chị lái đò hôm trước đâu. Một cu chẵn bờ gần đó bảo " Bữa ni bà nớ nghỉ, dù chú muốn sang thì chỉ có cách xấn quần mà lội thôi". Nhìn mực nước khá cao, trời lại lạnh nên bần thần mãi, chả nhẽ lại quay về?

" Chú cởi quần dài ra mà lội chi! Mấy người khi nạy cụng lội cả, ướm đến bụng chơ mẩy".

Thằng bé cười cười gợi ý mà như ...dọa mình. Mẹ khỉ, hay là vòng xuống dưới kia đi cầu cho lành, dù hơi xa tí...Mà thôi, xe đã gửi rồi, cởi quần cấp nách phiêu lưu chút xem sao. Nước lạnh cóng, cởi quần dài ra mới nhớ hóa ra mình đek.... mặc quần đùi, độc mỗi cái quần con bé bằng bàn tay. Kệ, bên kia sông có mấy đứa con gái đang rửa cỏ, lấy cái quần bò che nửa mặt mà lội, sợ đek gì.

Kể ra cũng không sâu lắm, nước ngập qua rốn một chút, mỗi tội lạnh. Sang bờ bên kia phải đi ngược lên một khúc để tránh mấy cô em xỏ cổ, loay hoay suýt rơi điện thoại bỏ trong túi quần bò. Xong, nhìn trước nhìn sau rồi chui tọt vào bụi cây cởi quần con ra vắt. Mặc vào vẫn thấy ẩm ướt khó chịu vãi ra, lại cởi ra móc vào cành cây rồi xoay tít như cánh quạt một lúc. Đang tác nghiệp thì có tin nhắn.

Anh đang làm chi rứa? Không xuống à?

Phì cười. Làm chi thì em ra mà coi, hehe. Soạn tin trả lời: Đang xuống.

Đến đầu ngõ nhà em, nhìn vào thấy 5 – 6 cái xe máy dựng chặt cả sân. Bỏ mẹ, có biến gì à? Định rút đt gọi cho em ấy, rồi lại thôi. Đứng tần ngần ngoài ngõ (ngứa râm ran vì quần vẫn ẩm ẩm nhưng đek dám thò tay gãi) 5 phút, ngó nghiêng chán chê rồi quyết định bước vào trong. Hóa ra nhà đang cất nhưng hươu, một con hươu bị dè vật xuống đất, mọi người túm tụm cả vào, có cả mấy chai rượu để bên cạnh.

Ngồi xem say sưa cảnh cất lộc, quên bémng mất là nãy giờ ko thấy cô nàng đâu. Bố nàng đang lui cui cạnh chuồng hươu ngược lên chào rồi bảo:

" Ở đó rồi tí nữa uống riệu huyết nhưng con hè!".

Mình dạ, tiện mồm hỏi:

" Huyền mô rồi bác?"

" Hần đi mua mấy thứ lật vặt sắp về rồi đó, có lẹ đang ngoài quán bà Hồng".

Một thanh niên chỉ tay, eng ra chỗ đó, rẽ phải đi đoạn nữa rẽ trái vài trăm mét là quán bà nớ đó. Mình vờ như ko quan tâm lắm, nhưng thôi ra mua điều thuốc luôn.

Đó là cái quán tạp hóa, bán đủ thứ hằm bà lằng. Nàng của mình đang chọn hàng, miệng chum chim cắn hạt hướng dương, cái áo khoác dày sụ với dải lông xù xì quanh cổ.

" Ô anh..."

Nhìn cặp mắt tròn xoe ngạc nhiên của nàng khi thấy mình mà xốn xang hết cả lòng.

" Anh tìm em nãy tới giờ, người làng bảo muốn tìm em cứ....đến quán là gặp, hehe"

Nàng chu môi lườm:

" Điều, anh điều nha! Anh ăn hột ni không? (chìa bàn tay ỉnh), mà anh xuống lâu chưa?"

Nhón tay lấy một nhúm hạt hướng dương trong bàn tay xinh xắn của nàng (lúc đó chỉ muốn nắm luôn tay nàng), trả lời:

” Mới đến thôi, anh phải lội sông đó, rét run!”

” Trời...có phải khung đó? Đồ bựa ni ko chèo à anh? hihi...rửa mà khung ướt quần áo hè? (có chỗ đang ướt đấy, cô ko biết đâu) Rửa thì về nhà ngồi bếp cho ấm anh ạ!”

Nàng rút tiền ra trả, mình thấy có mấy gói mỳ Hảo Hảo, ít cá khô, bịch sữa tươi và chai dầu gội, hết 165 ngàn. Định lôi ví trả hộ nàng nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Không phải tiếc tiền, mà sợ nàng nghĩ mình lấy lòng nàng thì dở ẹc.

Hai đứa quay về, đi một đoạn nàng đưa một bên tai nghe headphone bảo mình:

” Anh nghe cây bài ni nì, hay lắm!”

Rồi rất tự nhiên, nàng nhét cái tai nghe bé xíu vào tai mình để cùng nghe.

Giọng Lệ Quyên ko lẫn vào đâu được ” Trời lập đông chưa anh, cho lũ dơi đi tìm giấc ngủ vùi. Để mặc em lang thang ôm giá băng ngỡ thắm người yêu tới. Đêm chia ly anh về, đường khuya em bật khóc, em xa anh thật rồi, làm sao quên mùi tóc...”. Hơi bất ngờ vì một người như nàng lại thích được nhạc xưa, thứ nhạc sến sến, nghe chỉ muốn tan ra từng mảnh.

Uhm, nhưng công nhận hay, nhất là nghe trong khung cảnh này. Đi sát bên nhau, thi thoảng vai nàng chạm vai mình mà nóng hết cả mặt, tim như muốn vỡ vì ngập thở. Giá đường về nhà nàng cứ dài mãi ra thì tốt biết mấy (anh chả cần rượu huyết nhung của bố em nữa cũng được)...

... Cả hai chậm rãi bước song song trên con đường ven sông đầy cát, mùi hương từ người nàng khiến mình muốn hít hơi (mãi về sau vẫn không thể hiểu được đó là thứ mùi kỳ lạ gì, chỉ lờ mờ đoán nó là sản phẩm kết hợp giữa mùi dầu gội, sữa tắm, kem dưỡng da... với mùi cơ thể, có điều công thức pha chế như nào thì ngành hóa mỹ phẩm thế giới đang bó tay?)

” Hay không?”

Bất chợt nàng quay sang hỏi. Giật cả mình, nãy giờ mơ mơ màng màng có nghe khí gì đâu, nhưng nhanh miệng gật gù như bỗ củi:

” Haayyyy.... ! Tuyệt lắm!”

” Nhà anh có mạng không?”

” Có, để làm chi em?”

” Em đang thích mấy bài của Ngô Thụy Miên, khi mô về anh cop vô thể nhớ cho em được không?”

” À, Ngô Thụy Miên.... cái ông Riêng một góc giường á?”

Nàng véo vào vai mình, đau nhói, cười bảo:

” Híc, Riêng một góc trời mà anh cũng xuyên tạc được thành góc giường. Đó đó, bài nó em cũng thích lắm, với Dấu tình sầu, Miên khúc, Giọt nước mắt ngà... nựa, toàn bài đỉnh thôi!”

Uhm, lại có thêm việc để làm rồi. Nhưng hơi lẩn tẩn trong lòng, một người trẻ trung, hồn nhiên như vậy mà nghe cái list nhạc buồn rười rượi như vậy chắc có tâm sự, hay uẩn khúc gì chẳng? Mà mình thì sợ những cô nàng có quá khứ rồi ren lắm...

Về gần đến ngõ nàng bỏ tai nghe ra, chắc ngại mọi người trông thấy lại trêu. Bên chuồng hươu, có vẻ công cuộc cắt lộc sắp kết thúc, nhìn vô thấy mấy chai rượu huyết đã dựng bên góc tường. Hãy đà, chuẩn bị làm tí đây!

Bố nàng thấy nàng về liền bảo.

” Con rang thêm ít lạc rồi nướng mấy con cá khô nha, sắp xong rồi!”

Mình có mang theo máy ảnh hộp diêm bèn lượn lại chỗ chuồng hươu choạch vài phát, ánh đèn flash lóe lên làm mấy chú người làng giật bắn mình. Ngó vô trong chuồng, một chú hươu đã được băng lá chuối ở sừng, máu loang lổ khắp cổ, nom tội vãi.

Đứng xem một lát thấy bắt đầu lành lạnh, thôi xuống bếp ngồi chút cho ấm vậy (hehe, ấm là chuyện phụ).

” À, anh có biết rang lạc khùng đó? Giúp em một tay coi mờ, để em nướng cá!”

Nàng bắt đầu thích sai vặt mình rồi đấy, rang thì rang, tranh thủ ngồi bếp hong cho linh kiện đỡ ẩm luôn cũng tốt (mẹ, mãi nó vẫn chưa khô mới đau em).

” Em còn nhớ lần đầu anh ngồi đây ăn khoai không? Ngon thật đấy!”

Nàng cười.

” Bữa nớ nhìn anh... ngố cực, hihi, thật đó, giờ em mới dám nói”

” Anh giả vờ ngố đấy, với lại... ”

” Với lại răng?”

” Nghe giọng em đánh đá trong điện thoại nên khi gặp hơi... đề phòng!”

” Hức, may mà thấy anh ngố ngố nên em tội nghiệp nỏ bắt nạt nựa đó. Nhưng bữa đó anh nói chuyện cũng hài hài, ngồ ngồ, hi hi...”

” Rửa mà người ta nhần tin thì trả lời cộc lốc hê!”

” Tính em rửa mà, nỏ thích liên lạc qua điện thoại tề. Vì khi đó người ta không thật lắm mô, nói năng nỏ giống ở ngoài”.

Chuyện đang dở thì mọi người giục soạn sửa oánh chén. Cũng không có gì lắm, đĩa cá khô, rá lạc rang (mình mãi bốc phét nên quá lửa, hột lạc như hột cà phê rang), trứng vịt lộn và ít giò chả.

Ngồi với mấy chú người làng chả biết nói chuyện chi nên hơi gượng, được cái rượu huyết nhưng uống chất của nó, chất chất, ngọt ngọt, chắc không bổ ngang cũng bổ dọc. Làm tới ly thứ 5 thì bắt đầu có dấu hiệu ong ong, đổ vào nữa cũng dek thấy ngon gì trong khi mấy chú ngồi cạnh rót vẫn rất đều tay. Chợt thấy bóng nàng thấp thoáng, mình e hèm mấy cái mà chả thấy phản ứng. Lát sau nàng mang thêm nhúm rau thơm lên, nàng nháy nháy mắt ình.

” Em nói cái chi đó?” Mình đi theo nàng xuống bếp.

” Anh uống ít thôi, lát còn lội sông về tề!”

” Tưởng chi...”

Mình làm ra vẻ hựt hẫng. Nàng lườm rõ dài.

” Tưởng chi???”

” Tưởng cho cái chi chơ! Thôi anh lên ngồi tí nựa rồi về không tối rồi”

Nàng nói với theo.

” Nhớ nha, đừng uống nựa nha!”

Râm ran trong lòng vì được nàng quan tâm, làm thêm 2 ly nữa gọi là rượu mừng. Lần này thì ngọt vãi cứ như nuốt mật ong. Cơ mà phải đứng dậy chuẩn bị lượn thôi, trời mùa này tối nhanh lắm, lát éo thấy đường lội sông thì bỏ mẹ.

Bố nàng thấy mình bỏ ra ngoài sân thì đi theo, bảo:

” Bữa ni chú kêu người cắt nhưng, có ít tiền gửi trước ẹ con, nói với mẹ là chú gửi từng ni nha!” Xong rút ví ra đếm đếm đưa mình.

” Lẹ ra chú đưa nhiều hơn, nhưng bà nhà còn điều trị nên giữ lại một ít lo liệu, con nói mẹ thông cảm nha!

Đếm thấy thiếu gần triệu, mình im lặng đút túi. Thôi kệ, việc này bà già giải quyết sau, giờ nói chi cũng thêm dở...

Bước ra cổng, nàng kéo lại đưa cái thẻ nhớ bảo:

” Anh cop cho em ít nhạc hồi nại em nói nha! Mà khi mô mang được cho em nà?”

” Khi mô anh sang, chắc gần tết!”

” Uhm, giữ lộ sông lạnh lắm hè! Lại mới uống rượu nữa, hay là anh ngồi chờ, lát nữa có anh hàng xóm về em nhờ họ chở anh cho khỏe?”

” Thôi nỏ cần mô, giang hồ thế này là vật. Đưa tay đây anh nắm cái cho ấm cụng được!”

Nàng che miệng cười ngại ngùng, lúng búng bảo:

” Tay em lạnh lắm, nỏ ấm mô. Thôi anh về đi khỏi tối...”

” Ủ, anh về đây. Em vào sưởi tay cho ấm!”

Mò mẫm men theo con đường ngoằn ngoèo ra sông. Trời bắt đầu tối sầm lại rất nhanh. Cởi quần dài cầm tay, dò từng bước dưới làn nước lạnh lẽo (mẹ, sun hết súng ống), giờ mà chết chìm ở đây thì mấy ngày sau có mặt trên truyền hình huyện nhể?

Về nhà, ăn tối xong thì thấy đầu nóng bừng, người mỏi nhừ, dấu hiệu của một cơn cảm lạnh. Nhưng chờ mãi sốt cả ruột mà không thấy Huyền nhắn tin hỏi thăm. Mấy lần mở số nàng ra, rồi lại thoát, không muốn mở mồm trước (ông là ông đang sắp ốm đấy nhá, chả nhẽ bệnh nhân lại hỏi thăm người bình thường à?)

Đấu tranh tư tưởng mãi, sau khi uống hết ấm trà gừng, thấy khó chịu quá bèn send cái tin cho con người bạc bẽo này.

” Anh đau đầu”

Ngay lập tức 10 giây sau nàng gọi lại ngay.

” Anh bị cảm rồi, khổ thân, ai nhủ không nghe lời em nà...Dừ năng rồi anh?”

Ho mấy phát cho tăng phần long trọng, thêu thào:

” Không sao đâu mà... nằm nghỉ tí là đỡ thôi...”

” Anh đã uống thuốc chưa? Có cam thì ăn vô át, rồi ủ chăn cho ấm nha! Em đã đoán rồi mà, lạnh rửa kiểu chi nỏ cảm...”

” Ai bảo...”

” Bảo chi nà?”

” Không cho cầm tay!”

” Hihi...đừng nhắc nữa, anh khi mô cụng đùa được, bó tay anh đó!”

” Thì thôi”

” Dối rồi à? Có người dối rồi, hihi”

” Dối chi mô, anh phải ngủ cho lại sức đây!”

” Uhm, giữ gìn anh nhá. Mà khi mô mang thẻ nhớ cho em đó?”

” Chắc vài tuần nữa, tuần sau anh bận ột vụ mai mối rồi!”

” Chi đó? Ai làm mối cho anh à? Anh biết mặt người nó chưa?”

” Chưa, mẹ anh dẫn độ anh đi mà!”

” Trời.....rửa là anh sắp có vợ rồi hè! Cung hỉ nha anh!”

” Hỷ chi, anh chiều mẹ anh thôi. Con nó là con một người bạn của mẹ anh mà”

” Răng lại nói là con nó?”

” Thì chả lẽ là thằng nó à? Thôi anh nghỉ đây, có chi anh nhắn tin sau nha em”

” Dạ, chúc anh nhanh khỏi ốm và... lấy được vợ sớm, hi hi!”

À, cái vụ mai mối này là có thật. Bà già mình dạo này đang sắm soi gán ghép cái con ranh ở xã X. ỉnh (vì thấy mình lông bông quá, yêu đương toàn sắp leo lên đến ngọn chờ ngày hái quả thì rơi cái huyệt, nổ mô vô mô).

Mình nghe xong cười khẩy, hỏi bà già.

” Con nó nhìn răng?”

Bà già gật gù ra chiều ưng ý lắm:

” Được cây là khỏe mạnh!”

Đang húp tô mì mà suýt sặc. Lấy vợ về đi cày hay sao mà khen khỏe mạnh ở đây? Kiểu này là ngoài... khỏe ra thì không còn gì để nói nữa rồi.

” Mi cười cây chi mà cười? Con nó cao ráo, khỏe khoắn, lại có nghề nghiệp đàng hoàng, đòi xôi nựa à?”

Phải ừ bừa đi cho xong, cái một lúc bà tăng huyết áp thì chết dở, cơ mà vẫn không thể nhịn được cười, cứ ôm bụng mà ngặt nghêu.

6. Phần 1 : Chương 6. Vụ Mai Mối... Kinh Điển

Hôm nay tình cờ lạc vào một trang web khi gió gì đó, có đoạn nói về cung Nhân Mã của mình. Đọc xong vỗ đùi đánh đét, nó nói vu vơ mà như đang nói về mình mới kinh: ” Điểm yếu của Nhân Mã là quá mơ mộng. Họ nhìn đời qua lăng kính màu hồng. Khi mọi thứ đều ngọt ngào và lãng mạn, họ như được lên 9 tầng mây. Tuy nhiên, đến lúc phải hạ cánh, hiện thực trần trụi khiến họ buồn bã. Họ cần nghỉ ngơi để cứu vãn cuộc đời qua khỏi mớ áp lực hỗn độn... ”

Uhm, công nhận mình hay mơ mộng nhưng cũng dễ sụp đổ. Nhớ hồi lớp 10 thích con bé cùng khối, khi nào cũng tưởng tượng nếu có thêm đôi cánh trên lưng chắc nó sẽ là thiên thần. Nó xinh đến nỗi có thể ngắt cắm vào bình thay hoa được, khuôn mặt tròn trịa, da trắng như sứ, mỗi khi nó cười là tim mình tạm thời lag trong vòng 5 phút.

Thế rồi lần nọ đi chợ Phố lấy tiền nợ cho bà già, từ xa mình trông thấy bóng dáng quen quen, đang ngồi xì xụp bên một bánh mướt. Tiến lại gần hơn, thì ra thiên thần của mình. Nàng cầm cúi ăn, một tay che nón, một tay bốc bốc, chấm chấm. Một vệt nước mắt chảy ngoằn ngoèo trên mép, nàng len lén trở tay quệt vội, cái môi thì loang loáng mỡ.

Một chút mơ mộng vụt tắt. Tình yêu tan biến. Mình bước đi mà hình ảnh vệt nước mắt màu cánh gián lơ đãng chảy bên khóe môi của nàng cứ ám ảnh mãi. Ôi, thiên thần, tại sao em không bay trên à lại sà xuống một bánh mướt, để tìm ta tan vỡ thế này???

Đọc xong tắt máy tính định đi ngủ thì bà già bảo: ” Năm ni mi được tuổi đó, mần răng mà lấy vợ trong năm ni thì tốt, thầy nói rứa”.

Mình buột mồm:

” Mẹ coi con Huyền được không?”

Bà già chép miệng:

” Nghề nghiệp hần chưa có, với cả mắt ứt ứt rứa là khổ lắm đó... Bựa mô mi chở tau đi nhà con Thủy nhờ hè, coi mặt cây. Thích thì tìm hiểu, không thích thì thôi, chớ mẹ hần tính hay lắm đó!”

” Cái con mà hôm trước mẹ khen... khỏe đó chi?”

Bà già lúng túng lờ đi:

” Nhìn cưng được chơ không đến nội mô, hần mần trạm xá của xã, nghề nghiệp ổn định rồi chi nựa!”

Đang chán đời nên nói bừa:

” Tầy! Bữa mô rủ nó đến đây coi mặt cái, coi có vai, u thịt bắp, mồ hôi dầu không?”

He he, bà già giãy nảy lên:

” Cha tổ nhà anh! Cọc đi tìm trâu à mà đòi hấn đến nhà trước? Anh cứ coi con gái người ta như rơm như rác thì biết khi mô mới lấy được vợ?”

Bực cả mình, tự nhiên lôi một đứa vớ vẩn nào nhét cho người ta, làm như mình mất giá, ế ảm lắm ko bằng.

*** nằm. Bỗng dưng thấy dạo này mình mất giá lắm thật, không mất giá mà phải ngồi chờ ba cái vụ mai mối lỏm khởm này à? Mình không muốn người khác tạo kịch bản ối quan hệ của mình. Đứa con gái trong mơ của đời mình đang ẩn nấp trong rừng, chỉ chờ một tiếng sét xẹt qua là sẽ xuất hiện như một thiên sứ thánh thiện. Nàng đang ở đâu? Đùng nói cô em mồ hôi dầu kia chính là nàng nhá!

Bẵng một tuần sau, buổi trưa bà già đưa ình mẩu giấy bé bằng bàn tay, khoe ” Đây rồi, tau lấy được số con Thủy đây rồi! Vừa hỏi mẹ hấn đó!”

Số đẹp ghê, bốn số cuối là ... 9630. Phì cười. bà già hỏi:

” Răng lại cười?”

” 9630... he he...răng em này đẹp phải biết đây!”

Bà già nghe thế cũng cười theo, bảo thôi đừng đùa nữa, có chi liên lạc với nhau đi, biết mô duyên phận cụng nên.

Ông chú ngồi cạnh hòa vào:

” Ủ, thử đi, mất chi của bọ. Gái vùng nớ mần rứa chơ nhiều con xinh lắm đó!”

Mình cũng đâm ra tò mò, bèn save lại số. Ở mục tên, lưu chữ Bé Khỏe. Tối nay ko có bóng đá, ngồi nghịch ngắm nhắn tin đợi đến giờ đi ngủ là vừa...

Tối, xem thời sự xong, định lang thang lướt web thì sực nhớ, bèn lôi đt ra. Soạn 3 – 4 cái tin, đọc xong lại xóa vì thấy nhạt quá. Nghĩ mãi, nát cả óc ko tìm ra câu gì cho hay ho, cuối cùng bí quá gửi bừa cái này: ” Hi Thủy! Thử đoán xem ai đây nào?”

16 phút sau.

” Chịu thôi, ai rứa, khai mau?”

Thấy tiến độ trả lời có vẻ chậm, sốt ruột, mình lôi cái sim khuyến mãi ra gọi luôn đỡ lằng nhằng mất thời gian đong đưa.

.... Hơn 30p chém gió, không nhớ cụ thể đã nói những gì, nhưng chốt lại có mấy ấn tượng:

- Giọng em này đúng là danh bất hư truyền, to và khỏe vãi, nhức hết cả đầu.

- Cách diễn đạt là kiểu gái quê mới ra thành phố được 3 tháng, đó là pha trộn thổ ngữ với vài ba từ thành thị, thi thoảng uốn éo cho ra vẻ con người thành thạo giao tiếp. Mình vừa nghe vừa ” thế à ” đều như vắt chanh.

- Mình bảo hôm nào đến nhà em chơi, nàng thẹn thùng và e lệ hẹn gặp nhau ở quán cà phê nào đó cho tiện. Mình ra cái hẹn cụ thể, nàng ok cái rụp (mất cả hứng). Hết.

Hẹn hò xong, tự nhiên áy náy như có lỗi với em Huyền (mặc dù trong lòng chả thấy tí cảm xúc đáng kể nào). Đơn giản là cho bà già khỏi phải PR, quảng cáo mặt hàng mãi, với lại cũng thấy hơi hơi... tò mò (biết đâu nàng như con chim bói cá, giọng hót thì dở ẹc nhưng lông lá sắc sỡ, bắt mắt thì sao?)

Rồi buổi hẹn cũng đến. Đó là một chiều mưa lẹp nhẹp và rét mướt. Mình bảo với bà già là đi nộp báo cáo, cái áo mưa bèo nhèo khiến mình trông như tay xe ôm vắn đợi khách nơi cổng chợ. Tóc tai cũng bèo nhèo như chim sẻ gặp mưa, kệ, cùng lắm xuống uống cà phê, bốc phét dăm ba câu rồi về chứ gì?

7. Phần 1 : Chương 7 : Một Cuộc Hẹn

Quán cà phê Dừa. Chọn chỗ ngồi kín đáo bên mấy lùm dừa nước rậm rịt, trong lúc suy nghĩ nên gọi đồ uống gì cho lạ lạ tí tranh thủ dùng tay cào cào lại mái tóc bê xê lét vì mưa.

“Anh uống chi ạ?” Em nhân viên khom lưng, vờ vịt giả nai, lí nhí hỏi.

“Uhm, cho anh ly sữa chua đánh đá với bao thuốc!”

Quán mở bài hát khỉ mốc gì đó, có vẻ như song ca vì thấy hai đứa nam nữ cái nhau căng phết. Kết thúc bài cãi nhau là lời cô gái hờn mát “Thôi anh cứ đi đi và đừng nhắc gì tôi...”. Ngó sang bàn bên thấy nam thanh nữ tú đang gật gù khen hay.

Ngồi đốt thuốc hơn 10 phút vẫn chưa thấy em Thủy đâu. Bắt đầu sốt ruột. Chợt điện thoại tít tít (chắc nàng gặp mưa nên đến nhắn tin xin lỗi đến muộn đây, ừ, lịch sự thế còn được). Tin nhắn “Anh ah, bà em mới bị ốm nên em không lên được, thông cảm nha”.

Xong. Ước chế không phím nào tả xiết. Cái bài ông, bà, chú, gì, cô, bác....ốm đột xuất đi viện sao mà kinh điển thế không biết? Giận run người, định reply “Bà bị ốm sao em còn hẹn anh làm gì cho anh mất thời gian ngồi đợi em? Em chơi được đấy!”, nhưng may hôm trước mới đọc trên mạng câu gì đó đại ý khi nóng giận mà kiềm chế nhẫn nhịn được - mới là phép ứng xử của bậc trung dung hơn người - nên phanh lại kịp.

Chần chừ một lúc cho nguội bớt rồi nhắn lại “Ôi, bà em có làm sao không? Uh vậy thì em cứ chăm bà cho chóng khỏi nhé, gặp em sau cũng được mà”. Mẹ, éo ngồi có những lúc mình đạo đức giả tởm vãi.

Tin đến “Rứa anh nha”...

Xỏ lại giày, rút ví trả tiền gói thuốc với ly sữa chua đánh đá. Đi mấy bước sức nhớ ly sữa mới chén được vài thìa, bèn quay lại vét hết cho đỡ phí của. Rồi về trong bể bàng...

Đến ngõ, bà già đang nhặt lá, ngẩng lên hỏi mô về sớm rứa? Cười, nói thật nha, đi gặp cái con mà suốt ngày mẹ nhắc tên. Bà già tròn mắt liên thoảng nói thật a, thật a. Minh bảo con lừa mẹ làm chi? Bà già hấp tấp đi theo sau, hỏi rứa hần đẹp không, đẹp không? Minh bảo đẹp. Đẹp đến nỗi hẹn gặp rồi nhắn tin bảo bà ốm, hức. Bà già nheo mắt, rứa... rứa hần i leo cây à? À, con ni hay hề, để tối tau hỏi lại mẹ hần mới được. Minh đá chân chống cái tạch, lảm bảm “Thôi kệ nó, vụ này cũng chả hứng mấy!”

... Không hứng mấy, nên suốt gần chục ngày sau đó cũng không liên lạc trở lại. Cho đến một hôm....

9 giờ tối, em Huyền bất ngờ nhắn tin “Anh gặp đối tác rồi chứ? Cóchi vui kể em nghe đi”.

Minh rất thích kiểu nhắn tin như này. Nó vừa thể hiện sự quan tâm vừa khơi gợi tâm sự của người ta, mà mình thì lảm chuyện để chém quá, để trong lòng không chịu được

Rep lại “Ui em ơi, anh bị cho leo cây rùi, có gặp được đâu”.

Huyền “Hic, sao thế ạ? Kể em nghe nào.” Rep “Để hôm nào anh lên anh kể một thể, lên nhà em ăn khoai hầy”. Huyền “Hi, hết khoai rồi nà, mùa ni có ngô thôi. E để phần, anh mà ko lên là e phạt đó nha”

Nhắn qua lại vài tin nữa rồi tắt máy ngồi nghĩ ngợi miên man. Huyền khó hiểu hơn nhiều đứa con gái đã gặp, đã yêu. Nhiều lần thấy nhớ nhớ, cũng định liều mạng thể hiện tình cảm, kiểu “Anh nhớ em” mặc cho em nó muốn hiểu thế nào thì hiểu nhưng may mà kiềm chế được.

Thứ tình cảm mù mờ, mong manh này để yên thì đẹp. Không ai bạo gan dấn thêm bước nữa thì đẹp. Giữ riêng và kín đáo kiểu nửa vờ nửa chắc cũng sẽ đẹp.

Có những vẻ đẹp mà càng với tay ra cổ nắm giữ, nó càng vượt xa tầm mắt. Như thể trên người...

... Bây giờ đã cuối thu. Trời se se lạnh về chiều. Thời tiết mát ngọt như này không có người yêu là một tổn thất vô cùng to lớn.

Chiều nay có hẹn. Một cái hẹn rất trữ tình: đi coi chim. Người hẹn là bố em Thủy (cái em bắt mình ngồi thiền ở quán cà phê xong không đến). Ông chú này hay ghi lô đề chỗ quán nước cậu họ mình, vô tình thấy mình nuôi mấy con chào mào, bèn bảo “Chơi làm đéo gì chào mào, bựa mô xuống nhà chú coi mấy con

hoạ mi, thích thì chú để ột con mà nuôi”. Minh vốn mê chim, lại thấy ông chú xởi lởi, nói chuyện suồng sã nhưng chân tình... nên gạt đầu cái rụp. Mãi sau này mới biết hoá ra chú chính là papa của Thuỷ. Ủ, bố em thì sao?

Chú tên Đoàn, nhà ở Sơn Trung

, ngay ven sông Phố. Trước hôm xuống chơi, tiện thể xem chim cò thế nào, chú bảo mi cứ xuống nhà chơi cho biết, ta làm be riệu nếp ngâm nhưng hươu rồi ngồi nghe chim hót nó mới phê. Rửa nha, xuống qua cầu Ngàn Phố

một đoạn thì gọi cho chú, chú phi xe ra đón.

Trời sắp xẩm tối mới đi làm về. Qua nhà mặc quần áo, áo 3 lỗ, chân xỏ tông lười... nhìn rất đúng dáng dân chơi nửa mùa phố huyện

Cầu Ngàn Phố mới đây rồi. Dừng lại ven đường hỏi mấy bà đang cào lúa, một chị bảo a lão Đoàn hỏi á? Nhà trong làng nó tề, hơi vòng vèo đó. Minh sợ lạc, nên rút a lô ra gọi cho “lão Đoàn hỏi”. Chú à, cháu ... đây, đến nơi rồi, chú ra đón với. Ông chú nhiệt tình bảo chú ra ngay, cứ đứng đó...

5 phút sau thấy một quả rím tàu mù mịt khói lóc cóc đi ra. Chú Đoàn khoát tay “Đi theo chú, nhà gần ngay đây chứ có khó tìm lắm mô”. Chú chạy trước, mình bám theo. Con đường vào chạy qua bãi ngô xanh um, khung cảnh đồng quê thanh bình vãi. Nhà chú Đoàn nằm trong ngõ, ngay trước sân là chuồng bò, giếng nước, mấy cây mít, sát với gian bếp là dãy chuồng hươu tương đối bề thế.

“Vô đây, vô đây...”, chú vồn vã bảo tôi. Ngó vô, trên giường là một em gái đang ngồi coi ti vi (mặc quần cộc sát đơ, đùi trắng vãi). Thấy mình sắp bước vào, quần cộc lẩn nhanh xuống nhà dưới (éo chào khách mới chuối)...

... Chú Đoàn kéo ghế bảo ngồi xuống đây làm cốc nác mới cấy đạ, à mà con Liên mệt rồi hè, xuống rang mấy củ lạc để anh và cha làm chén cho vui mồi.

Minh vội gạt đi, thôi thôi trời sắp tối rồi, bày vẽ làm chi chú.

Chú Đoàn bảo “Ồ đây nhời, ăn cơm xong rồi chú đưa quanh xóm đánh phỏm cho vui chứ về làm cái eo gì vội, mi thì...” rồi kéo mình xuống nhà dưới.

Nhà dưới là khu vực bếp núc nối thông với dãy chuồng hươu. Xoong nồi, chày cối, bu gà... nằm lẫn với đồng lá ngô trông bừa bộn vãi.

Chú Đoàn bốc nắm lạc trong chum bỏ xuống bàn, với tay nhấc chai rượu trong kệ tủ, vừa lắc lắc vừa bảo “Cây ni là ngâm nhưng hươu đây”. Ngó thấy mấy lát nhưng mỏng dính trong chai rượu trong leo lẻo, mình hỏi “Chắc ngâm lần thứ 28 rồi à?” Chú Đoàn trề môi “Mô, mới được... 6 - 7 nước chứ mấy, chú ném mà coi, còn ngọt lịm...”, rồi lấy chiếc thìa khều khều miệng chai, lôi ra 1 lát nhưng hươu bé như tép tỏi trao ình. Hề, nhạt nhạt như nhần mẩu cau khô, mình gạt gù khen ngọt ngọt, nhưng nhà nuôi được có khác. Chú nháy nháy mắt “Đã nói mà”.

Ngồi nhâm nhi một lúc thì thấy quần cộc lộ mọ xuống bếp cầm cơm, dáng đi thoăn thoắt, êm như mèo. Thấy mình có vẻ quan tâm đùi trắng, chú Đoàn bảo “Con thứ 2 đó, hần học lớp 12. Con đầu đang đi lấy lá ngoài đồng với mẹ, chắc sắp về rồi!” Nghĩ thâm, không biết trai làng này đã bao phen đập nhau vì quả đùi trắng kia nhé?

Bất chợt chú Đoàn hỏi “À mà chú mi đã vợ con chi chưa hè?” (chắc thấy mình soi cháu nó kinh quá đấy mà). Minh bảo chưa chú ơi. “Rứa có người yêu chưa? Chắc có rồi hè, nhìn chú mi phong độ ri tê mà”. Làm tí rượu, mặt cũng đỏ và dày thêm vài li nên mình chẳng giữ mồm, bảo “Khó lắm chú ơi, con mình thích thì nó không thích mình, con thích mình thì mình đang mãi thích con không thích mình... đâm ra chẳng đâu vào đâu”. Chú Đoàn vờ vờ củ lạc, cười hề hề “Mày nói kiểu éo chi tau nỗ hiểu chi cả, he he”. Mình gạt gù “Thì đa số gái mà cháu gặp bọn nó cũng thường xuyên không hiểu cháu nói chi cả”. Chú lăm nhăm “Chắc rứa”.

Chợt có tiếng xe đạp lạch tạch ngoài sân, ngó ra thì thấy một em gái đang đội loa xoà bó cây ngô trên đầu, mặt mũi không rõ vì lúc ấy đã xẩm tối. Chắc em Thuỷ...

8. Phần 1 : Chương 8 :

Mãi chuyện không để ý, ngó ra ngoài trời đã tối sầm.

Chú Đoàn hất hàm về phía em gái đang khệ nệ với bó lá ngô trên đầu, bảo con đầu chú đó, hẩn mẩn bên trạm y tế xã. Minh cũng đoán ra Thủy, nhưng thôi kệ “nó”. Ông đến với động cơ trong sáng và thánh thiện là coi chim nhé nàng!

“Eng ạ!”. Bỏ cái mớ lá rậm rạp trên đầu xuống gần chuồng hươu, Thủy chào khách. Minh tia vội tia vàng một cách tổng quan rồi gật đầu “Uh chào em, về muộn em hầy!”. Đánh giá sơ bộ là nom cũng được, da nâu mắt sáng, vóc dáng hiền hòa mặc dù không xinh lắm. Nghĩ thầm, như này cũng đủ cho trai làng oánh nhau rồi. Xinh hơn nữa thì đã chẳng ở đây.

Chú Đoàn cắt ngang “Đi ra đây ta coi chim”. Minh lẻo đẻo theo ra chái bếp. Nhà có 5 lồng, 3 con họa mi, 1 con khướu, 1 con chích chòe than. Chú Đoàn hạ một lồng họa mi xuống, bảo “Giờ bật điện lên là hẩn hót liền cho coi, con nì mầu hót lắm!”

Đèn được bật lên, chú Đoàn huýt sáo liu tiu cho nó hót theo. Làm đi làm lại mấy lần con mi vẫn chỉ nhảy chơi chơi, chú Đoàn lằm bằm, đèo mẹ, mọi khi bật đèn sáng là hót kinh lắm đây. Minh sợ chú ngượng nên chữa cháy “Có khi bữa nì có người lạ nên hẩn đột cụng nên”. Chú Đoàn ậm ừ “Có lẽ rứa. Mà thôi, vút mẹ nó chim chóc đó đã, lên nhà uống chè xanh, tí nửa cơm nước xong coi một thể”

Hai chú cháu kéo cái chõng tre ra giữa sân ngồi uống nước, bắn thuốc Lào. Có tí men, chú chém thoi rồi lượn ới. Chuyện trên trời dưới nước: chuyện đi lính, chuyện đói, chuyện làm ăn rồi chuyện bọn trẻ bây giờ...Chú bảo ” Bọn trẻ bây giờ sống đéo có lý tưởng, ý chí chi cả. Nhìn con chú thì biết, đứa nào cũng yếu đuối, hay dựa dẫm vào người khác đâm ra nhọt nhọt lắm. Thời bọn chú đi bộ đội á, say mê lý tưởng, mạnh mẽ mà sôi nổi cực kỳ luôn... À mà mi nghe nói giỏi văn, mi có nhớ bài thơ mô hay hay về thời lính chiến không, đọc chú nghe phát. Chớ tau là tau thích nhất cái chí khí ngang tàng của bộ đội thời nớ...”

Minh xin 5 phút lục lại trí nhớ. Nhấp ngum chè xanh, mình bảo “Để cháu đọc đoạn nì”. Chú Đoàn gật gù khích lệ, ày, đọc đi, đọc đi. Minh đọc

”Sau mỗi lần thắng

Những người trấn Đèo Cả

Về bên suối

Đánh cờ

Người hái cam rừng

Ăn nheo mắt

Người vá áo

Thiếu kim

Mài sắt

Người đập mảnh chai

Vĩnh cầm

Cạo râu...

Suối mang bóng người

Soi

Những

Về

Đâu ?!”

Chú Đoàn vỗ đùi đánh đét, bảo “Mẹ, hay quá, hay quá! Thơ thẳng mô đó?” Minh bảo của Hữu Loan. Chú Đoàn nhú mắt ” Gớm, đàn bà con gầy mà mần thơ hay thật!” rồi vớ vào nhà gọi lớn “Con Liên mô, mang cái bút, tờ lịch ra đây để tau chép bài ni lại đây. Hay thật đó!” Minh bảo chú ơi, Hữu Loan là đàn ông. Chú Đoàn cười hề hề nói, rứa à, tên ái ái mà giỏi hề.

Ngồi một lúc thì Thủy đi ra. Nàng mặc quần lửng, áo phông sát nách, nhìn không ra cô em đội bó ngô lúc này

“Mời cha với eng vô nhà ăn cơm, chớ dọn xong cả rồi ă!” Chú Đoàn bảo ừ ừ, vô mần đội cơm đã rồi ta đàm đạo văn thơ sau. Minh nhìn trộm em Thủy phát nữa, cảm hứng thi ca bay sạch...

9. Phần 1 : Chương 9

...Thấy mình len lén liếc trộm em Thủy, chú Đoàn nửa đùa nửa thật bảo “Huy này, tuy cái mặt mi nhìn ngu ngu nhưng cách nói chuyện hóm với lại mi vô tư, nên chú quý mi. Đó, nhà chú có 2 đứa con gái đó, mi thích mần rě thì cứ siêng đi lại, có chi tau quyết cho”. Minh gãi gãi đầu rồi tên tỏ nhe răng cười trừ. Chú nói, cười cái đ.éo chi bí hiểm rứa, hay chề con gái chú quê mùa thì nói rắp đi. Minh bảo thôi để cháu đi rửa chân tay ăt cây dĩa, giếng mô chú hề?

Chú Đoàn dẫn mình ra giếng, đưa cho cái khăn mặt mốc đen như bánh đa vùng rồi trở vào nhà. Nước giếng khơi mát như kem. Mùi khói rơm, mùi ai đó gội lá hươu nhu, mùi hoa nhài đầu ngõ...thoang thoang theo gió khiến mình lặng người vì cảm giác thanh bình.

Rửa mặt xong mình thủng thẳng vào nhà dưới. Vợ chú Đoàn đã về, trên tay lủng lẳng túi trứng vịt lộn (chắc mua thêm vì nhà có khách). Hai đứa con gái chú Đoàn lằng xằng kéo ghế, dọn mâm bát, chẳ đứa nào cười với mình. Chú Đoàn giục ngồi xuống đi, ta làm chén cho ăm chơ cơm bữa ni nỏ có chi mô. À mà giới thiệu với mẹ mi với lại 2 đứa đây là anh Huy, nhà trên thị trấn (rồi bồi thêm) “Nhìn ngơ ngơ rứa chơ giỏi thơ lắm đó”. Vợ chú gắt, ăn với nói vô duyên, ông ngơ thì có, cháu hề! Minh dạ. Hai cô em quay mặt bùm miêng cười.

Bữa cơm có cà muối, canh rau ngót, thịt kho (chắc sốt lại từ bữa trưa), đĩa tép rang với chục trứng lộn. Chú Đoàn lấy chai rượu nhưng hươu lúc chiều ra, rót 2 ly nhỏ, miệng hề hề “Thôi mần đi Huy, nhưng mới ngậm đó, ngọt lịm!” Minh làm 2 ly, ăn một quả trứng với bát cơm. Chẳ phải khách khí cơ mà tự nhiên không muốn ăn. Em Thủy vẫn chiến đều, cà cấn rôm rốp nghe rất sinh động. Em Liên chốc chốc lại cúi xuống gằm bàn thờ tay đập bốp vào đùi rồi lăm nhăm “Muỗi cấn đau quaaa...”. Minh nghĩ thầm bọn muỗi thật là diêm phúc...

Sắp xong bữa thì có ánh đèn pha xe máy dội thẳng vào sân. Chú Đoàn thì thầm bên tai mình “Bạn của Thủy đó, kệ hấn mình cứ ăn đi”. Thủy và nốt bát cơm, xong bỏ bát đi ra. Chú Đoàn bảo thẳng ni mần bên huyện Đoàn (hay thị Đoàn chi đó, chẳ nhớ rõ) nghe nói sắp đi học thạc sỹ rồi đó, giỏi lắm, chi cụng biết“. Minh ừ à cho qua chuyện, rồi ngậm tằm đứng dậy, không quên khen rượu nhưng ngọt, uống tí mà tê hết cả rốn. Chú Đoàn với theo “Đạ nói mà...”

Ăn xong chú Đoàn bảo ta lên nhà trên uống nác, nỏ ngại mô.

Nhà trên. Chú khách tầm 27 - 28 tuổi, áo sơ mi đóng thùng, giày đen bóng láng, tóc bỗ đôi, cái mũi tẹt dí... đang mần mò với cái Q. Mobile M45 trên tay, đối diện là em Thủy (đã kịp bôi son cho quả môi đỏ sẫm lên, trông như sắp bước ra sân khấu cải lương). Minh và chú Đoàn kéo ghế ngồi chung. Chú Đoàn hỏi thanh niên kia “Bữa ni có đi làm về không cháu?”. Lắc cái đầu bỗ đôi cho tóc rẽ ra, (từ nay gọi là Bỗ đôi cho tiện) nói, dạ có chú ạ, cuối tuần công việc ngập đầu làm không hết, bao nhiêu là kế hoạch hoạt động, mệt lắm chú ơi.

Trên ti vi đưa bản tin vụ tranh chấp mấy hòn đảo giữa Nhật và Trung, chú Đoàn hỏi băng quơ “Răng lại gọi là Điều Ngự hê?”. Bồ đôi bảo, dạ vì hình dáng của cây đảo nó giống cái điều bát hút thuốc lòn đó chú, ngày xưa ngư dân Trung Quốc ra khơi đánh cá thường ghé vào đảo nó nghỉ ngơi hút điều bát, đó cụng là nguyên nhân nữa chú ạ. Chú Đoàn ghé tai mình bảo “Giỏi lắm đó, chi cụng biết!” Chú Đoàn hỏi tiếp, rứa cây đảo nó thật ra là của ai? Bồ đôi gật gù “Một câu hỏi hay và đầy tính thời sự đây...Thực ra hẳn là của Nhật chú ạ”. Chú Đoàn thắc mắc, răng lại của Nhật hê? Bồ đôi bảo “Vì cháu ghét thằng Tàu!”.

Mình bảo, cái này chú cứ hỏi Gu gồ là ra cả. Chú Đoàn nhăn trán “Cu Gồ là thằng mô mà biết rõ rứa?”. Em Liên ở trong buồng thờ cổ ra bảo bố ơi, nó là mạng internet, chớ thằng mô. Bồ đôi chen ngang “Thằng Nhật hẳn nỏ sợ mô, vũ khí với phương tiện của nó hiện đại gấp 5 lần thằng Tàu. Cháu có thằng bạn du học bên đó, hẳn viết thư về kể, hàng ngày hẳn đi học bằng tài điện ngầm, gọi là Mê rô đó, đi từ Sen ca cu tới Ma đa gát xì ca là 350 cây chỉ hết nửa tiếng đồng hồ. Hiện đại cực kỳ luôn...” Chú Đoàn lại gật gù vào tai mình “Giỏi thật, chuyện mô cụng biết, thạc sỹ có khác!”. Em Thủy cũng gật đầu ra chiều ngưỡng mộ lắm. Mình điên hết cả người..

10. Phần 1 : Chương 10

...Với ánh mắt ngưỡng mộ lộ liễu của Thủy, bàn nước bây giờ đang là show độc diễn của Bồ đôi. Trên ti vi điểm qua tin gì là lập tức bình luận viên Bồ đôi của chúng ta phun châu, nhả ngọc theo. Giọng của chú này to gấp 3 lần giọng biên tập viên Vân Anh, làm mình chỉ thấy hình ảnh loa loa lướt qua màn hình.

Tivi đưa tin về tình hình động đất ở khu vực thủy điện Sông Tranh, Bồ đôi khề khà “Cái ni dân kêu từ lâu mà quan chức ở trên cứ bình chân như vại, cuối cùng dân chết chứ ai? Ở mình rứa đó, giống như trong tác phẩm Tắt Đèn của Nam Cao có ông quan tên là Bá Kiến khi mô cũng nói câu ”Biết rồi, khổ lắm, nói mãi“, biết chớ có chịu giải quyết mô...”.

Thủy mồm mím cười tán thưởng “Eng ni tài thật, chi cụng biết, chi cụng nói được...hihi”

Bồ đôi khiêm tốn “Bình thường, có chi mô em, đọc nhiều thì biết thôi”

Mình nãy giờ ngồi đực mặt như ngỗng ỉa, đêch tham gia được câu nào cho gọi là có hàm lượng chất xám. So với thằng ku này thì trong mắt Thủy, mình đúng là đứa chỉ biết dựa cột mà nghe. Thấy mình có vẻ u ám, chú Đoàn tình ý nhăm nháy “Ta ra ngoài sân nghe chim hót đi”. Mình lăm lũi đứng dậy đi theo. Hơ, tạm thời tỉ số 1 - 0 nghiêng về đội bạn!

Ngoài sân, em Liên quần cộc đang ngồi trên chõng tre với cái điện thoại. Ngó thấy mình, quần cộc bảo “A, em hỏi tí nè. Răng điện thoại của em tự nhiên không vô được phây búc eng hê?”. Mình loay hoay thử tắt nguồn khởi động lại, vẫn không được. Khôi phục cài đặt, cũng ếó được nốt. Cuối cùng tháo cái thẻ nhớ ra, vô lại thì ok ngay. Quần cộc reo lên, cảm ơn eng nha, mần em hồi nài đến giờ tưởng mấy hư rồi chơ. Thanh kiu eng, hihi!

Không khí có vẻ thân thiện hơn, chuyện trò vui vẻ qua lại một lúc - mình thăm dò “Cái anh kia là người yêu chị em à? Nhìn đẹp trai hê!” Quần cộc xí xốn “Mô, đang tìm hiểu thôi. Mà eng nỏ giỏi lắm đó, chuẩn bị đi học thạc sỹ thì phải”. Tiện thể đang nuốt cục tức nãy giờ (chắc do GATO), mình xả luôn cho sướng mồm “Giỏi mô không biết chứ anh nghe ông đó toàn nói sai linh tinh”.

Quần cộc ngược lên nhìn mình sững sờ, rồi cao giọng “Người ta thạc sỹ đến nơi.... eng thì...” nói nửa chừng, ranh con đảo mắt nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới , ý như muốn mĩa trang phục tuềnh toàng của mình (nghĩ thầm, mẹ, chớ thấy bệ hạ ăn mặc lòi thôi mà coi thường nhá). Ngập ngừng một lúc, quần cộc hỏi “Em hỏi thật eng nha! Có phải cha em dẫn eng xuống là định giới thiệu eng cho chị Thủy nhà em không?”. Mình cố nặn một nụ cười thật vô tư, bảo “Mô. Anh xuống coi chim thôi!”.

Ranh con thỏ hất ra, buông một câu khiến tim mình tan nát trăm mảnh “Ầy rứa chơ! Em cụng nghĩ rứa, chơ ai đi tán gái mà... nhìn như eng”. Tèn tồ ngó xuống: tông lòn, quần ngố, áo 3 lỗ, tóc tai không ra một trường phái thời trang nào cả. Bồ khỉ, tỉ số 2 - 0 rồi đây.

Chán quá chả muốn coi chim chóc gì nữa. Mình đang làm sao thế này? Thích một đứa mới gặp, không được nó để ý >> buồn? Hay chỉ là tâm lý hiếu thắng, muốn nó thích mình để thỏa mãn cái tôi luôn đầy hãnh tiến? Lại nhớ hồi xưa có một em suốt ngày nhắn tin hỏi mình “Anh ơi, thật ra dạo đó anh có thích em, yêu em không?”. Mình đã trả lời lần thứ 1869 rằng có hơi thích thích tí, nhưng ẻm vẫn không tha. Bực quá mình bảo “Nhưng em hỏi để làm gì?”. Nó cười hi hi ”Để biết rửa thôi, nó mần chi cả”.

Hừ, giờ thì mình cũng giống em đó lắm. Một thứ tâm lý rất đàn bà (nghĩ đến đây chợt tưởng tượng nếu mặc cái váy hoa vào, trông mình như nào nhỉ?)...

9h kém 15. Ngó vào nhà trong định chào về, vẫn thấy thạch sỷ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đang phun châu nhả ngọc. Mẹ, nhìn mày anh thấy giống thằng MC đám cưới vãi, đek hiểu em Thủy kia mê chú mày ở cái điểm gì...

11. Phần 1 : Chương 11

... 9 giờ 28 phút. Che miệng ngáp vặt 3 cái liền, đang đảo mắt tìm chú Đoàn để chào về thì ngoài ngõ chó sủa um lên. Một tốp phải đến 5 - 6 chú (trông phong thái biết ngay giai làng) ồn ào đi vào. Hóa ra trong đám ấy có 2 chú biết mình, chào hỏi qua loa xong cả hội sà xuống chổng ngồi. Em Liên nhồm dậy linh ngay vào nhà dưới.

Một chú bảo “Đại ca xuống tận đây à! Chịu khó hê!”. Mình bảo anh đi coi chim thôi, các chú đi thả dè mà đi muộn rứa. Chú kia với tay lấy cái điều cày, vắn về mồi thuốc, cười cười “Nói thật với eng chơ tối rồi không có chỗ mô nhởi, anh em tổ chức đi ngất ngất cho vui chớ nỏ có ý đồ chi mô”.

He he, đi ngất ngất, mình cười rung rốn. Chú tóc xoăn, còi còi trề môi bổ sung “Nói chung là tối tối đến nhà bố Đoàn uống nác chè, bắn điều thuốc lảo, nhìn ngực em Thủy phát rồi phẩn. Chơ tâm cỡ như bọn nhà em tuổi chi mà tán hẩn”. Ô ồ, té ra giai làng tỉnh đòn hơn mình tưởng.

Tiện thể sắp về, sẵn ghét thằng ku Bỏ đôi, mình hát hàm vô nhà rồi nói, anh thấy thằng nớ hình như là người yêu em Thủy thì phải, ăn mặc thôi rồi hê! (éo mẹ, cái này gọi là quảng xương cho chó cắn nhau đây).

Đúng như tiên đoán, 5 ánh mắt hình viên đạn tia thẳng vào chỗ Bỏ đôi ngồi. Một chú bảo “À cái thằng ni hẩn chập chập ấy mà, được cẩy xe ga đẹp”. Chú môi trề đưa ngón tay lên miệng xùy xùy ra hiệu cho cả đám im lặng “Để coi hẩn đang bốc phét cái chi”. Ngoài sân im bật.

Trong nhà Bỏ đôi đang vung tay chém gió với em Thủy, nghe loáng thoáng “...Em phải biết vấn đề cơ bản của triết học là gì. Vấn đề cơ bản của triết học là vấn đề về mối quan hệ giữa tồn tại và tư duy, giữa vật chất và ý thức. Nó là vấn đề cơ bản vì việc giải quyết nó sẽ quyết định cơ sở để giải quyết những vấn đề khác của triết học...bla bla”. Thủy chống cằm, mắt chớp chớp ra chiều rất tiếp thu.

Mình hỏi mấy chú kia “Các chú có hiểu chi không?”. Chú răng vẩu phỉ bả thuốc cái roet, bảo, nỏ hiểu cẩy khu mần chi cả, eng hiểu thì giải thích cẩy! Mình nói tau cũng như mi, nỏ hiểu cẩy khu mần chi cả, rồi đứng lên chào về.

Chú Đoàn hấp tấp chạy ra tận ngõ tiền chân, líu ríu nói thông cảm nha, thông cảm nha, bựa mô đến nhởi rồi ta nói chuyện sau hê. À mà nỏ ưng con chim mô à. Ấy ấy, về nhà, về nha...

Xe chạy ngang qua bãi ngô, dừng lại đái bậy phát giải đen. Gió lùa mát lạnh bên má, mùi phẩn ngô ngai ngái thơm, xa xa góc trời một ánh sao vụt qua. Bỏ khỉ, cảnh vật như này mà ta cô đơn quá..

12. Phần 1 : Chương 12

Hơn 10 giờ đêm mới mò về. Đứng tần ngần trước cánh cổng khóa chặt, chợt thấy trống rỗng vô cùng. Rút điện thoại ra số Ốc như một phản xạ vô điều kiện.

Chuông tút tút một hồi dài. À, lại mới đổi nhạc chuông hử? Mỗi lần Ốc thay nhạc chuông nghĩa là nàng mới trải qua một biến cố nào đấy: bị mẹ mắng, chửi nhau với thằng người yêu hoặc đơn giản nhất là mới uống 5 vỉ thuốc ngủ vì tự nhiên chán đời.

- Chi rứa? (giọng ngái ngủ).
- Đang buồn buồn...
- Đã bia rượu chi chưa đó?
- Điên à...
- Híc, nhưng mà có chuyện chi kể coi mô?
- Đang đứng ngoài đường đây, lạnh sun vôi.
- Răng rứa?
- Không răng lợi chi cả. Đi với anh nha?
- Hâm à? Đi mô giờ ni?
- Rứa thì thôi.
- Em đang ở nhà chị Xuyến, anh chị nờ đi Huế nhờ em ngủ coi nhà.
- Đến được không?
- Uhm...đến một tí rồi về nha, nỏ ở qua đêm được mô.
- 5 phút nữa ra mở cổng nhé, anh đến đó chờ luôn.
- Rồi...mà có chuyện chi rứa không biết?

Mọi người chắc đang thắc mắc Ốc là ai? Định sẽ không hé lộ chuyện này vì đây có thể coi là góc khuất trong chằng chịt các mối quan hệ trong sáng lẫn trong tối - nhưng nếu lỡ tít đi thì thiên ký sự đang viết sẽ chỉ là một nửa của sự thật. Với tiêu chí tôn trọng sự thật, dù có những sự thật trần trụi (mà nếu không nói cũng không ảnh hưởng đến hình tượng tác giả) tôi sẽ dần dần làm rõ mối quan hệ “không biết gọi bằng gì” đối với nàng...

Ngõ nhỏ, sâu hun hút không một bóng người. Tắt máy, dắt xe rón rén bước vào.

Tiếng cửa tôn lạch xạch hé ra khoảng nhỏ.

- Đồ hâm.
- Nàng thò cổ ra khê gắt.
- Vô đi, khiếp sương a ri mà không mũ nón chi cả. Lạnh không?

Mình bảo lạnh rồi rút điều thuốc làm một hơi. Ốc vừa kéo tay vào trong vừa tát nhẹ lên má mình “Hự, nói bỏ thuốc mà cứ hút như điên, mồm khi mô cũng hôi rình y”.

Ngó quanh khu bếp, mình hỏi có chi ăn không, đói vãi ra? Nàng cuống quýt mở tủ lạnh, lôi ra mấy quả cà chua bảo em làm mỳ tôm cho anh ăn nha? Mình gạt đầu. Mẹ khỉ, lúc tối ở nhà chú Đoàn mãi nhìn đùi em Liên nên ăn có mỗi bát cơm í mà.

Đợi mình lùa xong tô mỳ, Ốc lại gần quàng tay qua cổ (mùi nước hoa thơm kinh) “Khai đi, bữa ni có chuyện chi?” Mình ừ hử bảo tí kể cho nghe. Nàng xiết tay mạnh hơn làm mình suýt nghẹt thở “Bị sếp chửi hay là thích con mô mà hấn không cho hun à? Hi hi....Chơ nỏ có chuyện tự nhiên đêm hôm gọi cho người ta mô hề?”

Ốc luôn có kiểu nói chuyện từng từng kiểu thế. Nàng mặc đồ ngủ mỏng tang và ngắn cũn, thân hình vẫn thế, luôn luôn sexy nóng bỏng.

- Vừa đi coi chim dưới Sơn Trung về.
- Bốc phét, chim chóc chi cả đêm rứa?
- Thì coi từ chiều rồi ở lại ăn cơm luôn mà.
- Kiểu ni là nhà nó có đứa con gái nhìn ưng mắt rồi đây...
- Hê, em khi mô cũng như ở trong bụng anh là răng hê?
- Hi hi, rứa có mần ăn được chi không mà mặt mày u ám rứa? Con nó xinh không? Xinh bằng em không?

13. Phần 1 : Chương 13

Cái tên ngộ ngộ của Ốc là do tôi đặt vì lần đầu tiên gặp nhau thấy nàng có vẻ gì đó nhang nhác Ốc Thanh Vân (tất nhiên không xinh bằng). Hôm đó bà già sai mua hộ gói thuốc nhuộm tóc ở hiệu thuốc, mình hỏi mua ở mô? Bà bảo chỗ con bé lông mép rậm rậm đó, cái hiệu nằm gần mấy hàng bán hoa quả.

Vào hiệu thuốc, ngó mãi không thấy ai đứng quầy, mình lấy chùm chìa khóa gõ cạch cạch xuống mặt kính.

- Dạ....đây rồi!!

Tiếng con gái vọng ra chua lôm.

- Anh mua chi ạ?

À cái con bé rậm lông mép là nàng hử? Da trắng, mặt tròn, dưới ngắn mắt có bọt nước như con tằm (theo sách nhân tướng học là đa tình lắm đây).

- Lấy cho anh gói thuốc nhuộm Hàn Quốc. Bao nhiêu em?

- Dạ (nhìn mình 10 giây)...thường thì 23 nghìn... nhưng em để cho anh 21 nghìn.

Móa, mình thì có cái éo gì đặc biệt đâu nhể (mặc dù phải thừa nhận 10 đứa con gái gặp mình thì 9 đứa khen đẹp, đứa thứ 10 không có ý kiến gì vì nó biết có nói cũng thừa)

- Ồi, toàn chữ Hàn hả em? (mình ngó nghiêng dòng chữ hướng dẫn sử dụng trên bao thuốc).

- Dạ, hàng xách tay nên không có tiếng Việt anh ơi!

- Uhm, để coi bọn nó viết cái chi (lắm nhảm đọc)...soi jun kim sưng chim kim chi mi won...

Con bé trở mặt thán phục:

- Ôi cha! Anh...anh... biết tiếng Hàn à? Hihi...anh làm em bể bụng rồi đây này. Rứa rứa đại khái dịch ra là chi anh?

- À, đại ý nó khuyến cáo để xa tầm tay trẻ em mang thai và phụ nữ dưới 6 tháng tuổi. Mẹ, bọn này cẩn thận ghê!

- Hiii, dịch bốc phét mà nghe như thật.

Rứa là quen. Sau này nàng bảo lúc nó nhìn mặt anh như thằng ngố, pha trò mà thản nhiên như không làm em nghĩ đến lại phì cười. Tôi cười, nói anh thì ấn tượng đã man với hàng ria mép xanh ngắt của em, nhìn sặc xi thôi rồi, hê hê.

Tôi gọi Ốc là bồ, nhưng thật ra đó là một mối quan hệ không được định danh trong Tự điển. Ốc là ly nước ngọt, uống đến đâu biết đến đấy, không để lại dư vị để khiến người ta ngấm ngấm nhớ tới mỗi khi quay

quất vì một điều gì đó. Còn Ốc coi tôi là “thằng anh trai” bất cần, người có thể kiên nhẫn ngồi nghe nàng kể những chuyện không đầu không cuối tới nửa đêm, nhưng thậm chí không biết chính xác nàng bao nhiêu tuổi hoặc làm nghề gì (ngoài việc thi thoảng trông hiệu thuốc giúp mẹ).

Giữa hai người ngầm quy ước không bao giờ ghen hay chú ý mũi vào chuyện tình cảm riêng tư. Tôi biết nàng có người yêu, một thằng ku choai choai thi thoảng vẫn nhắn tin cho nàng với những ký hiệu xì tin như quốc ngữ Ǻ ặp xê út. Nàng biết tôi thích em này, ghét em kia, đôi khi húng lên còn “bày” cho tôi cách tán gái ...Nói tóm lại cả hai không đặt kỳ vọng lâu dài ỏi quan hệ rối rắm và phức tạp này, vì nàng thừa tỉnh để biết rằng mẫu con gái tôi sẽ lấy làm vợ không phải là nàng. Chấm hết.

...Quay lại đêm đó.

Tôi bảo anh ngủ lại đây nha? Lạnh lắm, khuya rồi lười về. Ốc lừ mắt nói hâm ả. Mai hàng xóm nhìn thấy thì vỡ mặt em. Ǻ kể chuyện chi nghe mờ. Tôi kể lại vụ đi bắt huyệt chim, chuyện em Liên đuôi trắng, em Thủy ăn cơm cần cầ nổ như pháo, thằng Bồ đôi cái chi cụng biết nhưng chả biết cái eo chi cả...

Ốc nằm cạnh ôm hờ ngực tôi, cười ngoác miệng “Anh đi mô cụng toàn quan sát tinh tế hê, thấy cả đuôi con nó trắng nửa tê, thềm nhỏ dài không anh? Tôi bảo ả không, chân nó trắng nhưng cong, chân em mới là đỉnh của đỉnh. Nàng nhéo sườn ” Cái đồ nịnh thối. Rứa tóm lại là có định đi em nó không?”

Tôi bảo không. Ốc thở dài cái thượt “Rứa thì mùa quýt năm mô mới lấy được vợ!!!”

14. Phần 1 : Chương 14

Đáp lại tiếng thở dài, mình vòng tay ôm trọn Ốc vào lòng, hít hà lên đôi má bụ bẫm và mịn màng của nàng. Ốc nhắm nghiền mắt, dụi dụi mặt vào ngực mình. Mùi nước hoa phảng phất, mùi cơ thể ngai ngái thơm...khiến mình lặng người vì cảm giác ngập thớ.

“Giá thế này mãi thì thích nhỉ!” mình thì thầm bên tai Ốc - “Em có biết câu ấy của ai không?”. Nàng bảo chịu, của ai? Ǻ của Chí Phèo nói với Thị Nở lúc thằng này vừa tỉnh rượu, được Nở nấu cháo hành cho ăn. Đây em coi, đàn ông chỉ nhớ nhất đứa nào cho ăn ngon thôi, còn ba cái lời nỉ non đàn ca sáo nhị chỉ xứng đáng vứt vào sọt rác. Ốc cười khanh khách, bảo rứa những lúc như này có thằng mô nhớ không? Mình hôn nàng cái chút , bảo nhớ chứ, hehe tất nhiên anh là ngoại lệ đặc biệt, trên thế giới 1000 năm mới xuất hiện 1 ca như anh.

Nàng véo má mình “Cái đồ bốc phét thành thần, hihi. Ǻ chơ mà sau ni đôi nó có lấy chắc không anh, chuyện nó em đọc lâu rồi quên mất tiêu?”. Mình bảo ả không, xưa nay trong văn học những đôi anh hùng - thuyền duyên chỉ vo ve nhau thôi chứ có lấy được nhau bao giờ đâu. Như em với anh là một ví dụ. Nhưng mà thôi, để anh tác nghiệp tí rồi về. Ốc gỡ tay mình ra, lườm lườm “Lại bắt đầu với bàn tay ma thuật rồi đó”.

Nằm ôm nhau trong tiết trời lạnh lẽo như này quả là đã chạm đến bậc tiên cảnh. Nhiều lúc trong hoàn cảnh y hệt, mình đã từng vợ vắn nghĩ, tình yêu cũng đến mức thế là cùng, cũng đầy đam mê, say đắm và tràn trề cảm xúc bình yên. Vậy ta đang cố đi tìm điều gì ở phía trước? Một bến đỗ hảo huyền, càng đi tìm càng thấy vời xa và mất hút, người tôi đang cần tìm có khi cũng đang tìm một thằng khác - hơn tôi.

Chuông tin nhắn của nàng khiến mình giật thót (mệ, trí tưởng tượng đang tung tăng cảnh giới thì đứt phim cái rụp). Mình he hé mắt đọc trộm. “Hix, vk ngu? ckua?”. Ǻ ả, thằng cu Sứt bạn trai của nàng. Cái thằng dệp lê, tóc đỏ quạch như râu tôm hấp bia. Chũ nghĩa tin vãi lúa. Mình nhắm tịt mắt và gần như nín thở để xem nàng sẽ phản ứng thế nào.

Thật sự thì chưa bao giờ mình tỏ ra mặt cái sự ghen tuông với nàng (và nàng cũng thế). Mỗi lần đứa nào vô tình kể chuyện yêu đương, giận dỗi...thì đứa ngồi nghe bao giờ cũng đứng đưng bình phẩm (kiểu việc ấy dek liên quan đến tớ), nhưng trong tận tim đen vẫn gờn gợn cảm giác ức chế thoáng qua.

Ốc quay người, bầm lách cách vào bàn phím rồi ném tọt điện thoại xuống góc giường, đoạn vòng tay ôm riết lấy mình. “Đứa mô đó?”, mình vờ vịt hỏi. Ốc bảo ả thằng điên (nó mà bỗng dưng điên thật thì tốt biết mấy). Hừm, bắt đầu nằm im và âm thầm đưa ra bảng so sánh, đối chiếu giữa mình và thằng điên, xem cán

cân tỉ lệ nghiêng về thằng nào (tất nhiên khỏi cần so sánh, mình cũng biết nó so với mình chỉ là cái đĩnh vì mình ... yêu mình hơn).

Sau đây là bảng thống kê, so sánh.

Ngoại hình: Mình cao hơn nó (mấy lần nó đến đón Ốc, ngồi trên con wave tàu thấy nó cũng rất hợp với dáng con xe ấy), mặt: mặt mình tuy chú Đoàn bảo “trông ngu ngu” nhưng xét kỹ ra nét hơn nó ở cái mũi cao, vả lại trán mình cũng rộng hơn.

Mắt: mẹ mình hay bảo “trông mắt mày khi mô cũng như buồn ngủ”, nhưng là mắg yêu thể thôi, hồi khám nghĩa vụ quân sự đạt điểm 11/10 chứng tỏ tinh anh; mắt cu Sứt kia không lơ lác hay tí hí nhưng nhìn chung bình thường. Ăn mặc: cái này tùy gu, tùy thẩm mỹ người đánh giá, trong lúc mình thấy nó lòi thoi, bẩn bẩn thì trong mắt Ốc lại là chất chơi, là bụi bụi và ngầu đời thì sao?

Tri thức tâm hồn (gọi là phần mềm đây), khoản này cấu hình mình ăn đứt nó nên khỏi cần so. Lợi thế duy nhất của nó là trẻ hơn mình. Hê, cái này vừa là điểm cộng nhưng cũng là điểm trừ đây.

Xét một cách toàn diện thì nó thua mình, nhưng trong tình yêu thì ông vua cũng giống kẻ ăn mày (trích lời một thằng tây), nên rốt cuộc mọi chỉ số chả giải quyết chuyện gì hết, vì (lại theo một thằng tây) “tình yêu có lý lẽ riêng của nó”. Biết vậy, nhưng chấp nhận sự thật trần trụi đó là một điều cay đắng..

“Nghĩ chi mà đàn thối mặt rửa anh?”. Ốc hôn nhẹ lên môi mình, thủ thủ. “Để yên anh nằm tí, mệt!” (ông dỗi rồi đấy). “Em hỏi thật nhá? Anh hứa phải trả lời thật?”

“Ừ, hỏi đi!”. “Nhưng anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng?”. “Được rồi, anh hứa!”. Ốc có vẻ ngập ngừng, ánh mắt hấp háy rất khó đoán..

15. Phần 1 : Chương 15

Ốc như chực khóc đến nơi, hai bàn tay run rẩy như không biết bấu víu vào đâu, vai rung lên từng hồi. Mình tròn mắt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra và phải mất mấy phút lúng túng mới trấn tĩnh lại được.

- Có chuyện chi mà nghiêm trọng rứa?

Ốc mím chặt môi, lắc lắc lộn tóc rồi thở dài nghe não cả ruột.

- Nếu người yêu anh không còn trong trắng...anh sẽ nghĩ thế nào? Anh có tôn trọng không?

Nghe xong câu đó đến lượt mình thở dài. Lặng lẽ rút điều thuốc ra, châm lửa rít liền mấy hơi. Căn phòng nhỏ mù mịt khói thuốc và trở nên ngọt ngào vô cùng.

Trong đầu mình lập tức thoáng qua rất nhanh một kịch bản, tất nhiên là giả định. Cảm giác và phán đoán của mình ít khi có sai số quá lớn, nhưng nghe chừng chuyện này nghiêm trọng đối với Ốc nên cứ để yên, xem diễn biến ra sao đã.

- Sao anh không trả lời em?

Ốc nắm lấy vai mình, lắc lắc, ánh mắt hoang dại.

Mình quay mặt đi ra chiều suy tư lẩm.

- Đợi em bình tĩnh trở lại đã!

- Không, em có làm sao đâu mà mất bình tĩnh. Em nghe anh nói đây, nói đi...

Ngó phản ứng của Ốc, mình suýt phì cười. Hờ, từ trước tới nay quen nhau có bao giờ thấy nàng mất kiểm soát và trở nên yếu đuối vậy đâu. Một cô nàng luôn tỏ ra ngổ ngáo, sẵn sàng ăn thua hoặc chặn họng bắt

cứ thẳng nào - nếu thấy ngứa mắt. Là đứa chỉ quen dạy đời người khác, ít khi nghe ai vì tưởng như quá thừa sự từng trải (mặc dù trong mắt mình vẫn chỉ là ranh con).

- Tại sao lại hỏi anh chứ không phải người khác?

Mình thả một cái lưỡi câu đầu tiên xuống nước.

- Uhm...uhm..em tin anh trải đời và nhiều kinh nghiệm sống.

- Nhưng anh không phải là mẫu số chung của tất cả đàn ông còn lại. Nếu anh đưa ra quan điểm của mình về vấn đề đó thì cũng chỉ là quan điểm của riêng anh, không liên quan đến bất kỳ ai, em hiểu chưa?

- Em hiểu mà, nhưng anh có khinh người đó không, nếu họ không còn...

Rít tiếp hơi thuốc dài, mình đứng đĩnh:

- Người ta đón cây gỗ quý để làm nhà và các vật dụng khác vì nó hữu dụng. Người ta giết một con chó không biết sữa vì nó vô dụng. Nhưng giữa sự vô dụng và hữu dụng đôi khi không có lằn ranh bởi nó còn phụ thuộc cách nhìn nhận riêng của mỗi người. Anh thì không cho rằng cái ấy xứng đáng được đeo bên ngực trái thay huy chương về vang hạm nhất.

Ốc nghe xong nhướn miệng cười, có vẻ đỡ căng thẳng hơn đôi chút.

- Em kể thật cho anh nghe nha, chuyện ni em chưa nói cho ai biết mô đó!

- Anh nghe.

- Cái anh người yêu em í, yêu nhau 2 năm thì được năm rưỡi đầu thì còn quan tâm, tử tế với em. Nhưng từ khi biết em từng quan hệ với bạn trai trước thì hẳn thay đổi tính cách ghê lắm. Đạo ni em nói chi cũng gắt, có chuyện nho nhỏ xảy ra là nổi khùng đòi tát em. Ăn nói thì cộc lốc, vô tâm kinh khủng...

- À ra vậy! Chắc nó chưa qua được cú sốc đó em.

- Chưa hết mô, gần đây toàn hỏi vay tiền em, rồi thì mượn điện thoại đem cầm đồ, em phải đưa tiền mới chuộc được. Mà mấy lần rồi đó, nản lắm...Em thì cho rằng hẳn đang lợi dụng em vì không còn sự tôn trọng.

- Nhưng em vẫn yêu nó?

- Rứa mà em vẫn không bỏ được hẳn, chắc em điên rồi anh hè? Giờ hẳn cứ nhắn tin hỏi thăm là kiểu chi cũng sắp vay tiền em, em biết nhưng chưa thoát ra được...

Ngồi kể lể một lúc, Ốc bảo thôi chết em đang ngâm quần áo trong máy giặt, rồi chạy xuống nhà dưới. Mình mò trong tủ lạnh lôi mấy lon bia Hà Nội với nhúm nem tai ăn đỡ ra uống cho đỡ chán. Làm hết 2 lon mặt nóng bừng, bắt đầu thấy mạch giật giật bên mang tai, mẹ, đạo này tửu lượng xuống cấp vãi.

Vừa nhâm nhi vừa gặm nhấm cái sự vô lý éo hiểu nổi của tình cảm. Người như Ốc, nếu đi ngang qua một tiểu đoàn 2000 thành lính đang tập thể dục thì cả 2000 thành phải ngoái đầu lại thăm ao ước, nhưng cuối cùng lại đâm đầu đi thích một đứa ất ơ. Một đứa trông vừa hoang dã vừa đứ bản và chỉ giỏi làm khổ người mình yêu.

Thở dài cái thượt, dốc cổ làm nốt lon thứ 3. Khả một tiếng cho sang, mẹ, đời thế đấy! Trong khi đầy thành giành cả đời trai trẻ học hành, tu luyện, phấn đấu và không ngừng trau dồi mọi mặt để trở nên hoàn thiện hơn trong mắt gái - mà vẫn không lại được với một đứa trên rặng dưới ca tụt, tâm hồn lẫn trí tuệ chỉ đủ để nghe nhạc HKT và nhảy đám cưới, chỉ học hết lớp 12.

Chợt điện thoại Ốc rung rung. Tin nhắn của “Ck ju”, đọc phát xem nó lắm nhảm cái gì.

“Lạnh hok ngu? dk ck nho* vk wa”.

Đang tây tây, sẵn ức chế, nhắn lại: “Vk với ck là cái éo gì?”

Nó rep lại “Vk noj nank kjeu j vs ck rua? Gian ck oy ah? hix lạnh wa vk uj”

Soạn trả lời tiếp “Lạnh thì ra nhảy sông á đi. Mà mai đi cắt tóc đi thẳng đỡ người, ngứa mắt quá”

Rồi tắt máy, ném xuống kệ bàn dek quan tâm nữa.

Mò xuống nhà dưới, Ốc vừa phơi quần áo xong chạy lại vòng tay ôm từ sau lưng mình.

- Về à?

- Uh, lượn đây.

- Mai ở nhà không?

- Chiều 5 giờ đi làm về.

- Em đến.

- Mở cổng đi.

- Khoan, lấy cái áo khoác em mà mặc vào, ngoài lạnh lắm đó.

- Khỏi đi.

Nàng kéo đầu mình xuống hôn như không muốn rời ra nữa. Ngoài đường không một bóng người...

16. Phần 1 : Chương 16

... Như đã nói, Ốc với tôi là một mối quan hệ lạ lùng. Tùy từng thời điểm, tùy trạng thái, khi cả hai đều vui vui, tưng tưng và không có sự cố tình cảm nào nghiêm trọng - Ốc gọi tôi là “thằng anh”, tôi xưng là “ông” kêu nàng bằng mày hoặc ranh con.

Thi thoảng, đôi ba ngày trong tuần ranh con phóng xe qua chỗ tôi làm dúm vội cho cái bánh mì kẹp ruốc vài điều 3 số rồi lại phóng đi mất hút (nàng hay rút trộm thuốc của papa, lần nào cũng không quá 3 điều). Nhưng cũng có lần dấm dúm nguyên bao, không quên khuyến mại thêm một câu khó hiểu “Hút đi, hút nhiều vào cho nhanh chết đỡ làm khổ người ta”.

Những đêm trăng suông nhàn nhạt, nếu tôi không bận đi chơi với một em mới quen nào đấy, cả hai kéo cái chõng tre ra góc vườn ngồi với nhau đến lúc buồn ngủ quá mới lục đục ai về nhà nấy. Tôi gọi những cuộc đó bằng mỹ từ của các cụ “đôi ảm”.

Thông thường một cuộc đôi ảm diễn ra theo đúng trình tự: đầu tiên là tiết mục điểm báo (hôm nay gặp đứa nào, nói chuyện gì, thấy vụ tai nạn ở đâu, chửi nhau với những ai, khen người này, nói xấu người kia...), tiếp đến là mục sinh hoạt văn nghệ (đêm qua Vietnam idol có con bé hát bài Ngọn lửa cao nguyên như lên đồng, giọng nó thế này, thế này; à mà anh có để ý cái con abc không? Giọng nó dở nhưng vòng 1 thôi rồi hầy, hihi); rồi những chuyện vu vơ trên trời dưới biển không đầu không cuối. Cuối buổi gọt quả gì đó nhai nhóp nhép, nhấp ngụm trà cho thơm miệng, liếc ngược liếc xuôi nếu không thấy ai nhìn trộm tranh thủ hôn nhau vài phút rồi...về.

Nhưng cũng có khi bày trà, bánh trái ra xong ai làm việc nấy. Tôi dựa lưng vào gốc hồng xiêm hút thuốc mơ màng, còn nàng lúi đút ra gọi cho người này, người nọ. Suốt buổi không ai nói với ai lời nào (có lẽ đã quá hiểu nhau, tưởng như nghe hơi thở cũng biết người kia đang nghĩ gì). Những lúc như vậy tôi với ranh con là một cặp tri kỷ (mặc dù không bao giờ ranh con chạm được đến ngõ ngách tâm hồn của một kẻ rắc rối và lập dị như tôi).

Bà già thi thoảng thấy 2 đứa tụ bọ cũng tò mò hỏi “Mi với hấn là kiểu chi rứa?”. Tôi bảo chả có chi. Mama nàng đôi khi hỏi “Bọn bay yêu chắc à?”. Ranh con tỉnh bơ “Có lẽ...”.

Cũng có khi đêm hôm rét mướt, buồn vì đứa con gái nào đó, hay thất vọng về chuyện vu vơ trên trời rơi xuống (mà tôi thì hay thế lắm), phi xe sang gọi nàng xuống ngõ rồi hai đứa trùm kín áo mưa ôm nhau mặc kệ mưa gió. Lúc đó 2 đứa là một cặp tình nhân đúng nghĩa.

Một cặp tình nhân chưa bao giờ mở miệng nói yêu nhau, chưa bao giờ thề thốt lẫn hứa hẹn. Cặp tình nhân mà nếu một đứa bỗng dưng buột mồm bảo “Anh yêu em” (hoặc ngược lại) lập tức đứa kia sẽ vội vàng quờ tay lên trán đứa vừa nói câu ấy để kiểm tra xem trán có nóng không? (mà tự nhiên lảm nhảm câu đó?).

Hồi mới quen nhau, mấy lần rủ nàng đi chơi. Nàng nheo mắt như trêu người “Đi đâu nói mau?”. Thì đi lòng vòng cho... mát. Mát à? Muốn mát thì vào nhà bật quạt át! Định rủ đi với ý đồ đen tối hử? Lấp bắp bảo à không, không bao giờ, ai lại xấu xa như em nghĩ.... Ranh con cười khanh khách như trong bụng mình chui ra “Tôi còn lạ chi cái trò ni của mấy ông con trai!”. Mình cảm như hén lảng sang chuyện khác cho đỡ bẽ mặt

Tối nay Ốc hẹn đến. Có lẽ sẽ không phải là một cuộc đối ẩm thông thường...

17. Phần 1 : Chương 17

Sáng nay ghé qua chợ mua ít tôm về làm cá mìn. Nhà nuôi gần chục con, đủ cả họa mi, sáo đen, vành khuyên lẫn cu gáy. Cái thú chơi tao nhã này rất kỳ công và mất thời gian, suốt ngày lo mọ chế biến thức ăn, dọn phân, thay nước....cực và bẩn vãi lái, nhưng bù lại nghe tiếng chim hót nhiều khi lặng cả người vì phê.

Sau một hồi lựa chọn, bắt giắc trông sang cái hàng bán bánh mướt kế bên. Một thiếu nữ dáng điệu quen quen, một tay cấp nón, tay kia đang thoăn thoắt chấm mút bên đĩa bánh đây ọ. Nhìn kỹ hơn chút nữa, thôi bỏ mẹ rồi, không phải ai khác mà chính là Thủy cô nương (con gái chú Đoàn) - người đã cho tôi biết bẽ bàng là gì trong phi vụ đụng mặt ku Bồ đôi huyện thoại hôm nao.

Vẫn khuôn mặt ấy, cái áo phong đen ấy, chỉ có điều vẻ mặt nàng hình như đang viên mãn hơn bên rổ bánh mướt. Nàng rất tinh tế che nón nửa mặt như dưng sỡ giắc đấu với cái khiên trên tay, đôi môi bóng nhẫy lên đây thách thức. Các động tác bốc, chấm, đưa lên mồm, nhai trệu trạo...được phối kết hợp với nhau nhuần nhuyễn và linh hoạt như đang tham gia sô trình diễn môn nghệ thuật hình thể.

Một giọt nước mắt màu hổ phách khê khàng rơi trên khóe môi gợi cảm, từ từ chảy xuống bên cái cằm thanh tú. Bằng một động tác dứt khoát nhưng không kém phần táo bạo, nàng đưa quạt một đường huyền ảo lên cái dòng hổ phách ấy (rồi len lén đưa lên mũi ngửi).

Toàn bộ chuỗi hình ảnh sống động đó kéo dài chưa đầy 5 giây. Mình sững người lại. Một chút chua chát vụt qua. Rất nhiều mơ mộng tan biến (thoáng nghĩ không biết ku Bồ đôi chứng kiến cảnh này nó có còn cảm hứng chém gió nữa không nhỉ?)...

Buổi trưa, bà già về khoe mới lấy được thêm 5 triệu nữa từ papa của Huyền (có ai còn nhớ nàng không? Nếu quên, mời xem lại từ đầu). Mình thở phào nhẹ bẫng. Vậy là món nợ kia giờ chỉ còn 9 triệu nữa. Hôm kia vừa nhắn tin qua lại với Huyền, nàng bảo đang chăm mẹ ở bệnh viện tỉnh, cuối tuần này được về rồi.

Lục lại đoạn sms với nhau.

- Thế bao giờ em mới về nhà?

Có lẽ cuối tuần này anh ah, nếu chị em vào thì em mới về được.

- Uhm về đi, anh lên ăn khoai luộc và nghe giọng em cho đỡ...

Đỡ gì?

- Nhớ.

Thật không?

- Thật.

Đã cop cho em mấy bài hát hôm kia em nhờ chưa?

- Rồi mà, anh cop cả những bài anh thích nữa, xem em có nghe nổi không.

Có lẽ em sẽ thích.

- Thật không?

Thật. hihi...

Thích nhất trong tình yêu là giai đoạn “vờn” nhau. Cả hai đều muốn lửng lơ, thò ra một câu cho đối phương hy vọng rồi rút ngay trở lại (vì sợ hờ, sợ mình vội vàng quá). Nói câu nào cũng phải cầm chừng, dò ý của nhau như dò ý thủ trưởng (sợ thủ trưởng phật lòng thì vỡ mặt). Nhưng đổi lại, cả hai sẽ có những cung bậc cảm xúc rất đáng đồng tiền bát gạo (mà tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không có được).

Mình và Huyền rất ít liên lạc qua điện thoại, có lẽ một phần sợ nói quá nhiều lúc gặp nhau sẽ hết chuyện hay để nói? Một phần mình dek tin thứ cảm giác được hình thành qua tin nhắn và những cuộc chuyện trò điện thoại bởi nó rất ảo...

Gần 9 giờ tối. Đi ra đi vào mấy lượt, ngó đồng hồ chán chê mà vẫn chưa thấy Ốc đến. Định lang thang ra đường làm ly cà phê rồi về ngủ thì nghe tiếng xe máy vào ngõ. Hàng về đây rồi!

- Đang định ngủ.

Bị bà già lên lớp, trốn mãi mới đi được đây ông tướng ạ!

Nàng mặc quả quần (chả biết mốt này gọi là gì) mỏng tang như lụa, chỗ gần mắt cá túm lại lũng bùng như cái nơm. Mùi BVLGari nồng nàn (hờ, con gái mà toàn xài nước hoa nam).

Loay hoay thò tay vào túi quần, rút ra thứ gì đó.

- Pha ẩm thử coi. Em bốc trộm của bố đó!

Mẹ ơi, trà mà nàng ủ chổ... “nhạy cảm” như kia thì, chẹp chẹp... vị sẽ tinh tế phải biết!

Đưa nhúm trà rồi lên mũi ngửi ngửi, bảo:

- Anh nghe toàn mùi âm khí, quả này trà ủ lá sen hồ Tây của Nguyễn Tuân phải gọi bằng cụ.

Nàng phì cười, mặt chắc đỏ bừng, dơ tay dấm mình mấy phát đau điếng.

- Cái đầu anh khi mô cũng đầy ý nghĩ đen tối nha, trách chi nỏ con ma mô hấn yêu...

Pha trà xong, hai đứa ngồi bắt chân chữ ngũ đối ẩm. Trời bắt đầu mưa rả rích.

- Có chi kể nghe cho vui đi...

Buồn thúí ruột đây nè.

- Ngày ni gặp thằng nó chưa?

Không gặp. Đang muốn bỏ nó mà sao khó quá.

- ...

Cả đêm qua em không ngủ được.

- ...

Anh cho ý kiến để em có thêm động lực dứt bỏ hẳn, được không?

À, té ra là vụ này! Nhấp chén trà, chẹp chẹp miệng khen ngọt thật, mình kê cho nàng đọc thoại chán chê. Cái chuyện xui đứa này bỏ đứa kia (theo kinh nghiệm xương máu của mình) là điều ngớ ngẩn và ngu nhất mà nhiều người mắc phải. Có khi càng bị chê, bị chửi, chúng lại càng trở nên mạnh động và... yêu nhau hơn (để chứng minh rằng “tất cả đều mù, chỉ đôi tao là sáng suốt”).

- Em kể thêm ít dữ liệu nữa đi, anh sẽ nói quan điểm của mình sau.

Và công cuộc kể tội người yêu của nàng bắt đầu...

18. Phần 1 : Chương 18

Những gì Ốc kể về thằng ku người yêu, mình nghe câu được câu mất vì buồn ngủ. Nhưng nói chung cũng dek thích nghe tâm sự chị em, nhất lại là tâm sự về một thằng trẻ trâu - cái thằng trong mắt mình là số 0 tròn trĩnh.

- Hết chưa?

Còn nhiều. Nghe nữa không?

- Thôi khỏi.

Anh xem có chấp nhận nổi nó không?

Mình không thêm luận tội nó. Ném đá một đứa khi nó đang ngã ngoài dưới bùn đen là điều vừa dễ, vừa không xứng mặt trượng phu. Vả lại với mình, nó không đáng một xu, nhưng trong mắt kẻ khác giá trị của nó biết đâu không đong đếm được (như Ốc từng nghĩ về nó thời gian trước).

Nghe giọng điệu Ốc có vẻ vừa ám ức nhưng lại vừa xoắn. Bây giờ có nói gì đi nữa thì nàng cũng có nghe đâu. Đàn bà nhiều khi vẫn thế. Một thằng vừa đều vừa có vẻ tử tế bao giờ cũng có sức hấp dẫn họ gấp 3 lần những thằng ngoan hiền thuần chủng.

- Thế này.

Em đang nghe...

- Khi em yêu nó, chính em cũng không biết yêu vì cái gì. Anh coi đó là mù quáng. Chỉ thứ tình yêu mù quáng mới không biết được lý do. Em cũng giống nhiều đứa con gái khác khi ngộ nhận và huyền bí hóa tình yêu của mình, coi cái gì không hiểu, không rõ về đối phương là một kho bí mật cần thời gian để khám phá. Nói có vẻ khó hiểu với em quá nhỉ?

Không, em hiểu hết ý anh...

- Uhm. Kho bí mật của thằng kia cuối cùng là tập hợp các thói xấu. Việc chấp nhận được hay không phụ thuộc vào sức chịu đựng cũng như sự tỉnh táo của em. Chấm hết!

Mệ, phải kiềm chế lắm mới từ tốn nói ra được những câu tử tế như trên (vì sự tôn trọng mình giành cho nàng). Anh đâu phải là cái thùng rác cho nàng tuôn xả cảm xúc mỗi khi ức chế với thằng trẻ ranh kia?

Điện thoại chọt rung tít trong túi quần. Sms của Huyền “E vừa gọi điện cho chị gái, cuối tuần chị ra nên chủ nhật này em về được rồi. A đến buổi nào?”

Soạn tin reply ” Chiều cn nha em”.

Huyền “Uh, sẽ có chuyện hay nói với anh đó”. Tim mình đập thành thịch, chuyện gì mà lấp lửng như kia nhể???

Ốc nãy giờ ngồi lặng lẽ, mặt cúi gằm. Thấy mình mãi nhắn tin qua lại, nàng đứng dậy tìm dép (chắc đòi về).

Muộn rồi, em về đây...

- Về à? Ừ, về kéo lại mưa. Mình trả lời ráo hoảnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sáng mai ăn gì để em mang qua cho?

- Gì cũng được.

Tiền nàng ra ngõ, đang trong trạng thái hưng phấn vì tin nhắn của Huyền, mình bảo.

- Từ hôm nay anh với em sẽ tránh để mọi người hiểu nhầm chuyện của 2 đứa...

Là sao? Không gặp nhau nữa á?

- Không, mà là...không...không...(mình ôm nàng vào lòng)...thế này nữa.

Nàng dựng chân chống xe máy, hai tay vuốt lên má mình, cái nhìn trân trân (trời tối nên không rõ vui hay buồn). Lặng hồi lâu, bất chợt nàng vòng tay ôm lấy mình, nói trong hơi thở hổn hển: “Sao anh không là của em???”.

Câu này nàng đã nói trong một lần say rượu ở nhà bạn, khi ấy nàng mềm nhũn như con mèo ốm, hơi thở chua lèm. Nhưng lần ấy không tỉnh, vì lúc tỉnh dậy nàng cười nhe răng “Nỏ nhớ nói cái chi nựa cả”.

- Thôi đừng ca bài này nữa, anh dị ứng...

Một cái tát dánh xuống má mình, nhanh đến nỗi dek kịp phản ứng. May mà không mạnh lắm, chỉ ran rát. Mình đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì.

Rất nhanh, nàng gạt vệt chân chống nỏ máy vụt đi. Đúng là éo hiểu chuyện gì thật. Càng cố hiểu càng rối bời...

2 giờ sáng giật mình vì cái tin đến. “E xl, lúc đó e không phải là e nữa. Sáng mai em mua xôi ruốc cho anh nha”.

19. Phần 1 : Chương 19

Nhiều người chắc sẽ thắc mắc sao tôi giành thời gian cho công tác gái gú nhiều thế?

Hỏi thế là xứng đáng 1 điểm về chỗ.

Vì đây không phải là nhật ký tiểu thư để kể lể chi tiết chiều nay ăn gì, ngủ mấy giờ dậy, đi mua quần chip với ai, thậm chí cả tuần tổng cộng ho mấy lần? vân vân và vân vân.

Ở đây chỉ có chỗ cho tình yêu, mọi thứ ngoài lề lẽ tẻ chỉ điểm xuyết hoặc lướt qua. Với lại một công chức quen cấp huyện, lương đủ ăn sáng 30 ngày/tháng đồ đầy 3 bình xăng, thì thử hỏi còn thú vui tao nhã và tinh tế nào hơn thú vui uống trà, bắn thuốc lao vật và đong gái?

Tôi ít bạn trai (thứ được coi là tri kỷ) bạn bè thân thiết tốt nghiệp DH xong mỗi đứa té mỗi nơi. Ở quê còn lại các chú: hoặc là thợ hồ, thợ cơ khí, thợ cắt tóc, hoặc là mấy anh giáo viên, cán bộ Đoàn, viên chức làng nhàng. Các anh thợ thì mình nói các anh éo thèm nghe. Các anh viên chức thì mình éo nghe nổi các anh nói. Đám ra chỉ hợp với mấy em xì tin hoặc tiền mãn tin - vì khi lời nói bất đồng ta có thể chuyển sang ngôn ngữ cơ thể.

Trên kia là đùa

Giờ mới thật.

Từ khi bắn xối khỏi Hanoi, tôi luôn nhức nhối với vết thương lòng do ex để lại. Một khoảng trống mênh mang trước mặt không gì bù đắp nổi. Nhiều khi uống tây tây, nghĩ cùn: mẹ, vì nghèo hèn, vì đồng tiền mà đánh mất tình yêu thì tao sẽ cố hết sức kiếm thật nhiều tiền để làm khổ đứa khác - như một sự trả thù tình. Nhưng đây là lúc say. Tỉnh ra lại quay về với cái máng lợn phù phàng. Suy tư, trần trở, thất vọng... chồng chất.

Đi nhiều, gặp nhiều cũng chỉ thấy những đứa con gái tâm hồn nhàn nhạt. Những em gái với lối suy nghĩ chỉ cần xỏ chân vào 2 cái ống quần jeans là phút chốc bước một bước từ lũy tre làng ra thẳng ánh sáng văn

minh thành thị không qua thời kỳ quá độ. Hoặc những đứa chỉ cần liếc mình đi xe gì là có thể đánh giá xong thân phận và giá trị một con người mà không cần thẩm tra lý lịch.

Những em đó, nếu có lướt qua đời mình thì cũng khó có thể chiêm chước tính ột cuộc tình (lại nhớ tới câu thơ quái quỷ của HNC "Thủy, Lan, Hương, rồi Dương rồi Diệp/ Những mối tình như súng liên thanh)...

Cho tới khi gặp Huyền, mình gần như vứt bỏ được lớp mặt nạ loang lổ bấy lâu. Mình trở nên tử tế hơn. Yêu đời hơn và bớt ngang tàng hẳn. Một tia sáng le lói cuối đường hầm chẳng?

Thôi vẫn thơ lai láng như thế đủ rồi. Tối nay chủ nhật, Huyền vừa tin lại: "A đến sớm đi chơi đám cưới với em nha, đám của bạn em". Đọc đi đọc lại cái tin dễ đến lần thứ 37 mà vẫn thấy háo hức (thi thoảng thoát hẳn, đút máy vào túi quần rồi làm như mới có tin đến, lôi ra đọc để nhâm nhi cảm giác hồi hộp).

Vội vàng soạn ngay tin reply kéo nhờ nàng đổi ý thì bỏ mẹ "Để anh xin phép bố mẹ đã nha em, có gì lát anh nhắn lại" (bấm nút gửi mà đau hết cả cơ bụng vì cười, lại còn bày đặt "xin phép" phụ huynh cho ra vẻ con người nề nếp gia phong vãi cái thẳng mình)

"Dạ, em chờ". Nàng rep.

Cái điện thoại bấy lâu chuyên giành cho việc nhắn tin kết quả xổ số Miền Bắc, soi cầu lô...tự dưng hôm nay trở nên đáng yêu thế không biết (mọi hôm chỉ khi nào trúng đề mới đáng yêu, nhưng hiếm lắm).

Căn khoảng 1 tiếng sau (à, thời gian đi tìm phụ huynh để "xin phép" đây mà) nhắn lại cho nàng.

"Rùi em ah, a sẽ đến" (mình luôn tuân thủ nguyên tắc: trước thời gian gặp gỡ không nhắn đi nhắn lại nhiều, việc đó sẽ gây nhàm và giảm mất độ nóng của khoảnh khắc chờ đợi; câu chữ cũng hạn chế thể hiện sự hưng phấn thái quá, nếu không đối phương sẽ nghĩ ta đang xoắn dây mề).

"Dạ". Nàng thả một từ nhẹ bằng như không...

20. Phần 1 : Chương 20

Hôm nay ăn cơm tối khá sớm.

Ăn xong oánh răng hẳn 2 lần, 5 phút sau bồi thêm nửa trái cam cho thơm miệng. Lên nhà lục tủ quần áo, thấy cái ảnh ex rớt ra. Đôi mắt đứa trong ảnh như lưỡi dao xoáy sâu vào tim. Đau nhói.

Lật mặt sau ảnh, dòng chữ viết bằng bút dạ màu xanh đã nhòe nét "Hạ Long 26/6/200x. Em nhớ tình yêu của em nhiều lắm".

Đây là bức ảnh nàng chụp dịp đi tham quan cùng lớp trước khi bảo vệ luận văn. Ngày ấy, xa nhau 1 tuần tưởng chừng có đứa sẽ phát điên.

Bằng chứng phạm tội duy nhất còn sót lại cho cuộc tình 3 năm. Đậu má, trước ngày cưới một hôm ông sẽ hóa vàng để vợ yên tâm rằng mình là mối tình đầu của chàng. Còn bây giờ thì để nó đây đã, thi thoảng giới mưa, mở nhạc vàng lôi ra ngắm chơi cho tim tan nát luôn một thể.

Sau một hồi chọn lựa cuối cùng tạm hài lòng với trang phục quần âu áo sơ mi kẻ sọc giày đen (đứng trước gương nom cũng oách chán, mẹ khỉ, những lúc trông mình ngon nghề như này éo có ex ở đây mà chép miệng tiếc nuối "Mình thật ngu xuẩn khi bỏ mất con cá quá to"). Tất nhiên con cá to ở đây là mình!

Hôm nay có con Vecpa đời Tổng của ông chú về chơi. Con này mới mông má nên bề ngoài khá menly, hỏi mượn đi chơi, ông chú đưa chùm chìa khóa vừa dặn "Ra đường rộng chạy thử vài vòng cho quen đã không khó đi lắm". Lúc dắt xe cổng còn bồi thêm "Đi thì sướng, chơi mà thi thoảng ... chết máy vật đó. Cẩn thận". Mình gạt đầu như bỏ củi bảo biết rồi (mẹ, đây cũng là khởi đầu cho nỗi "kinh hoàng" về sau của mình trong đêm ấy. Cái này kể sau).

Trời còn sớm nên không gửi xe lội sông mà vòng xuống cầu tràn rồi đi ngược lên, dù hơi xa một chút. Suốt quãng đường chỉ mãi mê tưởng tượng khung cảnh 2 đứa dắt tay nhau đi đám cưới trong bàng bạc ánh trăng. Minh sẽ nói câu này, câu kia. Nàng sẽ trả lời như nọ, như kia...Tóm lại trên đường dắt nhau về thì... hôn được phát coi như chốt hạ. Nghĩ đến đây mà tê hết cả rốn vì phấn khích.

Sau non hơn nửa tiếng vòng vèo cuối cùng cũng đến ngõ nhà nàng. Trong nhà vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, chắc bạn nàng đến rủ đi chơi cùng..

(Nghỉ phát đã, lát update tiếp...Chap này khá dài)

21. Phần 1 : Chương 21

Phi xe hẫng vào sân, ngó nhanh vào nhà trên thấy 5 -6 nam thanh nữ tú đang cười đùa ồn ã. Một em mặc áo phong độ, body chất lừ (mỗi tội hơi vẩu) bước ra hỏi “Eng hỏi ai ạ?”. Con bé này hỏi câu duyên dáng, nhưng lúc ấy mãi nhìn ngực nó nên mình thôi không chấp.

“Chú Việt có nhà không em ơi?”. Em vẩu cố khép bớt môi lại (mệ, nom giống Ronaldinho tợn) rồi chỉ tay xuống nhà bếp “Chú Việt đang mần chi trong bếp, anh vô đi”. Nghe loángng thoáng thằng trẻ trâu nào nói vọng trong nhà ra “ĐM con xe chi nhìn lạ hề”. Thằng khác giải thích “Xe Tàu”.

Vừa lúc ấy chú Việt đi ra “A thằng cháu! Lâu rồi mới chộ mặt hề! Vô đây uống nác đã rồi đi mô thì đi”. Mình theo chú vào bếp. Trên bếp củi nôi gì đó đang sôi ùng ục, mình hỏi cho có chuyện để nói “Chú đang nấu chi mà thơm rứa ạ? Khoai ạ?”. Chú bảo “Mô, cảm lộn!” Mình cứng cả mồm vì hổ.

Nhìn mình từ trên xuống dưới một lượt, chú chép miệng “Chà, bự ni nhìn đẹp trai thôi rồi hề!”. Thấy bóng ai đó thấp thoáng trong gian buồng, đoán là Huyền, nên mình hỏi lại chú “Dạ, chú nói chi ạ?”. Chú Việt nheo mắt “À, nhìn cháu bự ni đẹp trai”. Câu này nghe mãi rồi, nhưng trong bối cảnh hôm nay nó mới đáng đồng tiền bát gạo biết bao (chắc Huyền nghe rõ).

“Chào eng ạ!”. Cái bóng thấp thoáng nãy giờ bước ra. Mệ, thằng cu em trai nàng (về sau tiếp xúc mới biết nó chơi rất được, ngang và hơi gần đúng chất trai Nghệ nhưng cũng tương đối quân tử tàu).

Lại mất gần 10 phút làm công tác dân vận.

Mãi vẫn dek thấy nàng đâu, bắt đầu sốt ruột “Chị mô em?”.Thằng ku bảo à đang tô phân trát són trong buồng, chuẩn bị đi chơi đám cưới. Thở phào nhẹ nhõm (lúc này nhìn thằng em nàng yêu thế, chỉ muốn dúi ngay vào tay nó 100k, nhưng thôi anh sẽ đền chú sau).

Mất thêm gần 10p nữa lọ mọ đi theo chú Việt ra xem mấy con hươu đang trở nhung. Mệ, phân hươu thối um nhưng vẫn phải luôn mồm xuýt xoa khen đẹp quá, đẹp thiệt chú ạ, cháu nhìn mà thấy giống như con tuần lộc bên Bắc Âu (nói xong thấy hài quá lại nhe răng cười trong bóng tối).

Chú Việt có vẻ vui lắm, bảo kiểu chi bự mô cắt nhưng mi cũng phải sang đây uống với chú lần nữa. Mình nắm lấy tay chú lắc lắc “Rồi, kiểu chi cháu cũng sang mà!” Miệng nói, mắt thì ánh vông linh tinh xem nàng đã xong việc chưa.

“Anh...” Giật hết cả mình. Nàng gọi khê từ trong bếp.

Lúc ấy xoắn vãi rồi, nhưng cứ vờ vịt đứng đĩnh bước vào như không.

Nàng đứng gần cửa vào, một nhan sắc khiến mình tối sầm hết cả mặt mũi. Vãn mái tóc dài ngang lưng, má hồng (chắc mới thoa thêm tí phấn), hàng mi cong cong đầy ma mị. Mình khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lẽo khe khẽ gật đầu chào.

“Bự ni có lội sông không anh? Chà, quên thẻ nhớ của em rồi cũng nên hề?”. Mình bảo quên sao được rồi lôi trong ví ra cái thẻ nhớ chép toàn nhạc Ngô Thụy Miên cho nàng. Chợt nàng kéo mình lại gần, thì thầm

“Giữ cũng hơi khó xử đây, trong đám nớ (mấy thằng đang ngồi nhà trên) có thằng đòi chở em đi. Em thì nỡ ư chi hần mô. Làm răng giữ nả?”. Minh hỏi “Rứa nó như thế nào với em?”. “À, nhà hần xóm bên, toàn đến nhà em một mình thôi”.

Bàn bạc nhanh, cuối cùng thống nhất kế cha thằng đó (mặc dù cũng hơi lo vì có thể bị ném đá, món này là đặc sản nổi tiếng của các anh mẹ nó rồi). “Thôi giữ đi nha, lát nữa em sẽ có chuyện hỏi anh đó!” Chột dạ. Chuyện gì nhể? Em nói đi, chuyện gì? Nàng kéo tay “Tí nữa xong đám đi, nhưng anh có biết ai tên là...T. nhà ở abc không?”.

Thôi bỏ mẹ rồi. Có biến to rồi. Thằng này trước chơi qua loa với mình. Điều tồi tệ nhất là gần như tất cả quá khứ yêu đương của mình (kể cả hồi ở HN) nó biết hết. Quả này vỡ mặt thật rồi. Trong vài giây ngắn ngủi, mình đã kịp lướt qua kịch bản những gì đã xảy ra trong câu chuyện của Huyền và thằng ôn T. kia. Cái mồm thằng này mình từng ví như mồm mấy thằng kinh doanh đa cấp Amway, ngồi cạnh nó tốt nhất đeo cái headphone lại cho lành. Sao nàng lại bỗng dưng quen con chim lợn này nhể???

Mình vẫn điềm nhiên khoanh tay trước ngực (mặc dù đã xoắn lăm rồi, vừa xoắn vừa giận thằng T. run người) “Anh biết rồi, nếu là thằng đó thì anh đã hiểu nó nói gì với em...”

Nàng cười bí hiểm “Uhm, thôi đi đã, lát nữa em sẽ phỏng vấn anh sau!”.

Nàng ngồi sau xe mình, hai tay giữ hờ vào vai. Thằng ku lúc này đi sau cùng, vừa chạy vừa vè ga ầm ĩ như đang trong cơn hăm hực. Điên quá, mình cho xe chậm lại chờ nó đi trước cho đỡ nhức đầu...

22. Phần 1 : Chương 22

Trên đường đi cả hai không chuyện trò gì, không khí nặng nề và khó chịu (lúc ấy chả có đầu óc nào nữa, suốt quãng đường chỉ nhăm nhăm nghĩ những câu cần nói trong trường hợp bị nàng phản pháo).

Vào đám cưới. Đoạn này lướt qua vì cơ bản không có gì đặc sắc. Cưới ở quê thì đều na ná như nhau, nhạc sân đập đình tai nhức óc, giai làng thì nhau hươu chân múa tay trong những vũ điệu mà các chuyên gia khiêu vũ đang loay hoay chưa biết nên xếp vào thể loại gì. Rồi 1..2..3..dzô. 1..2..3...uống. Các thôn nữ then thùng cấn hạt dưa tanh tách mắt không ngừng đảo như rang lạc tìm người trong mộng.

Mình éo thắm thấu được nét văn hóa đậm đà bản sắc ấy nên nháy mắt nàng rút lui. Ra lấy xe, nàng hỏi “Đi mô giờ?”. Minh bảo mô cũng được. Chạy xe tà tà một lúc, ngó thấy con đường phía trước mặt có lối rẽ lên đồi cây, mình phi xe bừa lên.

Cả hai ngồi xuống vệ cỏ ngay bên cạnh cái biển tuyên truyền - hình như của mấy anh kiểm lâm: “HÃY CHO RỪNG MỘT CƠ HỘI” (bên dưới có nét chữ viết bằng than nhì nhằng của mấy chú trẻ trâu “Đéo cho”).

5p trôi qua trong im lặng.

10p.....Vẫn không đứa nào chịu mở lời trước.

Nàng bứt cọng cỏ vằn vê. Minh bẻ một cành cây dại rồi đưa lên mũi ngửi. Tiếng dế kêu rinh rích điếc hết cả tai.

“Mẹ Huyền đỡ nhiều chưa?”. Cuối cùng mình cũng phá tan bầu không khí lạnh lẽo.

“Dạ, cũng đỡ phần nào rồi!”. Nàng lí nhí.

“Uhm...rứa là...tốt rồi...” (mẹ, éo tìm nổi câu gì cho có hàm lượng dinh dưỡng hơn, nhục vật).

Lại tiếp tục đốt mất vài phút bóng chết.

Bống đt trong túi quần rung rung 2 nhịp. “Anh ah, e Thuy day, giúp e ti viec dk ko?” Giời ơi, sao hôm nay Thủy lại lại nhả hứng nhờ vả anh thế này?

“Thuy ah, chi vay em?”

“Nho a mua giúp T cai card vt 50k, mai T qua gui lai”

“Thủy cái ccc, biến đi”. Đang căng thẳng, có cái tin này đến cũng vui phết.

“Anh nè, hồi trước anh ở HN mấy năm?” (À, đài dịch bắt đầu phát sóng rồi) Huyền quay sang hỏi.

“Đi học 4 năm, lang thang thêm 3 năm nữa là 7 năm.”

“Có tất cả bao nhiêu cô đi qua đời anh rồi?”. Câu này hiểm vãi. Trả lời thật thì tày đình quá. Khai giảm đi lỗ ló ra mất tin.

“Để anh nghĩ cái đã...”

Nàng phá lên cười.

- Bộ yêu nhiều người quá giữ không nhớ nổi hay rằng mà phải...nghĩ cái đã?

Mình lắc đầu, nói với vẻ trầm ngâm.

- Không, anh đang đắn đo xem có nên kể hết với em không? Dù sao quá khứ cũng đã ở sau lưng. Người ta có thể còn nhớ về nó, nhưng không thể đánh thức nó tỉnh dậy để sống cùng được.

- Thì anh cứ kể đi. Em muốn nghe.

Để nàng truy vấn mãi e rằng sẽ đánh mất thể chủ động. Trong bất kỳ cuộc đối thoại nào, nếu không muốn kẻ khác đào hố chôn mình thì tốt nhất nên giành thể chủ động.

- Uhm, anh sẽ kể.

Mạnh mẽ thôi, nhưng lúc đó cũng dek biết nên bắt đầu từ đâu và nên kể những gì (vì eo biết con chim lợn T. kia đã bơm đều với nàng những vụ gì của mình để mà né hạ).

Bắt đầu kể về mối tình dang dở với ex (bằng ngữ điệu bình thản nhất có thể). Trong lúc kể, không bình phẩm hay đổ lỗi cho ai, chỉ tường thuật với thái độ khách quan. Huyền chăm chú nghe như cô giáo nghe học trò trả bài cũ.

- Rứa thôi, đó là mối tình sâu đậm nhất cho đến lúc này của anh. Ngoài ra anh cũng có những - thứ - tương - tự - tình - yêu (cổ tình nhân giọng) với vài người khác. Nhưng anh sẽ không nhắc tới những chuyện đó vì nó không để lại ấn tượng nào đặc biệt.

- Giữ anh có còn thấy yêu chị nó nữa không? Anh có thấy tiếc không ạ?

- Không quên, nhưng cũng không nhớ. Chỉ khi nào buộc phải nhắc lại thì anh sẽ cố lục trong đầu hình ảnh của họ...

- Nhưng anh T. (đù má con chim nhon khôn kiếp) còn kể nhiều hơn nửa tê. Rứa cái chị Ly (tên thật của Ốc) thì rằng ạ?

Giật bắn mình khi nàng nhắc tới Ốc. Thành ôn T. này anh sẽ tính sổ với mày sau...

Ly hả? Anh đã nói rồi, những mối quan hệ gần giống tình yêu anh sẽ không nhắc tới nữa. Anh không muốn giấu em điều gì, nhưng em cần nhắc lại xem, nếu những điều anh kể không mang lại cảm xúc tích cực hơn ỉnh thì có nên tìm hiểu thêm nữa không?

- Em hiểu ý anh. Nhưng...nhưng mà...thôi em không nói nữa...

Lấp lửng kiểu này khó chịu bỏ mợ. Khác gì bảo “Thôi nhé, tôi biết tổng cả rồi, ông lừa ai kệ ông nhưng đừng có chạm đến tôi là được”.

Lúc đó thấy bất lực vãi. Ngồi ngẩn sao, ngẩn trắng chán chê. Rút điều thuốc định châm, lại thôi. Nàng vẫn ngồi khoanh tay bó gối, cái eo thon thon mềm mại, chỉ muốn vòng tay ôm phát đỡ ghìen. Thở dài lần

thứ 12, một trai một gái, đêm hôm trăng thanh, gió tương đối mát, thiên thời, địa lợi vãi lá đi được - thế mà nhân éo hòa ới ước chế!

Ngồi đầm chiêu thêm một lúc, thấy bụng dưới nặng nề tức thở quá bèn đứng dậy đi tìm chỗ ... giải xui (vừa đi vừa nghĩ mà phục thằng ku Romeo, nó đứng dưới ban công tán phét suốt đêm với Juliet mà không một lần xin phép đi lá, thật nó tốt thật).

Xong việc quay lại, lúc này tâm hồn đã sáng khoái hơn bội phần. Ngồi sát nàng hơn.

- Lạnh quá! Co vai lại làm động tác rùng mình (hy vọng nàng sẽ hỏi “Có cần ôm em cho ấm hông”)
- Lạnh à? Rửa thì về hè! (Nghe mà tái tê cõi lòng).
- Uhm, ngồi thêm tí cho ... ấm rồi về.

Lại thở dài (lần thứ 13). Dư luận quả là có sức tàn phá khủng khiếp. Tất cả đang diễn biến hết sức sáng sủa, tưởng như chỉ cần nói anh yêu em nữa là không còn gì để nói thêm. Đùng một cái thái độ nàng quay ngoắt 180 độ. Lừng khừng, lấp lửng và mất niềm tin.

Trong khoảnh khắc rồi như canh hẹ, không kìm nén được cảm xúc, mình choàng tay qua vai nàng rồi để yên. Tim run bắn.

Chưa kịp mừng thì cái tay mình đã bị gỡ ra.

- Anh làm rửa với mấy người rồi?

Chết nhục. Lần này để chữa thẹn, mình ra sức thanh minh, giải thích bla bla...Nàng cười, nụ cười lạnh tanh. Không tin là không tin. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời lắm anh Huy à. Quá khứ phức tạp của anh không thể bảo đảm cho em được, em đã một lần tổn thương rồi nên không muốn chuốc thêm nỗi đau nào nữa hết...

- Thôi được, những gì anh nói cũng đủ rồi. Minh về nha em!
- Dạ.

23. Phần 1 : Chương 23. Đêm Trắng (p1)

- Thôi được, những gì anh nói cũng đủ rồi. Minh về nha em!
- Dạ.

Vẫn là tiếng “dạ” nhẹ bẫng như không, nhưng nghe mà tan nát cõi lòng. Minh vẫn chờ nàng nấn ná thêm chút, dùng dằng và lấp lửng hơn chút. Để còn hy vọng vào một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục vào phút bù giờ thứ 90 Nhưng không. Tiếng dạ của nàng nghiêm trang và lạnh lùng như tiếng còi kết liễu trận đấu của trọng tài đầu trọc Pierluigi Collina. Rửa là hết. Buồn thối ruột. Rút điều thuốc châm lửa, kéo một hơi bất tận.

Ừ về thôi. Minh không được phép để nàng thấy bất cứ biểu hiện gì của sự níu kéo hay phụ thuộc (lại nhớ hồi xưa yêu một em đang ôn thi đại học. Đi chơi biển về mình mang cho nàng túi mực khô làm quà tặng rồi tranh thủ thổ lộ . Nàng ngây ngây chối từ tình cảm, mình chạy bộ theo sau cái xe đạp Eska của nàng, vừa chạy vừa cài túi mực vào gác ba ga.

Thế rồi nàng đạp xe mất hút con mẹ hàng lơu, mất luôn cả túi mực khô thơm phức. Về phòng trọ với cặp mắt đỏ hoe, mấy thằng ôn ở cùng chửi “DM, biết thế để túi mực ở nhà cho bọn tao uống riệu”).

- Lên xe đi em.
- Dạ...

- Lạnh không?

Hơi hơi.

Lên xe. Nàng ngồi không quá xa nhưng cũng không quá gần, hai tay vòng trước ngực như thủ thế. Con Vespa khục khặc mãi mới ề ề nổ được máy.

Đường nông thôn tương đối xấu, thi thoảng liệng xuống ổ gà nàng lại kêu ré lên (nghĩ bụng cho “mày” chết, ai bảo không yêu ông, hehe)...

Lúc còn cách nhà nàng chừng cây rưỡi, vừa giảm ga tránh vũng bùn trước mặt bỗng nghe khục khục máy phát, xe giật thêm vài mét thì lịm hẳn. Thôi bỏ mẹ rồi, hay hết xăng? Xuống xe, lắc lắc vẫn nghe tiếng xăng óc ách trong bình. Trời thì lờ mờ không rõ mặt người, bốn bề ruộng ngô bao quanh, phen này thì vỡ thốt rồi. Vừa hoảng, vừa ngượng với nàng.

- Bị rằng anh?

Nổ biết nữa.

- Giữ mần rằng nả?

Để anh đạp phát coi rằng, nếu không nổ thì...dắt bộ về.

Cắm mắt gò lưng đạp liên tục chục phát, con la già khốn kiếp vẫn trơ ra. Lôi điện thoại ra soi soi, định rút bugi ra lau chùi xem có bị ám khói không, nhưng rờ rẫm mãi éo biết bugi con này nằm chỗ nào cả. Nàng nản quá lột giày ngồi bệt bên vệ cỏ chờ.

Sau hơn 20p đạp cần khởi động toát hết cả mồ hôi mít vẫn dek được, bèn muối mặt bảo nàng đẩy bộ... Vừa cong mông đẩy vừa cố phịa chuyện cười cho đỡ nặng nề. Đi được một quãng, chợt nghĩ sao mình ngu thế, sao không gọi điện hỏi ông chú cách xử lý?

- Chú ạ... tình hình là xe nó ... chết mẹ nó rồi. Giữ mần rằng chú?

Tau nói rồi mà....Rửa giữ mi mở cốp ra nha...ừ tháo hẳn ra...rồi kiểm tra lại 2 cái dây điện màu vàng coi có lỏng không...bla bla...

Bật con C3 ghê lên soi soi, à cốp là cái của nợ này đây. Nhưng loay hoay dùng tay đẩy, lắc rồi giật mãi mà éo ra nổi, bèn bảo Huyền bẻ hộ anh cành cây nhỏ nhỏ để anh...bẩy cho nó phát.

Đang mải thao tác tiếp thì bỗng nghe Huyền á lên một tiếng. Bỏ đẩy chạy sang bên kia đường xem sao thì thấy nàng đang ôm lấy ngón tay, mặt nhăn nhó.

- Chi rửa em? Chi rửa?

Em...bẻ cành tre...đứt tay rồi....

Ngó kỹ mới phát hoảng, máu trên ngón tay trở nàng tứa ra thành dòng. Một vết cắt sắc lẹm đến nỗi không nhìn rõ. Huyền rên khe khẽ (chắc sợ hơn là đau). Lúng túng mất mấy giây, cuối cùng mình cởi vớ áo sơ mi mặc ngoài, lột cái áo ba lỗ mỏng tang bên trong ra.

- Anh làm chi rửa?

Bằng tạm lại khối máu ra.

- Ui ui...không cần đâu... phí cái áo anh ạ...

Nàng chưa kịp cản thì mình đã băng xong rồi.

Nhưng không hiểu sao để yên một lúc máu tươi vẫn rỉ ra, thấm ướt nửa cái áo mới băng xong. Mình bảo nàng giơ tay cao lên quá đầu xem sao. Vẫn chảy. Không biết nghĩ sao, mình mở cái áo ra rồi túm lấy ngón tay đang rỉ máu của nàng dứt tọt vào miệng rồi ngậm chặt lại. Huyền ứ ớ nói câu gì đó, trân trân nhìn mình sững sốt.

Đó là khoảnh khắc không thể nào quên (sau này nàng cứ nhắc mãi). Mình lúc ấy thật sự cũng dek hiểu vì sao lại hành động như thế nữa. Nó như một phản xạ vô thức trong khi hoảng loạn chẳng?

Cuối cùng tay nàng cũng ngừng chảy máu. Minh tìm vội lá cây bên đường đắp tạm (chả biết cái lá khỉ gì, chỉ thấy mềm mềm), tiện thể vứt cái áo loang lỗ máu kia luôn.

- Dừng! Đưa áo đây cho em...

Huyền giật lại.

- Bỏ đi, giặt cũng không hết đâu em.

Không, đưa em...

Nàng giữ lại cái áo (không hiểu để làm gì? Hay nhà nàng thiếu giẻ lau bàn?).

Cả hai dò dẫm đi trong bóng trăng lơ mờ.

Mãi rồi cũng tới nhà nàng. Chân mình ra rồi, bước đi mà như vất sỏi. Đôi giày bê bết bùn đất. Rã rời...

Nghe tiếng chân, cu Ngọc (em trai nàng) chạy ra. Sau một hồi hỏi han, ngó nghiêng, nó kết luận “Cứ kệ mẹ nó đó, đêm ni eng cứ ngủ lại đây mai tính sau eng ạ!”

Minh nghe câu đó mà như bắt được vàng. Giả vờ hỏi lại “Chú nói chi hè?”

Nó hồn nhiên.

- Em nói là anh cứ ngủ đây mai về...

Minh len lén liếc sang nàng (không ngờ nàng cũng đang kín đáo nhìn mình). Gãi gãi tai làm như khó xử, mình bảo.

- Xe với cộ dỡ ẹc...Thì...thì cũng phải rửa chớ biết mần răng bây giờ...

Đêm nay sẽ là một đêm rất dài đây...

24. Phần 1 : Chương 24: Đêm Trắng

Đứng bàn tán một lúc về bệnh tình con la già thì bố Huyền ra bảo thôi kệ đó, vô nhà uống nước, ngồi bếp cho ấm cái đã, nước chè xanh mới nấu.

Trong này có chú nào từng đi tán gái ở quê chưa?

Nếu chưa thì anh xui thật là nên thử một lần cho biết cái tình cảm ấm áp của người quê. Con gái đối xử với mình như nào không cần biết, nhưng phụ huynh thì bao giờ cũng hồ hởi và thân tình như thể rể mới trong nhà (cái này cũng dễ khiến nhiều chú non kinh nghiệm vỡ mặt vì ngộ nhận, tưởng xúc được con gái người ta đến nơi).

Xuống nhà dưới. Mùi rượu đang nấu trên bếp tỏa hương thơm nhức hết cả mũi. Hê, hay của nó rồi đây! Giời lạnh như này mà ngồi bên đồng lửa phừng phừng, uống rượu nóng, có cái gì gặm gặm đưa men nữa thì đúng là chạm đến chốn tiên cảnh phiêu diêu.

- Hơ, chú mà cũng biết nấu rượu à? Cầu thủ đa năng hè!

Ngọc bảo, đại ca chưa biết em rồi. Em cái chi cụng giỏi chỉ mỗi tán gái là ngu lâu khó đào tạo. Món nó có khi phải nhờ đại ca chỉ giáo thêm mới được!

Đang định dẫu môi nở sẵn nụ cười cầu tài, chợt mình co vùi lại vì đoán non đoán già vớ vẩn thằng ku này đang xỏ mình? Có khi nào chị em nhà nó tâm sự đêm khuya chuyện của mình cho nhau nghe không nhể?

- À, lý thuyết thì anh nhiều lắm, nhà trồng được mà. Nhưng dao sắc không gọt được chuối chú ơi!

Câu này nói cho Huyền nghe là chủ yếu, nhưng quay lưng lại chẳng thấy nàng đâu nữa (mịa, chẳng mấy khi phát được ra được một câu giàu hàm lượng dinh dưỡng, thế mà dài dặc ếó bắt được sóng mới phí rượu).

Ngồi một lát thì Huyền đi vào.

- Ngọc coi có cái quần ngố mô không đưa cho anh Huy mặc tạm, quần anh bẩn hết rồi tề!

Ngó lại quả quần tây đang mặc mới biết hóa ra phía sau toàn vết bùn bẩn. Nàng tỉnh tề thật.

Cu Ngọc đưa ình thử cái quần của nó nhưng chật bụng, đành phải mặc tạm quần bố nàng. Lần này thì hơi rộng, chỗ eo có thể đứt nguyên bắp ngô vào. Thôi kệ, thi thoảng nó tụt xuống quá thì kéo lên cũng được. Huyền mang thêm cái áo bộ đội đã cũ (chắc cũng của papa luôn) bảo mình thay áo sơ mi cho thoải mái.

Đóng bộ xong ngó lại mình. Ừm, trông chất lừ. Chỉ cần xỏ thêm đôi ủng, vai vác quả rìu bổ củi nữa là thành lâm tặc.

Đang mãi ngẩn ngía thì Huyền rón rén lại gần, ngó nghiêng một lúc, bất chợt nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cười như ma làm. Nước mắt nước mũi chảy cả ra. Mình lúc ấy ớ cả người, đứng ngây ngô như thằng ngố dek hiểu chuyện chi.

Huyền thì vẫn ôm bụng cười nghiêng ngả, bước chân nàng xiêu vẹo vì cười. Thấy nàng đứng không vững mình giữ hai tay vào vai nàng. Liếc thấy cu Ngọc không ở đấy nữa, không gian có vẻ vắng vẻ, tiện thể kéo nàng lại gần hơn. Nàng đắm nhẹ vào vai mình. Công suất cười giảm 160 đề xy ben xuống còn 16,99 đề xy ben trong 2 nốt nhạc...

...

Có thể gọi đó là một cái ôm cũng được.

Nàng để yên không phản ứng trong khoảng 4 giây.

4 giây không đủ để âm ỉ sượng ngay lúc đó vì hồi hộp, căng thẳng, lo sợ mơ hồ. Sợ nàng vùng vằng xô ra, sợ bố nàng trông thấy (thằng Ngọc thì kệ mịa nó) và sợ nhất là sau đó sẽ chẳng còn có cơ hội để ... ôm lần nữa (vì nàng sẽ canh chừng mà cảnh giác hơn).

Rồi nàng cũng giãy giãy và véo nhẹ ngang hông mình “Định lợi dụng nha...”.

- Không, người ta giữ lại kéo ngã thôi. Nhưng răng lại cười anh? (Giả bộ tỉnh bơ cho cả hai đỡ ngại)

Hiii, anh mặc bộ ni nhìn... giống ai á...(lại cười)...nỏ giống anh chi cả...

Vừa lúc đo ku Ngọc lò dò bước vô (thằng này trông tề nhưng tỉnh tề vãi).

- Hê hê, nhìn như bộ đội làng hê!

Bố Huyền nghe ồn ào cũng chạy xuống. Ngó ngó một lúc, bảo ” Coi chừng nổi riệu nha, cho thêm củi vô đi Huyền!“. Nàng hơi đỏ mặt, vội vàng cúi xuống chụm thêm củi. Mình hỏi vu vơ ” Rượu nếp à?”

Ngọc bảo nếp, nấu cho đám cưới xóm bên. Thôi chị Huyền sửa soạn đi ngủ đi, để bọn em trông cho (nghe từ “bọn em” mà thích thế không biết). Quang sang mình, cậu chàng hạ giọng “Mần cái chi uống đại ca hê. Đêm ni em xếp gạch, lót lá chuối hóng chuyện đại ca đó!”

Uống chi nỏ được chú em, kiếm củi lạc lai rai là ngon rồi...

- Không, để lát em ra mần con gà anh em nấu cháo ăn chơi.

Gà qué chi cho nghiêm trọng chú...

- Anh yên tâm, con gà ni cũng ngẩn ngẩn, rù rù rồi. Chắc sắp toi.

Mình phì cười. Đúng là ếó cười nổi với lý lẽ kiểu của thằng thèm thệt chớ...

(tiếp tục update...)

25. Phần 1 : Chương 25 (p3): Đêm Trắng

Đang đàm đạo với cu Ngọc thì Huyền cúi vào tay cái bàn chải đã sẵn kem. Ồ, anh có bao giờ oánh răng giờ này đâu mà mang cho anh?

- Anh không thấy mặt mặt chi à? (cười) Nàng nhú cái mũi lên trông đáng yêu tề.

Nàng nhắc mới chợt nhớ lúc này ít nhất trong miệng mình có vài chục cc máu, giờ chắc đông thành huyết khô mịa nó rồi cũng nên. Thảo nào thấy chất chất, tanh tanh.

Huyền dẫn ra giếng rồi múc nước ỉnh. Nước giếng khơi ấm vãi. Không gian thanh vắng, phẳng phất mùi hoa bưởi trái mùa...

- Tay sao rồi?

Em băng lại rồi mà.

- Lúc này đi bộ mỗi chân không?

Nhằm nhò chi, em còn đi cắt cỏ tận bên tề sông nữa tề.

- Nhưng đi buổi tối sợ hơn...

Hiii, nghe anh kể chuyện buồn cười quá, quên hết cả sợ.

- Anh kể chuyện chi hề? Nổ nhớ nựa.

Chi mà nhanh quên rứa trời (cười) cứ nhớ tới là em lại chết cười với anh thôi...hiii.

À nhớ rồi. Lúc trên đường về, để giết thời gian mình kể chuyện ngày xưa hồi lớp 3 anh giỏi văn lắm. Nàng hỏi giỏi cỡ nào? Mình kể, cô giáo ra đề bài “Em hãy tả người ông của em”, anh viết dài lắm quên không nhớ hết, chỉ nhớ đoạn này ” Nhà em có nuôi một ông già, tên ông là ông nội. Mỗi sáng sớm, ông đi ra sân gặp 3 cái rồi lại đi vào trùm chăn ngủ tiếp...”

Rồi tả cô giáo em ” Cô giáo của em có đôi mắt hơi lồi một tí vì cô luôn phải thức đêm soạn giáo án cho chúng em. Ngón tay cô sần sùi vì phải cầm phấn viết bảng. Giờ tuy đã xa cô nhưng tụi em luôn nhớ tới lời cô hay nói trước lớp “Chúng mày là một lũ ngu lâu khó đào tạo...”

Huyền nghe xong không bước nổi nữa, vì buồn cười, miệng luôn hỏi “Thật á, thật á? Hay anh bịa?”. Mình phải thề nàng mới tin.

- Rứa đêm ni anh định thức với thằng Ngọc ạ? Thôi ngủ đi, thức đêm nổ tốt mô...

Ủ, vì có lên giường chắc chi đã ngủ nổi ?

- Chi mà khó ngủ? Lạ giường ạ?

(thở dài phát cho ra dáng tâm trạng)...Không biết...(nhẽ lại huych toẹt ra ”Vì ghét đứa nào lúc này gỡ tay ông ra, ông thù vạt dek ngủ được).

Rửa mặt mũi, chân tay xong, nghĩ giờ mà đi vào nhà cũng phí, bèn chỉ vu vơ hỏi.

- Mùi hoa chi thơm hề?

Nàng giải thích “Hoa bưởi”.

Chợt nhớ tới bài thơ khỉ gió gì đó, đại khái là cu kia sắp đi lính, thích một cô ẻm nhưng không dám nói, để tình yêu thâm lặng như mùi hương bưởi nồng nàn theo mãi bước người đi (cũng may không nói, nói xong em kia làm cho câu “Anh nói rứa với mấy người rồi?” thì hẳn đã không có bài thơ này).

Thôi vô đi ngủ đi anh, khuya rồi tề!

Cảm hứng đang lên, chán vãi cho nàng. Em cứ vô đi, anh đứng đây hít khí trời tí cho...mát (dối rồi).

Loanh quanh một lúc rồi cũng phải vào vì muỗi quá nhiều.

Ngoài sân, cu Ngọc đang túm chân con gà trống choai choai, hỏi ” Anh Huy có biết cắt tiết không hè? Anh cắt để em bắc nồi nước sôi nha?”

Mình bảo để anh, món ấy sở trường rồi, không quên lí nhí với Huyền “Ngủ tí lát dậy mammals cháo gà cho vui nha!”. Nàng không nói gì, chỉ nheo mắt cười cười rồi đi thẳng vào buồng. Buồn vãi...

26. Phần 1 : Chương 26: Kể Thứ 3

Sau hơn một tiếng chuẩn bị hậu cần thì độ nhậu cũng được bắt đầu. Con gà khoảng 9 lạng ồm nhom, để ra một đĩa cổ cánh làm mỗi nhậu, chỗ còn lại quẳng tất vô nồi cháo.

Đồng hồ chỉ 1 rưỡi sáng, mệt và buồn ngủ vãi cả lái. Chổng gối nhìn nồi cháo đậu xanh sôi mà éo thiết tha chi nữa, bao nhiêu hăm hở ban đầu trượt từ dương vô cùng xuống âm vô cùng. Nhưng vì nể cu Ngọc nhiệt tình nên thi thoảng lơ ngáp vặt thì ỷ tứ che tay lại.

- Mần đi đại ca!

Ngọc đưa cái chân gà lỏng khổng lồ, một tay trở vào ly rượu bé bằng hạt mít. Khả, rượu nếp mới nấu, uống thơm nhưng hơi gắt. Làm tới 3 - 4 ly đã thấy phờng phờng. Mình bảo chú cứ uống theo khả năng, còn anh dừng lại ở ly thứ 5, đó là nguyên tắc của anh ở bất cứ độ nhậu nào (nên đừng có ép, vì ép cũng éo được).

Chai rượu vơi còn 1/5. Cu Ngọc bắt đầu có dấu hiệu đỏ mặt, chuyện trò cũng bắt đầu rút ruột nhả tơ hơn.

- Em là một thằng vô tích sự đại ca à...

Nó bắt đầu kể chuyện đời tôi bằng giọng điệu chán nản. Uhm, chú cứ kể đi, anh nghe.

Giọng cu cậu run run (chắc vì xúc động). Từ chuyện yêu đương bết bát tới chuyện học hành dang dở, rồi chán đời đâm đầu vô con đường lô đề, cờ bạc. Cuộc sống không lối thoát. Từng là niềm tự hào của gia đình, phút chốc trở thành gánh nặng, là nỗi ê chề mỗi khi ai đó nhắc tới. Nhục nhã không bút nào tả xiết.

Nghe xong mình nhận ra tư chất thẳng này cơ bản là được, nhưng cá tính ngang tàng, có phần ngông nghênh đã làm hại chính nó. Một thằng giai mới lớn, nhận được đôi ba câu khen tụng vô thưởng vô phạt đã tưởng mình là trung tâm vũ trụ. Để đến lúc va vấp thực sự với đời mới vỡ mặt ra tỉnh ngộ.

Nhấp ngụm rượu, khả một tiếng lạnh tanh, mình nhăm nhẳm.

- Ở đời ai cũng muốn làm cây tùng, cây bách hiên ngang một cõi, nhưng tùng bách thì dễ bị nhòm ngó triệt hạ. Chi bằng sống như ngọn cỏ dưới chân, gió thổi chiều nào ngã theo chiều ấy, kiểu chi cũng chơi được. Có vậy chú mới tránh được những tổn thất không đáng có từ đám đông thị phi.

Ngọc cúi đầu nghe (éo biết nó có nghe không nữa, cứ nói cho sướng miệng cái đã). Nói chung khi lên lớp cho thẳng nào mà mặt nó đần thối như ngỗng ỉa thì thường là nó đang ngấm, hoặc là nó đang chửi thầm trong bụng “nói éo gì mà nói lảm thế”. Thằng này ngoan, nên mình đoán nó đang ngấm.

Nhìn nồi cháo có vẻ đã nhừ, mình bảo “Để anh gọi chị Huyền dậy cùng ăn nha?”. Ngọc như sợ nhỡ điều gì đó, hạ giọng:

- Em biết là anh có cảm tình với chị Huyền, đúng không?

Mình im lặng.

- Chỗ anh em nên em cũng nỗ lực anh làm chi...

Nghe nó lấp lửng mà giật hết cả mình. Mịa, có biến rồi. Nhìn mặt chú anh càng tăng độ nghi ngờ... Tự nhiên nóng hết cả mặt.

- Ừ thì có chi chú cứ nói, anh cũng coi chú như thằng em nên... chú cứ kể đi.

Nói xong với tay rót luôn 2 ly đầy, cạch với nó phát cho tăng thêm tình đoàn kết quân dân (với lại làm thêm tí cho đỡ căng thẳng).

- Thật ra thì...(gãi đầu)...em nỏ giấu anh...

Mịa nhà chú, nỏ giấu anh mà cứ ngắc ngứ như ngậm hột thị trong mồm mãi thế. Có chi nói toạc ra coi nào, cùng lắm là đến lượt anh tạch chứ gì?

- Chị Huyền có một anh... rất thân thiết với gia đình em. Anh này nhà ở trên (...), giờ thì có thể gọi là người yêu cũng được nhưng em cũng không rõ tình cảm thật sự của chị Huyền đến đâu...

Mặc dù đã tợp thêm ly rượu, nhưng nghe xong vẫn lạnh hết cả người.

Choáng váng.

Hụt hẫng kinh người. Lúc ấy ngồi một mình thì có thể đập tung nồi cháo trước mặt cũng nên.

Ngồi thần ra chán nản. Hờ thế chứ, những điều mình lờ mờ linh cảm bấy lâu quả không sai. Một người xinh xắn, ngoan ngoãn như Huyền ở xứ này mà bỗng nhiên “vô chủ” thì họa có mà mới rách giời rơi xuống - chưa nhân tài nào kịp khai quật.

Ngọc quan sát mình một cách lặng lẽ, bất chợt nắm lấy tay mình, lắc lắc.

- Buồn lắm hả đại ca?

Nở nụ cười méo xệch.

- Tương đối...

- Làm bát cháo cho ấm bụng đã đại ca.

- Chú ăn đi cho nóng, anh éo ăn đâu.

Kiên quyết giữ bộ mặt bình thản và lạnh lùng nhất có thể, nhưng sao thấy đau đớn rã rời...

- Anh nớ có điều kiện kinh tế lắm, việc đưa đón, trả tiền viện phí ẹ em đều do anh trả hết. Kể cả tiền trả nợ nhà anh cũng do anh nớ ứng ra cả...Em nỏ giấu chi đại ca.

Hừ, đúng là món nợ đồng lần. Loanh quanh, luẩn quẩn biết bao giờ mới gỡ được ra?

27. Phần 1 : Chương 27

Ngồi nhìn củi cháy nỏ lách tách thêm một lúc rồi với tay rót ly rượu, ngửa cổ làm cái ực. Mịa, rượu giờ mới đúng là rượu, ngọt lừ. Thôi giải tán.

Đứng dậy vươn vai tiện thể ngáp một cái sái cả quai hàm. Ngó ra ngoài trời thấy vẫn mù mịt quá. Lò dò ra vườn sau lái phát cho tỉnh táo. Vô tình thấy cái máng lợn ăn nằm lẫn lóc bên rãnh nước. Tình với chả cảm, tự nhiên mất mẹ nó một đêm lang thang vật vờ, cuối cùng cũng trở về cái máng lợn kia.

Ngoài trời lạnh vãi, mưa hay sương mù lộp bộp rớt trên tàn lá cọ nghe nào cả mẽ. Chỗ này gần rừng rú (một lần dừng xe đi lái bên đồi vắng đường HCM, mình chợt phát hiện ra điều này: trên đồi này không có thứ gì gọi cảm giác buồn bã và thê lương hơn mưa rừng. Một đứa sẵn chán đời nếu đứng lâu trong mưa rừng có thể thanh thản mà chết luôn được).

Đứng nghĩ ngợi lằng nhằng cho thư thái, nhưng mùi phân trâu nhà bên đờm quá đành phải lủi vào (lúc đầu hôm đứng với nàng sao tuyền nghe hương bưởi nhè? Đúng là khi đời éo ra gì thì nghĩ đâu cũng ra mùi hôi).

Cu Ngọc đã kịp kéo chăn gáy khò khò trê giường. Minh bê cái ghế bỏ lại gần bếp củi ngả lưng nằm cho ấm, cũng sắp sáng rồi. Ngủ phát đã, sáng mai dậy mọi thứ lại trở về game over, sao phải xoắn.

Dù sao tình cảm cũng mới khởi phát, chưa đến lúc quá sâu đậm để mà vật vã như hồi chia tay ex. À lại nhớ hồi mới chia tay ex. Khi ấy mình mong manh dễ vỡ như con cua mới lột xong. Nhìn đâu cũng ra lừa dối, phản trắc. Nghĩ thôi thế là hết rồi, từ nay sẽ chẳng bao giờ yêu được ai hơn thế. Ngu thế không biết!

...

...

Chợp mắt được một lát, cũng chả biết là mấy giờ nữa.

Điện thoại để trên ghế kêu tí tí. Đoán là của Ốc (chỉ có nàng mới đủ điên để nhấn tin vào giờ này). Định không đọc vì mắt mở mãi dek nổi, nhưng thôi, dậy hút điếu thuốc, uống ngụm nước cho đỡ háo cổ.

Tin nhắn của Huyền.

“Anh ngủ chưa đó?”

Đọc mà không có cảm giác gì. Chả nhẽ lại không trả lời?

Kệ đấy đã. Rót cốc nước chè chiêu một ngụm, súc mấy phát rồi nhỏ toẹt vào góc bếp. Mịa, mắt với mũi cay xè, toàn thân ê ẩm vì cái ghế chết tiệt kia.

“Ngủ rồi, nhưng lại dậy rồi” . Rep hững hờ.

Nàng nhún lại.

“Hic, em hok ngủ được”.

Không ngủ được hở? Chắc nhớ thằng ku kia quá hở? (nhắc đến “nó” lại sôi máu).

“Dậy ăn cháo cho dễ ngủ đi em”. Vẫn nhẹ nhàng vãi, để nàng thấy rằng mình khác mọi thằng còn lại.

Không thấy hồi âm. Có lẽ ngủ quên hoặc cũng có thể máy nàng hết tiền.

5p sau chợt thấy cánh cửa buồng lạch cạch. Nàng bước xuống với bộ đồ ngủ màu hồng, tóc xõa dài sau lưng.

- Răng không ngủ nữa anh? Em nỏ chợp mắt được chi cả tề...

Ai nhủ uống nước chè đặc nhiều quá.

- Mô....Nỏ biết răng á... Em có uống chi mô.

Anh lấy cho em bát cháo nha? Anh đạo diễn đấy, ngọt lắm!

Nàng hồ hởi lên hẳn, mắt long lanh.

- Nhưng anh phải ăn cùng em tề.

Anh ăn rồi (phét).

- Ăn nữa với em...

Mình múc ra 2 bát nhỏ.

- Để anh gỡ thịt cho em nha.

Nàng gật đầu ngoan như cún.

Lấy thìa khều ra mấy miếng to, dùng tay gỡ những miếng thịt nhỏ cho vào bát nàng. Thấy 2 hòn cà bé tí bằng hạt lạc, mình bảo “Cái này thì để anh”. Nàng phì cười, thẹn thùng...

28. Phần 1 : Chương 28

Hãy cho em thời gian

Mình gỡ những miếng thịt gà bé tẹo bỏ vào bát, vắt thêm lát chanh, lau cái thìa sạch sẽ rồi đưa cho Huyền. Cổ tình tỏ ra thật quan tâm và chân thành để nếu tạch hẳn (khả năng này rất cao) nàng sẽ còn nghĩ về mình như một đứa tử tế nhất - từng lướt qua như cái bóng trong đời mình.

Huyền đưa một thìa cháo lên mũi hút hà rồi bảo.

- Híc, chưa ai chu đáo với em như anh.

Ồi nàng ơi, các anh giai quê mình quen ăn sòng nói gió, chém to kho mận rồi, bình thường thì anh cũng rứa, nhưng may anh đã sống đất Bắc quá lâu để biết lúc nào thì cần tinh tế với phụ nữ.

- Huy uống rượu với em nha?

Chột dạ. Tự nhiên kêu suông tên mình, lại còn rủ uống rượu. Cái gì kỳ này đây?

- Thôi đừng, anh không thích nhìn con gái uống rượu...

- Một chén nhỏ thôi mà. Nha?

- Nhưng em phải nói lý do đã?

- Không có lý do chi hết, tự nhiên em muốn. Rứa thôi...

Mình ghét con gái uống rượu, bia thì được. Vì nhìn chơi bời và hoang dã quá.

Rót đầy 2 ly nhỏ, đưa cho nàng một ly. Huyền không “cạch” mà ngửa cổ làm một hơi hết luôn. Uống xong vội vàng lấy tay bưng miệng lại, hơi thở dồn dập như say đến nơi.

- Nói rồi...em uống nước chè vô cho đỡ nóng ruột đi.

Nàng nhấp ngụm chè xanh, rùng mình mấy cái mới trở lại trạng thái bình thường.

Thấy có vẻ không ổn lắm, mình giục ăn hết bát cháo. Nàng vừa ăn vừa khen anh nấu ngon, mai sau ai lấy được anh thì sướng hê, nỗ phải vô bếp.

Ăn xong cả hai ra giếng rửa mặt. Lúc này trời cũng đã lờ mờ sáng.

- À..

- Chi em?

- Bố mẹ anh có biết anh ở lại đây không?

- Biết chớ, anh gọi điện mà.

- Nỗ biết mẹ anh nghĩ rằng hê? (cười bẽn lễn)

- Hơ, càng... yên tâm thì có chớ nghĩ chi.

Chần chừ một lúc, Huyền bảo thôi mình vô nhà đi, ngoài ni sương độc lắm, về lẩn ra ôm mẹ anh lại trách em thì chết.

- Đứng ngoài ni cho... mát (mịa, sun cả trym còn mát với chả mẽ).

Cơ bản là mình dek muốn vào, vì cái giường thẳng cu Ngọc sát bếp quá. Muốn thả dề những câu hay ho một tí nó nghe được thì ngượng mặt.

- Mà khiếp, lúc nài anh với thằng Ngọc chuyện trò chi mà to rứa? Em... nghe hết cả rồi nha!

Thôi bỏ mẹ rồi, hỏng hết hàng họ rồi. Mình ớ người ra mất mấy giây. Lập tức tua nhanh trong đầu xem mình đã nói những chuyện gì với Ngọc? Có vụ gì lỗ hớ miệng ra không?

- Ó, anh nỗ nhớ chi cả nửa tề. Lúc đó rượu nói là chính, nhớ chi mô.

- Ngọc hẳn kể chuyện em với anh Toàn cho anh nghe đúng không?

- Ủ, nghe loáng thoáng thôi.

- Rứa thực sự anh có muốn nghe không?

- Không.

- Răng ạ?

- Em chỉ cần nói anh biết em với nó hiện tại như thế nào thôi. Những thứ khác thuộc về nó anh không quan tâm.

Huyền tỏ ra bối rối thật sự, hai tay bóp chặt với nhau, môi mím chặt như sợ bật ra một điều bí mật gì đó. Lúc đó mình cũng nghĩ sẽ chơi bài nữa luôn. Đêm dài lắm mộng, dùng dằng chỉ tổ mất thời gian và nặng đầu.

- Răng em? Không thể nói được à?

Nàng vẫn mân mê ngón tay, thái độ khá căng thẳng.

2 phút.

3 phút.

5 phút...

Có vẻ nàng muốn im lặng để thay lời “thú tội”. Mình biết ý không hỏi nữa. Tự nhiên thấy tê tái trong lòng (nghĩ thế là hết nhé, tách mẹ nó rồi).

- Huy đã hiểu chi về em chưa Huy?

Mãi nàng cũng chịu buông lời. Câu hỏi (mà như trách móc) bất ngờ, khiến... đến lượt mình lúng túng. Ừ nhỉ, mình đã kịp hiểu chi về nàng, ngoài đôi ba lần gặp gỡ vội vàng, dăm bảy cuộc điện thoại và vài ba chục tin nhắn? (mịa, hay là cậỵ mót lấy vợ quá dăm ra... làm càn?)

Và nàng nữa. Nàng đã biết gì về mình, ngoài những chiến tích vẻ vang trên tình trường mà chủ yếu qua mồm thẳng chim nhợn kia kể lại?

Có lẽ tất cả là do mình đã quá chủ quan khi nghĩ rằng Huyền cũng như bất cứ em gái quê nào từng gặp: nhạt nhẽo, hơi hợ, dễ tán, dễ yêu (?) Trước khi biết Huyền, mình cũng đã thích vài người ở quê. Trong cái gọi là tình yêu đó bao hàm cả sự rẻ rúng, coi thường...

- Thật sự là anh chưa hiểu hết... Anh... sẽ...(lúng búng vãi)...Nhưng anh tin vào linh cảm của mình!

Huyền gật đầu khe khẽ.

- Nếu anh muốn hiểu... sẽ còn nhiều thời gian cho anh.... Em cũng mới quen anh. Ấn tượng lúc đầu là sự hài hước trong mỗi chuyện anh kể, cả sự từng trải và hiểu biết nữa...

- Nhưng em không tin anh, đúng không? Hay vì... vì... (định phọt nguyên câu ” Hay vì em đã có một người bảo đảm cuộc sống ình?”, nhưng may phanh lại kịp).

- Hãy cho em thời gian. Được không anh Huy?

Hờ, bài này nghe quen vãi. Một đứa muốn tổng cổ đứa đang lằng nhằng theo mình thì tốt nhất là khen nó cái chi của chú cũng chuẩn cả (để khỏi mất lòng mà sưng cồ lên), nhưng hãy để thời gian làm trọng tài vụ này. No or Yes do thẳng thời gian kết luận, em nỏ biết chi mô (đừng đập em phải tội).

- Thôi sáng rồi, anh về luôn.

- Chi mà vội vàng rứa?

- Đồ áo của anh mô?

- Để tí em lấy cho. Hay để đây em giặt rồi khi mô rảnh qua lấy?

- Nỏ đại. Anh Toàn biết được thì vỡ mặt mềnh (dỗi kinh)

- Nói linh tinh. Để đó em giặt...

Đưa đẩy một lúc cuối cùng mình cũng “chịu” mặc bộ lâm tặc của bố nàng về. Lúc này mới sực nhớ ra con xe cổ đang ẻo nổ được máy, bèn tặc lưỡi quyết định tạm đẩy bộ đã, đợi trời sáng rõ kiểm hiệu sửa xe nào xử lý sau.

Vậy là cũng đã hết một đêm trắng. Mỗi mệt, chán ngán và bất cần hơn lúc nào hết...

29. Phần 1 : Chương 29

Ngày thứ 3 sau đêm trắng ấy.

Đã 3 ngày, mong chờ một cái tin đến phát rồ. Điện thoại để trong túi quần luôn phải để hồ tay bên ngoài để phòng nàng gửi tin đến mà không kịp đọc ngay. Thi thoảng nó không rung cũng tưởng như đang rung hoặc sắp sửa rung đến nơi. Khi mở ra thấy không có gì lại dần thói mặt tưởng tượng xem giờ này nàng đang làm gì (mà dek thêm nhắn tin).

Mình già rồi nhưng tính đôi khi cũng teen vãi. Như việc kiên quyết không gọi điện hay nhắn tin cho Huyền trước, dù biết rằng cái đó chẳng khiến mình giảm giá trị là mấy. Nhưng không là không. Ngang, gàn và sỹ diện không phải lỗi. Mình muốn Huyền phải là kẻ khai phát súng trước tiên, chỉ cần một tin nhắn cùn cộn thôi, mình sẽ ôm máy gọi luôn cho nàng suốt đêm cũng được.

Đầu giờ tối bất ngờ nhận được 2 phát sms liền, mỗi cái cách nhau vài chục phút (thế chứ, bố công ông ngóng mấy hôm).

Sms 1. ” Có thể anh đã quên em nhưng em vẫn mãi nhớ tới anh dù quá khứ đã lùi xa. Hãy gọi cho em theo số mới của em ngay nhé 1900283382”. Bố tiên sư cái nhà em, số di động em sao như số tổng đài thế?

Sms 2: “Anh ơi, gọi ngay vào số 1900567983 để nghe nhạc đám ma tiếng Anh hát theo phong cách xảm chế cực hot nhé”.

Thằng nào nghĩ ra trò này cũng hay phết. Hay nhất là nó luôn gửi đến vào những lúc mình đang sốt ruột muốn đọc tin nhắn của một ai đó.

Gần 8 giờ tối, đi ra đi vào. Từ chối vài cuộc cà phê của mấy thằng bạn dứt rồi việc, lấy máy gọi cho Ốc rủ đến chơi đỡ buồn. Ốc tắt máy sau khi ngắn gọn 3 từ “Em đến ngay”. Hờ, nhìn trước ngó sau, rốt cuộc cũng chỉ có mỗi Ốc là người mang đến ỉnh cảm giác vô tư, tự do và thoải mái nhất.

Ngồi với nàng không cần đón ý, dò ý để nặn ra câu hay ho, giàu tính ẩn dụ nhất. Không phải sửa soạn tư thế sao cho phong trần và lãng tử (nửa mùa). Thích nói gì thì nói, buột miệng chửi tục cũng sao. Nói chán thì ngồi thừ ra hút thuốc, uống trà cũng không bị tính là mất điểm hay đại loại là rứa...

20 phút sau đã thấy Ốc le te bước xuống từ xe máy đĩa khác, với quần tất bó sát, áo khoác nâu dài quá đầu gối (trông nàng khi nào cũng mới mẻ và đầy sức sống).

- Răng rồi, hihi...?

Ốc hỏi mà như giễu.

- Răng rụng mịa nó rồi, hehe!

- Hơ, kiểu ni là nỏ ăn thua rồi, chi? Hấn vẫn không cho anh... hun chi? (cười như con hăm).

Mình phải đưa tay ra hiệu bé cái loa tàu lại, ông bà già nhà này tai thính lắm, nghe được mất hay. Nàng cười vẫn cười tít, giọng hạ xuống “Các cụ ngày trước còn ...ác hơn giữ, anh cứ lo, hihi”

Ốc tự đi lấy trà trong hộp, tự mò xuống bếp lấy phích nước, tự đi rửa ấm chén....như người trong nhà. Nhìn nàng làm mà tự nhiên thấy vui vui, ngộ ngộ.

- Anh gặp hấn khi mô? Tối qua à?
- Mô, tối hôm trước.
- Kết quả răng? Có mần ăn chi được không đó? (ranh con khi nào cũng tỏ ra tinh quái và trải đời).
- Mỡ đó mà húp...
- Rứa...rứa...tạch rồi à? Kể coi mô, loanh quanh mãi nỏ hiểu chi cả.
- Chưa hấn là tèo nhưng coi như là tèo.
- Hấn nói luôn là không thích anh à? Hay rủ đi mô mà hấn không chịu đi? Mà đáng con nó răng, nhìn ngon không? hihi...
- Cũng được. Thua em độ nóng thôi.
- Phét, gái vùng nó em lạ chi. Quê bỏ cha...

Ngồi chuyện trò cũng vui. Ốc như hoạt náo viên, xí xốn và lăm mồm thấy ớn nhưng cũng khiến mình nguôi ngoai bớt. Mình bảo anh sắp đi Hà Nội có tí việc, thích chi anh mua cho? Nàng liệt kê ra một mớ, toàn thứ ăn được.

- Ra đó tranh thủ gặp lại em H. ôn chuyện cũ cây hè!

Uhm, công nhận Ốc như con ma xó trong bụng mình. Nhiều chuyện mình mới nghĩ trong đầu, nàng đã phun luôn ra được (có lẽ vì điều này mà mình không thể yêu nàng được chăng???)

30. Phần 1 : Chương 30

Mấy hôm nay, để quên con người “bạc bẽo” ấy mình đã cố để trở lại thói quen bình thường, với thời gian biểu đầy ắp những việc có ích lẫn vô tích sự: đi làm, đi câu, lôi mấy cái xe máy ra rửa, và lượn lờ cà phê chém gió với mấy thằng bạn cút..

Lang thang vật vờ với mấy con cá bé tí cả buổi chiều ngoài đồng chỉ để bớt nghĩ về một đứa con gái gần như xa lạ. Nhưng rốt cuộc cá câu về éo biết nên vứt đi hay éo hàng xóm, mà nhớ thì vẫn hoàn nhớ. Không thể vứt nổi nhớ như vứt mấy con cá khốn kiếp, bé tí và tanh lờm kia được.

Mấy thằng bạn rốt cuộc cũng chỉ là bạn, cho dù tri kỉ đi nữa thì cũng dek... yêu nhau được.

Tối về, sau khi làm tuần trà, nghe như vịt nghe sấm vài bản giao hưởng của Bétt cho tâm hồn tĩnh lại, nghĩ quẩn, ừ tại sao mình lại chơi trò mèo vờn chuột với nàng nhỉ? (cả nàng cũng rứa). Phải chăng mình chưa thật lòng, chưa tha thiết với mối quan hệ này? Mình đã làm được gì cho nàng hay chỉ chém gió dăm ba câu nhạt toẹt (mà cứ tưởng là hay), vài hành động “nghĩa hiệp” bốc đồng kiểu anh hùng rơm nửa mùa?

Nhưng dù sao tình cảm của mình là không thể phủ nhận. Kể từ sau khi chia tay ex, duy nhất cho đến lúc này mình rung động thật sự với một đứa con gái. Nhiều khi vợ vẫn nghĩ mình yêu nàng vì cái gì? Đẹp? Nàng không đến mức nghiêng xóm nghiêng làng (đệt, giá nàng xấu đi chút nữa vẫn yêu như thường). Tâm hồn và sự hiểu biết chắc thua xa ex, nhưng ở nàng có chút duyên ngầm khiến mình càng nhìn càng thấy không nên quay mặt ngoáng sang đứa bên cạnh nữa...

Rà danh bạ, tên nàng mình ghi “Giamilia” (nữ nhân vật trong cuốn “Giamilia của tôi” của Chingiz Aitmatov – một người mình mê). Bên kia tín hiệu ò í e u ám như kèn đám ma. Hờ, tắt máy hay đổi sang dung sim khác? Dek thêm suy đoán cho thêm nhức đầu. Cố gắng để hiểu cảm giác và suy nghĩ của gái luôn là sai lầm cơ bản của mọi thằng trai khi yêu. Tiện thể gọi chơi cho cu Ngọc (xem thằng kia có mò đến chơi không).

Sau 30 phút chuyện phiếm, xin được cái info thằng ấy luôn (viết lại cho dễ đọc):

- Đối tượng tên Toàn, 27 tuổi, ngụ tại thị trấn Tây Sơn. Trình độ học vấn: Tốt nghiệp lớp 12 trường Bồ tát văn hóa. Nghề nghiệp: Buôn bán (hàng gì éo rõ, nhưng chắc hàng con, tức động vật quý hiếm). Đặc điểm

nhận dạng: Cao 1m65, nốt ruồi cách mép môi trái 0,5 cm, da ngăm đen, khi đi khỏi nhà hay mặc áo phông thẫm màu, quần kaki màu nước dừa. Đặc biệt mồm hay nói “Yên tâm đề”.

Nghe xong hồ sơ nó, mình suýt ngã vật ra. Phải gượng dậy bắn liền 3 phát thuốc Lào mới tỉnh táo trở lại. Ờ, chú này có vẻ giàu có và từng trải. Mẫu này trong mắt các em luôn được đánh giá cao, mình dù ghét cũng không thể coi thường. Một đứa giàu nó có cái phong thái bề ngoài dễ khiến thằng nghèo hơn rụt cổ lại.

Lớp cấp 3 cũ của mình năm tụ bọ một lần (gọi là họp lớp cho nó kinh). Trong đám có thằng nhà 2 đời làm nghề cầm đồ, giàu vật. Mỗi khi rượu chè bung biêng, ví dụ nó buột miệng “Tao thấy đậu phụ bây giờ ăn ngon gấp mấy lần tôm hùm”, thì lập tức quá nửa nhóm (nhất là con gái) gật gù bồi thêm “Chuẩn cmnr, đậu phụ luộc mới là đỉnh cao của ẩm thực, tôm hùm ăn như mứt”. Chú nào bản lĩnh (hay ngu) bật lại, lập tức bị đám đông đứng lên đập bàn, ném đá hội đồng cho câm miệng lại mới thôi.

Mình ngồi xem, chửi thầm trong bụng “Đm, mấy cái thằng trí thức đầy mình sao chúng mày phải sợ dít thằng đầu đất kia thế? Éo thấy hèn và nhục mặt à?”. Tất nhiên mình éo ngu mà phun ra, chỉ cười nhạt no ment!

... Một thằng như cu Toàn, với các em gái bây giờ (trong cái huyện nghèo này) thì một câu buột miệng chửi tục “đkm” luôn có giá trị nghệ thuật và tư tưởng cao hơn sấm truyền Vanga. Huyện “của mình” đỡ nổi không?

Trước khi đi ngủ, sẵn ảm ức, send liền cho nàng mấy cái tin dài ngoằng. Đại ý, có phải em đang trốn chạy anh? (đêm khuya tâm thần bán loạn, cảm xúc sến súa nổi dậy viết linh tinh, sáng ra đọc lại ngượng vãi lúa)

Trưa đi làm về, mở máy thấy tin reply: “Mỗi sáng thức dậy, em thấy hình như hạnh phúc đang chờ mình đâu đó. Nhưng sao mãi em không thấy được, vì nó rất xa, rất mơ hồ trong em...”.

Đọc mà tê dại vì buồn..

31. Phần 1 : Chương 31: Trở Lại “cố Hương”

Ngày thứ 5 đặt chân đến Hà Nội. Sau khi đã mua mấy thứ lặt vặt ỉnh, thăm một lượt các chiến hữu, các huynh đệ một thuở oanh liệt bên nhau, sáng nay khùng khùng mượn xe chạy đảo gần hết những quán xá mà khi xưa mình từng có nhiều ân oán, duyên nợ.

1. Quán cơm cuối phố Vũ Hữu, đoạn nối với Lương Thế Vinh. Một bữa mình và thằng bạn cứt dối quá chia nhau ra 2 ngã. Thằng bạn đạp xe đến nhà một thằng bạn khác “oánh đậm” (tức là ăn trực, ăn ké bữa cơm). Mình quàng cái ca tấp vãi vuông vức như cái đầu DVD (cái túi này hồi ấy mua bằng một phần tiền giải thưởng Báo chí, đầu như trăm mấy ngàn) ở trong đựng đầy báo và tạp chí cũ hiến ngang vào quán gọi suất cơm 15 nghìn bạc. Bình thường chỉ ăn suất 4 - 5 nghìn, nhưng đằng nào cũng éo có tiền, gọi phát cho sang cái miệng rồi tính sau.

Rau dưa, nem rán, chả nướng...và bát cơm đầy ụ. Ăn xong tỉnh cả người. Nhưng lại bắt đầu lo lắng tìm cách trình bày sao cho khéo và hợp lý.

- Thôi chết rồi...(đưa tay vỗ bóp vào túi quần sau, mặt hoảng loạn).

- Sao thế anh? (Con bé thu tiền tròn mắt hỏi).

- Bỏ mẹ, anh đi xe bus...thằng nào móc mất ví rồi. Tiền thì vài trăm nhưng cơ bản là toàn giấy tờ quan trọng...

-.....

- Giờ anh để lại cái ca tấp này nhé, lát về nhà lấy tiền ra chuộc lại....À mà nhớ giữ cẩn thận hộ anh, toàn tài liệu đấy.

Con bé chỉ vào phía trong.

- Anh vào đưa cho bà chủ!

Xong. Cặp đít rời khỏi quán trong vô số ánh mắt ngưỡng mộ của các bé gái đang chen chân gọi thức ăn. Mịa, bước trên đường về phòng trọ mà nước mắt chực trào. Cảm giác ê chề, tủ nhục và khốn nạn bóp nghẹt lấy tim.

2. Quán xôi, bánh mì pate giữa phố Hồ Xuân Hương (khúc cua ra Bà Triệu). Chỗ này có con bé bán hàng ngực khủng vĩ, hồi ấy cứ lên tòa báo lĩnh nhuận bút còi xong là ghé vô gọi bát xôi thịt kho tàu, ly sữa đậu nành, kéo ghế vừa ăn vừa nhìn ngực nó (thấy đời đáng sống xiết bao).

3. Quán cháo lòng, tiết canh lão N. trọc trên đường Nguyễn Trãi. Quán ấy cứ dứt bữa là đi bộ ra ăn nợ. Đôi lúc nhớ cơm quá, mụ vợ lão vét nôi gang lấy cho ít cơm cơm cháy bỏ vào bát nhựa to, chan nước luộc lòng vào...ngon vĩ cả lải. Sau này thanh toán nợ nần, dở sổ ra thấy tên mình với thằng Long (Quảng Ninh) dày như ... nhật ký cave. (12/6 Huy Long: 2 cháo 1 lòng 2 tiết; 14/6: Huy: 2 cháo 2 vina; 15/6: Huy Long: 4 cháo 2 lòng (chắc ăn đúp thay cơm)...Nhà này có đứa con gái học năm nhất xinh ghê, nhưng 2 thằng nợ như chúa Chổm dek dám tán tỉnh. Chỉ thi thoảng thấy nó mặc váy ngắn ra giúp bán hàng thì 2 thằng ngồi lâu hơn, ánh mắt cũng tỏ ra phiêu lãng hơn nhưng cơ bản ẻo ăn thua.

... Dạo quanh một vòng, có quán vẫn còn đó, có quán đã sang tên đổi chủ, kinh doanh mặt hàng khác. Những chuyện này mình ẻo dám kể với ai ngoài Ốc (sợ mất hình ảnh, sợ này sợ nọ...). Nàng nghe say mê, lúc cười sảng sặc, lúc dần thối mặt tội nghiệp ình. Chưa bao giờ Ốc phán xét hay khiến mình tổn thương, nàng hay tưng tưng đùa và ít khi để bụng những điều vặt vãnh. Đó là lý do có nhiều chuyện “thâm cung bí sử” mình chỉ kể ối nàng nghe...

Chiều nay lượn xuống Hàng Đường mua cho nàng mấy lọ ô mai (đủ các loại). Lúc về nhà nghỉ, đang lọ mọ lèo cầu thang chợt nhận được tin nhắn của nàng, chỉ vắn vện 2 chữ và 3 dấu chấm “Chàng ơi...”

Rep lại “???”

“Nhớ chàng”

Phì cười. Ranh con hôm nay bày đặt xưng hô lối cải lương với mình chắc có vụ gì ở nhà rồi.

“Hâm”

“Mà chàng mua mấy thứ cho em chưa? Chàng nhớ chi em không đó?”

“Nhớ vĩ”

“Nhớ cái chi nhất?”

“() () ”

“Bó tay chàng oy! Khi mô về nà?”

“Vài bữa nữa. Thích mùi Lacoste không anh mua cho 1 lọ?”

“Nhưng mùi chi nà? Đắt hok? Đắt quá thì thui chàng à”

“Mùi mới ra, Challenge rất nam tính. Mua nhá?”

“Uhm. Mà gặp người iu cũ chưa?”

“Chưa, mai mới đi đám cưới bạn mà. Thôi đi tắm rồi ngủ luôn đây, về kể sau. BB”

32. Phần 1 : Chương 32 trở Về

Xe về từ Hà Nội lúc 4 giờ chiều.

Bước xuống đã thấy Ốc đứng đợi sẵn bên con xe đạp cào cào, đầu đội mũ lưỡi trai, quần bò ngố bạc phếch.

- Say xe hay rằng mà mặt mũi xanh xám rứa?

- Đói.

- Không ăn chi à?

- Dừng ăn trưa ở Thanh Hóa nhưng anh nỏ muốn ăn, chỉ uống lon bia với cái nem chua.

- Thôi về kiếm cái chi em nấu à ăn tạm nha?

- Ủ.

Ốc ngồi sau ôm cái ba lô, mình đạp xe men theo lối tắt về nhà. Ngang qua hàng cây ven hồ, đường vắng chỉ có 2 đứa, Ốc vòng tay qua eo mình

- Ôm cây đỡ nhớ mồ.

- Chắc là quen ôm thằng củ cải nớ rồi à?

- Thôi ông nội đừng nhắc đến thằng đó nữa.

- Răng rồi? Tạch rồi à?

- Sút hần bay lâu rồi giờ anh mới hỏi.

- Tiếc không?

- Nỏ biết, em tặng được 2 cân thì biết răng rồi đó.

- Hê, giữ thoải mái làm bồ anh rồi chi?

- Nỏ dám. Em Huyền để cho ai? À mà trong ni (vỗ vào ba lô) đủ mấy thứ em dặn rồi chơ?

- Đủ ạ. Nhà người thì chỉ nhớ đến ăn chớ có nhớ chi khác mô.

- Ấy, trẫm rứa đó. Còn hơn có đứa chỉ nhớ cái... bậy bạ đen tối...(hí, tĩa đểu vụ mình nhắn tin bảo nhớ () () đây)

Về nhà. Nàng chào hỏi qua loa bà già mình rồi xuống bếp mở tủ lạnh tìm đồ nấu mỳ ình ăn chống đói. Bà già xì xào vào tai mình “Tau chộ 2 đứa mi khi mô cụng dĩnh với nhau như keo năm linh hai hè!”. Mình cười bảo chắc rứa.

Tắm rửa xong ngồi vào bàn ăn mỳ tôm trứng (mịa, món này cách đây vài năm mình sợ vãi linh hồn vì cứ nghĩ mùi mỳ lại ám ảnh một thời chuyên chiến mỳ Hảo Hảo trừ bữa, ăn xong ợ phát lại nôn nao hết cái thằng người).

- Ngon ghê, em nấu cái chi cũng hợp vị anh hè! (nịnh thói Ốc phát, cơ mà cũng đúng).

- Chẳng qua anh hay đói vào lúc có em thôi...

Mình ngẩn mặt mắt 8 giây vì câu nói tưởng như ầm ớ, vô vị đó. Nói rứa khác nào nàng là cơm nguội lúc đói lòng, bình thường nhạt nhẽo trong xó chạn nhưng khi không cần vẫn luôn có sẵn???

Chén xong, lôi ba lô vào phòng riêng (đỡ bị bà già soi) lấy đồ cho Ốc. Mấy hộp ô mai, 2 gói ngô cay to, 2 gói bò khô, lọ nước hoa Lacoste (còn cái khăn dạ mua cho Huyền).

- Khăn đẹp hè. Mua ama à? (Nàng tỉnh vãi)

- Mô... định...

- Biết rồi, tặng em Huyền chi?

- Uhm.

- Em thích. (Nàng ướm thử vào cổ).

- Răng không nói anh mua cho cái nữa?

- Rút con Huyền có dặn anh mua không mà anh mua? (Dối mịa nó rồi)
 - Không, nhưng nó lẹ đi HN không mua chi cho hần? Tiện tay thì mua thôi...
 - Nhưng em thích cái khăn ni, hợp với gu của em thật đó!
 - Uh công nhận... cũng hợp. Nhưng thôi, em nhường Huyền đi, em có bao nhiêu quà rồi chi nựa.
- Ốc cuộn cái khăn rồi ôm trong lòng (kiểu bà éo thả ra cho đứa mô nữa), mình vừa buồn cười vừa thấy khó xử vãi. Thôi kệ đó, hạ hồi phân giải.
- Tối ni nhà Huyền hẹn sang lấy nốt tiền nợ nên anh mới về sớm hơn dự định 2 ngày đó!
 - Rút lại gặp à?
 - Uhm.
 - Em thì nó ghét chi hần, chớ mà.... thấy hần có vẻ làm cao làm giá quá. Như anh rằng phải khổ vì một đứa như hần?
 - Khổ chi mô, anh cũng xác định lần này mà nhùng nhằng là anh té luôn (mạnh mẽ ghê).
 - Em ủng hộ... Rút tối ni về muộn rồi hè?
 - Chưa biết. Mất hứng khi mô về khi nó.
 - Ày, lòi thôi trả dếp bố về hè, hihi.

Tối nay sẽ là cuộc gặp gỡ thượng đỉnh - giải quyết một công đôi chuyện đây...

.....

(Chap 30: “Quyết đấu” đang được cập nhật, like mạnh lấy hứng nào!)

33. Phần 1 : Chương 33

Tối qua theo lịch hẹn sẽ sang nhà Huyền, nhưng lúc chập choạng nhận được hung tin từ cu Ngọc “Đạ ca để đêm mai sang nhé. Mai mới có phim hay cho đại ca”.

Cái giọng lấp lửng của nó khiến mình vừa hoang mang vừa tò mò. Hỏi lại, phim chi mà hay chú? Nó ranh mãnh rep “Thì tối mai đại ca cứ sang đây”.

Ừ sang thì sang, trong kho từ vựng của anh mày éo có từ nào tên là “sợ” cả.

Lúc đó Ốc chưa về, đọc tin nhắn của Ngọc cho nàng nghe, nàng reo lên như con hăm “Biết roài....tối mai anh sẽ được gặp tình địch. Để lát em chạy xe ra mua cho lọ dầu gió với ít bông băng đi là vừa hè!”

Mình vái lạy Ốc 3 vái. Nàng quả là đệ nhất ma xó, chuyện chi cũng tinh quái đoán trước như sấm truyền (chả trách thằng bồ cũ rút cuộc trong mắt nàng cũng chỉ là thằng trẻ trâu)...

7 rưỡi tối. Áo phông, quần jeans, giày xì po...chễm chệ trên con rím Thái của ông già trực chỉ hướng cầu tràn. Trời khô ráo, trăng non lấp ló chân đồi. Một cảnh tượng rất xứng đáng để làm thơ đề (à nhắc đến thơ đề, có những câu mình đọc mãi mà éo luận ra chúng liên kết với nhau chỗ nào, ví dụ “Đêm nay trăng sáng mệnh mông/ Tối nay đuôi 8 hay 5 vào lòng”)

Đến gần ngõ nhà Huyền, thấy một đám gần chục chú giai làng đang tùm năm, tùm ba quanh gốc tre, mình ý tứ giảm ga, tắt đèn pha. Chợt tiếng ai như tiếng cu Ngọc gọi tên mình. Dừng hần lại xem sao.

- Đại ca.
- Té ra là nó thật.
- Chuẩn bị đi mô mà tụ tập ri?

- Mô. Ngồi bốc phét cho vui thôi. Vô nhà đi, chị Huyền ở trong đó.
- Mà nhà có khách à?
- Dạ. Vô đi.
- Ai rứa?
- Anh Toàn đến chơi. Nổ ngại mô.

Mịa nhà chú, có rứa mà cũng dọa ma anh.

Nhưng cũng hơi hồi hộp thật. Nó là thứ cảm giác là lạ pha trộn giữa chút cay cay mũi, chút trách cứ (ngâm ngầm) và một chút “hiếu chiến”. Rút thuốc đưa cho Ngọc 1 điếu, châm một điếu, kéo mấy hơi cho hạ hỏa phát đã.

Xong lững thững dắt xe đi vào. Trước sân một con Airblade đỏ đen dựng chình uỳnh ngay lối vào cửa (chắc sợ trẻ con vật gương). Huyền đi ra chào “Anh ạ!” rồi nhìn mình một lượt. Hờ, nàng đi giày vải buộc giây trong nhà như này là trọng đại lắm đây! Gật đầu chào lại. Ngó vô nhà trên dek thấy đứa nào khả nghi ngoài bố mẹ Huyền.

- Cháu chào o chú. Ôi o mới về ạ? (mẹ nàng mới ra viện). Tiện mồm định hỏi “Dạo ni khỏe không o?” nhưng phanh lại kịp.

Chú Việt kéo ghế mời ngồi rồi nhìn sang mình bảo với vợ.

- Huy con nhà bà Y. đó, nhà bên thị trấn.

Mẹ nàng bồm bẻm nhai trầu, gật gật, mắt lim dim ra kiểu biết, biết rồi. Minh nở nụ cười tương đối nhu mì, tranh thủ soi xem nàng giống mẹ điểm gì trên khuôn mặt.

- Huy vợ con chi chưa cháu? Giữ đang mần nghề chi?

Mẹ nàng phổng vắn.

- Dạ chưa o ơi. Cháu làm abc thôi o. (Đúng kiểu giai làng là phải “Cháu ế rồi, có ai thềm lấy mô o”, nhưng mình ghét kiểu vờ vịt khiêm tốn và nhảm chán ấy).

Im lặng trong giây lát, phát hiện ra dưới bếp có tiếng rầm rì to nhỏ. Ái zà, bạn Toàn ủ hàng kỹ ghê nhể. Ngay lập tức tiếng Huyền lôi kéo “Lên nhà trên uống nước nói chuyện cho vui đi anh, nổ ngại mô!”

Rồi nàng đi trước, bạn giai kia lẻo đẻo theo sau.

- Giới thiệu với anh, đây là anh Toàn, nhà trên abc, (quay sang mình) còn đây là anh Huy....

Nàng chừng mực vãi, ánh mắt không thể hiện cảm xúc gì “mập mờ” để mình kết tội một thể. Toàn đây hử chú? Trông cũng không đến nỗi giang hồ như mình dự. Tóc dài vuốt ngược ra sau gáy, tay đeo lắc bạc to đùng, miệng rộng, cười hề hề rất cầu tài.

- Anh mới sang chơi à? (bạn í hỏi). Mịa, chú ngồi trông biết anh đến lúc nào rồi còn phải hỏi.
- Ủ, anh mới sang (hỏi tiếp đi chú)
- Anh ở mô hè? Nhìn.. quen quen.
- À, anh ở thị trấn. Bạn quen ai bên nớ không? (Hê, gọi “bạn” cho nó có khoảng cách).
- Em quen nhiều bên nớ lắm, anh có biết thằng A con ông C, chị H con bà M.....không? Có biết bla bla.....không?

Bọn ấy đa số mình biết, nhưng bảo anh ẻo biết (vì biết chúng nó thì cũng vinh dự dek gì ỉnh mà phải kể ra).

- Rứa anh Huy mần nghề chi hè?
- Anh làm linh tinh thôi.
- Trước học chi ra?

Đã hơi nhúc đầu thì chó, thằng này volume nó vừa to vừa hay phát, thì thoảng cười hề hề rất ra kiểu dân làm ăn nhớn. Hình như chú mày nghĩ rằng chân lý thuộc về thằng to mồm hơn thì phải?

Đợi bố mẹ Huyền lục tục xuống nhà dưới (cho chúng mày tự nhiên), bạn í quay sang nàng hỏi:

- À mà em với anh Huy quen nhau lâu chưa hề?

Huyền nhìn mình giây lát.

- Nổ nhớ nựa anh hề (nháy mắt với mình, trông điệu nhưng yêu vãi).

- Uhm (mình cười nhạt).

- Răng mà quen nhau, anh Huy ở bên nó răng biết em?

Huyền đang ậm ừ định trả lời thì mình xen ngang.

- Rứa mới tài!

Nhìn thái độ từng từng của mình, cu cậu hơi khựng lại, mặt sừng sững. Loa tạm thời tắt trong vài phút...

Last edited by nhulayeu; 30-07-2013 at 09:03.

Reply With Quote Multi-Quote This Message Quick reply to this message

#36 Report Post

Old 10-09-2012, 16:30

nhulayeu's Avatar

nhulayeu nhulayeu is offline

Junior Member

Join Date: 07-2012

Location: Hương Sơn - HT

Posts: 20

Send a message via Yahoo to nhulayeu

Re: Ký sự đòi nợ

Khi người ta phũ

Còn nhớ cách đây hơn chục năm trên báo Tết Thanh Niên đăng bài viết về cặp uyên ương sang trọng nhất giới sâu bít bấy giờ là đạo diễn Quang Hải và diễn viên Đỗ Hải Yến, với tựa đề mỹ miều *** ” Đẹp như là...tình yêu”.

Công nhận cặp này đẹp đôi thật, nhưng đọc cái tên bài, mình cười đều trong bụng ” Bỏ nhau giờ chứ dek gì mà đẹp như là tình yêu”. Cái mồm mình đọc vãi, mấy năm sau thì đôi này bỏ nhau thật. Đá đít nhau xong còn lên báo nói xấu đối phương như những đứa hàng xóm xấu tính một thời phải ở cạnh nhau.

Từ đó về sau dù yêu các em đến mấy éo bao giờ mình dám mở mồm thề non hẹn biển nữa, vì tự thấy giả dối và điều toa. Tất nhiên khi ấy đã qua tuổi trẻ trâu lâu rồi. Các bác ạ, riêng tình yêu thì éo nói trước được gì đâu. Cũng như oánh đề, chưa đến giờ quay số thì đừng to mồm kiểu ” Hôm nay kiểu gì cũng về đầu 2, nếu ko thì chặt đầu em đi!”

Nhưng mà thôi, tập trung vào chuyện của mình bây giờ kéo dây cà ra dây muống thì hết đêm chưa kể xong. Mình và gấu yêu nhau đã được vài năm. Hồi đầu cũng tưởng đây là mối tình định mệnh của cuộc đời, chúng ta sinh ra là để thuộc về nhau.

Còn nhớ có lần sau khi trải qua sóng gió (lần ấy chán đời, mình suýt bỏ đi xuất khẩu lao động Angola, may quá không đi) nàng nói như tự sự ” Em ước mong có được tình yêu mà mãi mãi người ta không bao giờ bỏ

roi, xa lánh và hết tình cảm với mình. Nó phải giống như tình yêu của bố mẹ và con cái, anh em trong nhà đối với nhau ấy. Dù có làm sao thì cuối cùng cũng trở về được với nhau”...

Thật, nghe xong những lời ấy mà kính nể gấu bội phần, nghĩ yên tâm rồi, về sau chỉ có mình bỏ được gấu chứ gấu dek bỏ được mình. Sướng tề hết cả rồn.

Nói qua về gấu, là dân gốc Hải Phòng di cư vào đây cùng gia đình (chả biết vì sao bỏ phố lên rừng ở cái nơi khỉ thoỉ tù như này cho khổ, chắc dính phốt gì đó ko tiện hỏi). Là dân kinh doanh chuyên nghiệp nên nói được làm được, mạnh mẽ và cực kì cá tính (nhưng cá tính quá nên đâm ra sau này mình rất oải).

Yêu nhau vài năm thì nhạt dần, đôi khi thấy cả hai cần có nhau như chỉ là thói quen chứ không vì sự thôi thúc của cảm xúc trai gái. Thú thật là mình hay cố tình làm những việc chả ra gì cốt cho gấu chán, chứ nói thẳng toẹt ra: Thôi nhá, anh chán em tận cổ rồi. Giờ thì mình chia tay nhá! Thì có vẻ phũ quá, éo làm nổi.

Gấu lại mắc bệnh ghen trầm trọng. 5 giờ sáng bạn bè rủ mình đi đá bóng sớm, vì sân ở xa, thì 6 giờ gấu lặng lẽ sang đột xuất (mang sữa tươi và đồ ăn sáng ỳnh). Mở cửa phòng ko thấy xe và người đâu, bèn hậm hực bỏ về. Trưa mình về phòng thì thấy hộp sữa Vinamilk để lên mẫu giấy. Trong đó viết ” Anh đi đâu mà cả đêm ko về? Đàn ông mà đi qua đêm bữa bãi thì chẳng khác gì gái làm tiền đâu. Thất vọng!”

Bực éo tả nổi. Tối qua nhà gấu thanh minh thì gấu bảo ” Em nhìn kỹ cũng thấy quần dài anh để ở nhà, giày vải đá bóng thì không thấy....nhưng ko hiểu sao em vẫn tức tức”. Bó tay!

Đêm nay là một đêm dài, đầu óc lơ mơ không ngủ được bèn trở dậy ngồi gõ bàn phím lóc cóc. Ngoài trời đang mưa lâm thâm, gió lạnh tê tái, type những dòng này mà thêm nhớ và ” hận” gấu. Bởi cũng trong tiết trời thế này, một ngày cuối năm như hôm nay (chính xác là vào đêm Noel), gấu đã cho tôi biết nỗi đau đón, nhục nhã, lẫn ê chề của một kẻ bị đá văng ra rìa. Có lẽ đây chính là món nợ khó đòi lớn nhất trong suốt cuộc đời của tôi...

Trên này đã có một vài người lơ mơ nhận ra tôi ngoài đời là ai, nên trong câu chuyện này có một số thông tin cụ thể lẫn danh tính cá nhân của người được nhắc tới, sẽ được nguy trang đôi chút. Nhưng về cơ bản vẫn là người thật, việc thật, với những mốc thời gian khác nhau. Ai đó nhận ra tôi có lẽ chỉ nên biết thế là đủ, có thắc mắc gì pm tôi sẽ trả lời riêng...

Quay lại với gấu. Như đã kể ở phần trước, càng về cuối thì mình càng nhạt nhẽo với nàng. Một phần ra trường lòng bông không việc làm nên tinh thần chán nản, cảm giác nhiều khi mình như thằng bắt tài vô dụng. Đi chơi với nhau gấu toàn tranh trả tiền, không tranh cũng dek được vì mình có éo tiền mà trả.

Nhục nhất là những lần gấu rủ vô siêu thị chơi, mình leo đèo theo sau như con cún, nhìn cái gì cũng thèm mua nhưng tay chỉ dám mân mê rồi thả xuống. Nhìn những thằng bên cạnh mua đồ cho bạn gái mà ghen cả họng vì tự thấy mình quá rẻ rúng. Và bao giờ cũng rứa, kết thúc buổi dạo chơi, gấu kéo mình ra chỗ gian bán đồ ăn, mua hai cái xúc xích nướng bé tí trao ỳnh một cái. Rồi cả hai vừa đi vừa ăn. Ra đến bậc tam cấp siêu thị là hết cây xúc xích.

Có lẽ cũng vì thế mà hình ảnh của mình xuống cấp thảm hại trong mắt gấu (nàng ko nói ra, nhưng mình là thằng nhạy cảm nên đọc được điều đó). Xót xa lắm nhưng éo làm gì được.

Những thứ làm được để tạo ấn tượng hay ho với nàng thì mình đã làm hết từ hồi mới چرا nhau: hát nhạc Trịnh cho nàng nghe, phân tích, bình luận những đoạn ca từ mang tính triết lý à nàng không hiểu, chém gió về lịch sử, địa lý thế giới, trích dẫn danh ngôn của các bậc tiền bối, bla bla...Nàng chăm chú lắng nghe ko sót một lời, xong khen anh hiểu biết thâm hậu, kiểu gì sau này cũng...giàu à xem.

Khi ấy mình cũng hợm lắm, coi đám trai ăn mặc, đi xe sành điệu éo ra gì vì chúng chỉ được cái trọc phú. Ông may đây này, nhìn ông dóm đó bần bần thế này nhưng chất của nó đấy! (nghĩ lại mà ê cái thằng mình khủng khiếp).

34. Phần 1 : Chương 34

Huyền, mình và cu Toàn ngồi 3 góc bàn (mịa, cứ như thế trận chân vạc trong Tam Quốc, Thục Hán ở phía Tây, Tào Ngụy ở phía Bắc, Đông Ngô ở phía Đông Nam. Éo biết bọn kia là gì nhưng vì yêu Khổng Minh nên mình nhận Thục cho lành).

Trong thế trận phức hợp như này, nhất cử nhất động của đối phương đều được 4 camera còn lại record với chất lượng full HD 1080 siêu nét. Mình may mắn ngồi đúng hướng tivi nên phong thái cũng tự nhiên hơn, vì khi không có chuyện để nói ta cứ vác mắt thường lăm sữa tắm the bol em tắm anh yêu, Vinamilk chúng ta là những con bò bla bla..(thì thoảng mặc dù éo có chi hay nhưng cứ nhoẻn miệng cười làm như thú vị lắm).

Được 5 phút, thấy thi gan với mình dek ăn thua, cu Toàn lôi điện thoại ra đàm phán với các đối tác làm ăn. Ờ ờ, anh cứ chuyển trước hai mươi củ cho em.. rồi rồi... chị ạ, số hàng hôm qua báo về cho em 84 củ, ok chị...yên tâm đề. Thằng em à, cuối năm quyết toán hết đi nha, ờ ờ...ba trăm mấy củ anh không mang sổ nên ang ang rứa thôi..ok ok...yên tâm đề...yên tâm đề.

Mình nghe củ này củ nọ mà ung hết cả đầu, cũng định lôi điện thoại ra gọi chơi cho các anh trên Bộ, trên Cục coi cuối năm tổng kết ra rằng nhưng rà danh bạ mãi éo thấy tên anh nào nên thôi (chả lẽ gọi cho lão trưởng thôn hỏi lịch phát thuốc diệt muỗi để xin mấy gói?). Thôi thì muối mặt coi quảng cáo để xem con tạo xoay vần ra sao.

Chừng như gọi đt lăm cũng khản cổ, ngồi trơ mắt éch mãi cũng chán, cu Toàn nhăm nháy gì đó với Huyền (quả này mình liếc hụt). Huyền ý tứ nhìn mình, nhìn vu vơ rồi...tiếp tục ngồi im.

- Thôi mần ta đi hè!

Bất ngờ bạn “yên tâm đề” dịch ghế rồi nói to. À, chúng nó chắc có plan soạn trước rồi. Chuẩn bị đi đâu giờ này đây? Ở cái xó này, buổi tối làm dek chi có chỗ nào chơi, ngoài mấy cái quán cà phê, quán karaoke, quán cháo phở đêm? Hay “chúng” đi thăm ai? Mẹ, tự nhiên thấy cứ như mình sắp ra rìa rồi không bằng.

Im lặng. Kinh nghiệm trận mạc cho thấy rằng, những lúc có biến tốt nhất là tạm thời im lặng, tuyệt đối không manh động dù là lời nói (mặt lạnh như cứt ngâm càng tốt) vì càng manh động càng rồi.

Thấy Huyền vẫn ngồi yên, chàng “yên tâm” chủ động bước ra sân chờ sẵn. Huyền nhìn mình rồi ngáp ngừng nói nhỏ, đủ nghe.

- Bữa ni sinh nhật bạn anh Toàn. Anh nớ rủ em đi dự cho vui.

Vẫn không rời mắt tivi (lúc này đang quảng cáo cái gì 3 lớp siêu thấm), mình gật đầu (thì rằng, nói tiếp đi).

- Em thì cụng nỏ thích đi, khi nãy đang chần chừ thì anh đến đó.

Mình lại gật đầu. Rồi tiếp tục im.

- Đi à anh? Đi mô đó? (Chú Ngọc hỏi bạn Toàn)

- À... đi sinh nhật thằng bạn anh bên thị trấn. Bọn nó tổ chức hát kara ở quán abc (Toàn hồ hởi vãi).

Quan sát thái độ Huyền, thấy nàng ngáp ngừng không dứt khoát. Mình tỉnh bơ bảo.

- Đi đi. Anh nói chuyện với bố em tí rồi về.

Nàng vội vàng kéo ghế sát mình hơn.

- Nỏ. Nỏ đi mô.

Ngoài sân, cu Toàn đi đi, lại lại chóng hết cả mặt. Chốc chốc rút đt ra xem giờ rồi lăm nhăm “Nhanh lên không muộn rồi, hơn 8 giờ rồi tề”.

Huyền bảo mình đợi em tí, rồi đi ra.

- Anh đi sinh nhật vui về nha. Em nỏ đi được mô, cho em gửi lời chúc mừng sinh nhật bạn anh với!

Cu Toàn nghe xong dần thối mặt, đứng trân trân mãi mới khai khẩu được.

- Đi mô, đi mô...đi đi. Em hay hề, đã nói rứa rồi mà...tự nhiên rứa là răng?

Mình ngồi trong nhà tự nhiên thấy mát hết cả mồ. Một cảm giác hưng phấn không bút nào tả xiết. Buột mồm bồi thêm:

- Đi với anh nớ cho vui Huyền! Đi đi!

Xong che miệng cười chúm chím duyên tẹt. Toàn nghe câu đó như lửa thêm dầu, thái độ gần như lồng lộn lên, vùng vằng:

- Em hay hề. Đi mô, anh xin em đó...

Éo nhịn được cười. Mình lững thững bước ra sân hút điếu thuốc. Lại gần Huyền, mình vô vớ vai nàng.

- Sinh nhật thì cứ đi cho vui, ở nhà làm chi em!

- Lạnh lắm, em nỏ đi mô. Mà em cụng nỏ muốn đi mô buổi tối (phét đề, thế tối hôm nọ ngồi với thằng nào trên đồi?)

Vừa lúc đo bạn “yên tâm đề” có đt, hình như đồng bọn hỏi đang ở đâu mà chưa thấy mặt.

Chàng nghe xong, gãi đầu sồn sồn, vùng vằng với cái đt trên tay.

- Rứa anh chịu thua em rồi, thua rồi.

Huyền bảo thông cảm nha anh, thông cảm nha. Tự nhiên mình thấy tội tội cho chàng.

- Thôi rứa anh về luôn đây. Chào bác nha! (chào mình).

Rồi chàng nghiêng con Airblade quay nửa vòng, ngồi lên nỏ máy phóng cái vù đầy uy lực.

Mình ra xe mở túi bóng lấy khăn cho nàng.

- Để anh quàng cho em.

- Quà HN của em à?

- Ừ.

Mình quàng khăn cho nàng (có biết quàng kiểu chi mô, cứ quẩn 2 vòng cho chắc ăn). Thấy không có ai, ghé đầu hun trộm phất lên môi nàng. Nàng không kịp phản ứng, đứng ngây ra nhìn mình.

- Ngọt quá. (tĩnh bơ)

- Xin phép khi mô mà...? (nàng chu mỏ lên)

- Xin Bộ Văn hóa hôm qua rồi.

- Anh liều hề, thằng Ngọc hấn chộ thì chết nha!

35. Phần 1 : Chương 35

Đứng trò chuyện một lúc, thấy hơi bất tiện, Huyền rủ vô nhà “uống nác” tiếp. Thôi, thật anh yếu lắm, uống nhiều chè xanh nguy cơ sỏi thận cao. Mình tìm chỗ nào dạo loanh quanh cho nó... thoáng đi em.

Nàng ngẫm ngợi mấy giây rồi bảo, à sang nhà cậu em coi làm hương nha, gần đây thôi.

Mình ừ. Hương với chả hoa, có cái khí mốc chi lạ lừng đâu, nhưng cứ có một chỗ để gọi là đi chơi đỡ phải ngồi nhà nghe song mẩu hỏi đi hỏi lại điệp khúc bên nớ có biết ông C bà D không...bla bla là ngon rồi.

Lối sang nhà ông cậu Huyền đi tắt qua vườn cây trồng toàn chanh, ngang qua cái ao mình kéo tay nàng bảo “Đứng nghỉ tí đã, lâu không đi bộ mỏi chân quá”. Phét nàng cho vui, cơ bản thấy không gian vắng vẻ êm

đêm, nồng độ dê trong máu tăng đột xuất nên muốn tranh thủ tác nghiệp tí (là anh cứ nói thật lòng rứa, chú nào yêu đương chỉ chém gió chạy anh gọi bằng cụ, các chú đừng văn anh).

- Ở đây thoáng đảng hè! (mắt xa xăm, như chỉ biết đến cảnh vật)
- Ao ni nhiều cá lắm đó, thằng Ngọc nhà em hồi trước toàn ra đây câu trộm.
- Uhm, cái chi vụng trộm cũng thú vị nỏ riêng chi câu.
- Anh Huy biết bơi không?
- Có, ngày xưa sinh viên anh đoạt giải ba cuộc thi “Vượt sông Tô Lịch”
- Giải hè. Sông nó rộng không?

Nghe nàng hỏi mà tụt cả hứng chém gió. Chán nhất là nói đùa với một đứa xong phải mở ngoặc thêm là tao vừa đùa đấy!

- Rộng lắm. Em có biết tại rằng lại có tên sông Tô Lịch không?

Nàng gật đầu.

Mình bảo rứa thì ngồi xuống đây anh kể cho nghe, đoạn kéo tay nàng ngồi bệt trên vệ cỏ (chả rõ sạch hay bẩn nữa, kệ). Huyền đắm vai mình bảo anh rành khun ni (dịch ra: anh chỉ được cái khôn thôi).

- Anh nói đi, rằng lại đặt tên sông nó là Tô Lịch?

Nàng cứ như người giời. Hồi những câu không đúng... hoàn cảnh chút nào.

Mình vòng tay ôm qua eo nàng, bảo đùa chứ giữ tạm thời anh nỏ nhớ chi nữa, để lát về hỏi thằng Gúc gồ chằm Tiên Lãng rồi nhắn tin cho em sau nha. Nàng làm động tác co người lại nhưng vẫn để yên. Được 2 phút mình bỏ tay ra. Im lặng.

- Anh Huy...

Nàng lay lay đầu gối mình. Chắc nàng nghĩ mình đang thiền.

- Chi mà anh ngơ ngơ rứa?

Mình không dám nói cho nàng biết là mình không ngơ. Khoảnh khắc này như một thằng vừa nhìn lại vé số và biết mình trúng giải đặc biệt. Nó cần phải tạm thời thoát nhanh ra khỏi trạng thái hồi hộp, nếu không nó sẽ vỡ tim trước khi chờ đến ngày lĩnh thưởng.

Còn mình, mình đang cố giữ cho cái đầu thật lạnh.

- Có khi nào em chợt thấy nhớ anh không? (vẫn mắt nhìn xa xăm).

Huyền im lặng mất vài phút. Mãi mới rụt rè nói lí nhí trong cổ.

- Nếu em nói... có thì anh có tin không?

Mình lắc đầu.

Nàng xoay người nhìn thẳng vào mắt mình.

Tiếp tục im lặng trong 5 phút.

Bất ngờ nàng nắm nhẹ bàn tay mình (hờ, tay con gái có khác ấm vải). Mình đưa tay nàng lên miệng thơm một cái (kiểu của mấy chú Tây) rồi nắm chặt (hết giấy).

- Tay toàn chặt củi, thái rau lang...thô ráp lắm đó, anh hôn mần chi, hihi...
- Mô, anh thấy đẹp mà (chỉ sợ nàng hỏi “anh hôn tay mấy em rồi?” thì bỏ mẹ).

Ngồi nắm tay nắm chân nhau (à quên mình hôn trộm mấy phát lên tóc nữa, toàn mùi hương nhu) khoảng 20p thì nàng có tin nhắn. Mình không hỏi của ai, coi như không quan tâm cho lành. “Anh biết ai không?” Huyền vẫn nắm tay mình. “Không”. Nói không nhưng trong bụng biết ngay ông tướng kia rồi.

Huyền ghé sát đt ình xem tin nhắn. Ký tự viết bắt chước bọn tin tin nhưng đọc được hết.

“E đang ở mô? A quay lại mà ko thấy e mô cả. E về đi”.

Nàng nhìn mình ý hỏi làm chi bây giờ?

Mình cười nhạt, lắc đầu (em muốn làm chi tùy em, anh không can dự)...

36. Phần 1 : Chương 36

...Huyền cố tỏ ra bình thản, nhưng bằng linh cảm và nghiệp vụ mình thừa biết nàng đang rối. Nàng bật tắt điện thoại, dứt vô tút áo rồi lại lúi ra ngó nghiêng nhưng “không nỡ” nhắn tin trả lời (vì nể mặt mình).

Được mấy phút điện thoại nàng lại có tin nhắn. Đọc xong nàng chép miệng “Nhắn chi mà nhắn lảm không biết” rồi quay sang mình bảo “Nói rằng bây giờ anh?”. Mình cười nhạt “Bảo đang ngồi với anh Huy cho hần ... yên tâm. Chắc hần sợ em đi một mình cảm lạnh đó!”

Nàng nhe răng cười bên lén rồi thì thầm “Hay là em tắt máy nha?”. Mình lắc đầu bảo đừng, kệ nó.

Kệ nó, nhưng mình biết tổng sau 10p nữa, nếu nàng ko reply thằng ấy sẽ cuống cuống gọi lại. Gọi khi nào được thì thôi. Hoặc không gọi được nó sẽ phát điên lên vì với bản chất hoang dã của đám giai làng mình ẻo lả gì. Một kịch bản hứa hẹn nhiều kịch tính đang diễn ra trước mắt. Mình chỉ khoái ngồi xem một đũa mắt bình tĩnh bộc lộ cái tính hung hãn và xoắn xuýt (vì gái) để được thấy hết tố chất ngu lâu của nó mà thôi.

- Nhà em có vẻ quý cu nớ hê! (Mình tung hỏa mù vì cũng lơ mớ nhận ra cu ấy được phụ huynh nàng chống lưng)

- Cũng quý, vì anh nớ nhiệt tình lắm.

- Uhm, lại giàu nữa chơ.

Nàng ngại ngùng khi nghe mình nói câu đó. Trong sâu thẳm lòng mình, liệu nàng có đặt mình và thằng “yên tâm” lên bàn cân không? Có thấy rằng không nên yêu một thằng nghèo hơn chỉ vì tri thức của nó nhỉnh hơn thằng kia? Ngồi trong bóng tối, bằng tất cả sự khách quan, mình tự nhận ra rằng ngoài tấm bằng đại học đang vứt trong đống tủ và công việc khù khoằm của một thằng trông kho vật liệu với mức lương hai triệu sáu trăm ngàn - mình chẳng là có gì nổi bật so với đám thợ hàn, thợ sơn lẫn mấy thằng cắt tóc phố huyện. Nói tóm lại, trong mắt “xã hội” - không thằng nào cảm thấy thương lây vì chơi hay quen được với mình.

- Anh nớ gọi anh ạ!

Nàng giật tay áo mình “thông báo”. Mẹ, làm ông mày giật hết cả mình.

- Nghe đi!

Xui đại phát chơi, xem nàng diễn kiểu gì.

- Nổ.

- Em không nghe thì tí nữa nó xối tung cái làng ni lên đó!

Mình đùa mà như thật. Thật sự lúc này tự nhiên tò mò về mối quan hệ của nàng với cu ấy vãi. Nhưng mình không đại gì mở miệng ra hỏi, vì biết trước kiểu chi cũng “bọn em chỉ là bạn”, “anh nớ là anh kết nghĩa” bla bla. Nhưng để yên thế này thì ảm ức, với lại mình ẻo hơi đầu đi dò ý một đũa con gái để biết nó có yêu thằng abc hay không.

- Em này...

- Dạ.

Rút điều Thăng Long bao vàng châm lửa bắn mấy hơi. Gió lạnh vãi.

- Có lẽ em chưa có thời gian để hiểu anh, và anh cũng rửa...

Nàng bó gối im lặng.

- ...nên tiện đây anh cũng nói luôn cho em hiểu.

- Anh cứ nói đi ạ!

- Uhm. Tính anh rõ ràng, không thích sự nhập nhằng, bởi rứa anh hy vọng em cũng sẽ đối xử với anh theo tinh thần đó.

- Dạ, thì em cũng đã khi mô không rõ ràng với anh mô.

- Ủ, anh cứ nói trước cho em hiểu thôi.

Tính mình không thích tranh cãi với con gái, kinh nghiệm xương máu chỉ ra rằng điều đó là vô ích vì nếu sừng cồ lên các nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhưng khi có cơ hội lại vẫn... hành xử đúng như cũ (tất nhiên im đi không ình biết).

- Huy..

Huyền đặt 2 tay lên má mình vuốt nhẹ, mắt nhìn sâu thẳm.

- Huy có thật lòng với em không?

Đã trải qua vài mối tình, nhưng nghe câu này mình vẫn nổi da gà như đang đứng trước mối tình đầu. Im lặng một lúc, mình kéo nàng vào lòng, vuốt tóc nhẹ lên tóc. Cảm xúc bùng cháy đột ngột, ghé môi định hôn, sức nhớ cái singum mua lúc chiều (nhai cho đỡ mùi thuốc), mình gỡ tay nàng ra lục lọi túi quần. Nàng ngược mắt hỏi “Anh tìm chi?” À không (mẹ, túi quần thùng 1 lỗ nhỏ rơi mất 2 cái kẹo, nhọ vãi). Chợt nàng lay lay vai mình thì thầm “Có ai gọi anh ạ!”. Định bảo kệ cha nó nhưng thôi.

- Chết rồi... mẹ gọi!

Huyền cuống quýt ngồi ngay ngắn lại như thể phụ huynh đang đứng ngay sau lưng...

37. Phần 1 : Chương 37

Hờ, mẹ nàng thật biết chọn thời điểm để gọi.

Huyền nghe máy, giọng nhát gừng, đại khái là bảo chúng con đang đến nhà cậu chơi, lát nữa về. Đầu dây thép bên kia nói chỉ dek biết, chỉ thấy Huyền tắt máy với vẻ mặt không mấy dễ chịu.

- Về anh, mẹ giục về!

- Chắc ông bạn vàng nó đang đổi ở nhà rồi.

- Nỏ biết, nhưng em cũng đoán rứa.

- Bạn í có quả điều khiển từ xa thật là lợi hại.

- Có lẽ rứa mất, hức, em tức cái kiểu ni lắm.

Anh còn tức hơn, cơ mà thấm nhuần câu dặn dò ngày xưa của ex “Đàn ông con giai mà hay giận dỗi với tự ái vật thì nên ra chợ vỉa hè mua cái váy 15k diện cho đẹp mặt”, nên anh kìm lại được. (À lại nhớ hồi sinh viên xóm trọ có một thằng đại ca, thằng này tán gái đạt đến mức thượng thừa, mỗi đêm ra quán trà chanh có thể cưa đổ 12 em chỉ bằng 3 tác lưỡi.

Cả xóm con trai 11 thằng, đứa nào cũng ngưỡng mộ vô cùng. Một hôm đại ca bảo “Chúng mày có muốn được như tao không?” Tất thấy 11 đứa đập đầu thảm thiết hô to muốn lắm. Đại ca khoát tay chỉ ra cột điện giữa phố “Giáo án gồm nhiều phần, hôm nay tao truyền bài vỡ lòng: lần lượt từng đứa đi ra cột điện

kia, kéo quần dài một bãi rồi quay lại đây”. Cả chục thằng mặt dài như cái bơm, lăm lét hỏi “Bài này công hiệu ra sao thưa đại ca?”.

Rít bi thuốc lào hiệu Hàng Gà, đại ca ngửa cổ phun khói lằng lằng “Phàm tán gái kỳ nhất là đánh mất sự tự chủ. Khi đối mặt với vô vàn tình huống hóc búa, cái quan trọng nhất của một sát thủ là giữ được vẻ mặt bình lặng cùng với phong thái khoan dung. Muốn đạt được level đó, trước hết các chú phải tập luyện sao cho khi các chú tụt quần dài bậy giữa phố đông, các chú ngỡ như mình đang tao nhã hái hoa ven đường, thiên hạ đi qua chỉ là cỏ rác. Khi ấy anh sẽ dạy tiếp bài 2. Chú nào mặt đỏ chân run, chym tụt vào trong kéo mãi dek ra...anh loại khỏi vòng chiến đấu. Dạng ấy mai sau ra đời không làm nổi việc lớn, nói chi chuyện gái gú phù du”.

10 thằng làm xong, đến lượt mình, đại ca khoát tay bảo riêng thằng này khỏi đi, nhìn phong thái anh biết ngữ chú có thể vừa dài vừa ngâm Đại cáo bình Ngô. Chúc mừng chú, nói chung anh là anh thích chú rồi đấy! Được lời đại ca, kể từ đây bản lĩnh mình đâm ra vượt trội thôi rồi...)

Đùa tí (không các em gái lại bảo anh bựa, mất hết hình ảnh).

.. Cả hai phải quần đứng lên. Có cọng rơm dính vào... mông nằng nhưng mình dek dám phui, hê hê.

- Anh không lạnh ạ?
- Ngồi cạnh em nỗ biết nhiệt độ ngoài trời nửa tề.
- Hihi bốc phét vừa thôi.
- Thật.
- Giữ em bảo anh nhảy xuống ao anh có dám nhảy không, hihi?
- Dưới ao có con cá mô giống em không?
- Hi, anh rành khun.

Đứng ôm nhau một lát. Nàng luồn tay vào trong áo mình, thì thầm “cho em ủ nhờ tí”, nhột và lạnh vãi. Cái áo phao của nàng lảo phào, ôm dek có cảm giác chi, mình bảo bỏ áo ra anh ôm chút. Nàng kéo khóa mở bung ra, mình lùa tay vào ôm ngang eo (mềm và ấm thế không biết), rồi nhắm mắt hôn nhau mê mải (vừa cháo lười vừa sợ nàng kêu hôi mùi thuốc, hê, nhưng chẳng thấy phản ứng gì, chắc nàng tịt mũi).

Hôn một lúc khô hết cả miệng nhưng chẳng ai chịu buông ra trước (thứ này cứ như thuốc phiện, theo danh y Hải thượng Lân Ông thì một nụ hôn môi có chứa hơn 400 ngàn chất và vi khuẩn độc hại, mẹ yêu nhau thế này họa bằng giết nhau).

Đang gay cấn thì mẹ nàng gọi điện lần hai, nàng sửa soạn lại trang phục, tóc tai rồi ghé tai bảo mình “Về bị mẹ đập cho cái tội bỏ nhà theo trai đây, anh can cho em nha”. Mình cười, bảo thôi ạ, anh bỏ cửa chạy người cho lành. Nàng kéo lại hôn nhẹ lên má “À mà có kẻ chưa... tỏ tình chi cả tề”. Mình bảo lời tỏ tình anh soạn sẵn trên Word rồi, dài lắm khi mô anh đọc cho nghe một tề”. Huyền bảo anh nhớ đó, không có là em ứ chịu mô nha!

Về nhà. Con Airblade đồ đen ngoài sân báo hiệu cu Toàn đang ở trong nhà. Mẹ nàng đi ra nhìn 2 đứa một lượt từ đầu đến chân (xem con gái có dấu vết lạ chi không) rồi chép miệng.

- Mi đi mô mà không xin phép ai cả, để anh Toàn đợi mại rửa?

Huyền im lặng đi thẳng xuống bếp để mình trần trụi giữa bầy sói (sói là mẹ nàng).

38. Phần 1 : Chương 38

... Mẹ Huyền sầm soi mình như vật thể lạ trên trời rơi xuống. Cái nhìn của cán bộ Viên kiểm sát với bị can thì đúng hơn vì có lẽ chưa biết sắp phải luận mình tội chi cho thỏa đáng. “Ung với hân vừa đi mô về đó?” cán bộ hỏi.

Mình khoanh tay trước ngực, nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc “Dạ, đang lòng vòng sang nhà cậu Huyền coi làm hương thoi ơ”. Cán bộ nhả vội miếng trầu đang nhai dở, đưa tay quẹt mép rồi nhắm nháng “Có chi ngồi nhà nói chuyện được rồi, đi mô đêm hôm...Lần sau nở được rứa nửa mô”. Mình im lặng và ngoan ngoãn một cách hậm hực nhận thẻ vàng cảnh cáo đầu tiên.

Mò xuống nhà bếp, thấy chú Việt đang rang lạc, thằng “yên tâm” cùng 2 trai làng ngồi cạnh chai rượu với mấy cái chén. Chú Việt thấy mình vào bèn bảo à đi mô khi nài đến giờ? Ngồi đây làm chén cho ấm dạ, lạnh hè! Chưa kịp trả lời thì cu “yên tâm” chêm ngay vào “Bác rút kinh nghiệm đừng đưa Huyền đi linh tinh nữa nha, em là em nói rứa thôi, bác mới quen Huyền nên chưa biết bọn em....”

Bọn em làm sao chú nói tiếp đi? Máu nóng bốc lên não nhưng đôi co với chú ở đây mất khách quá, nên chỉ mỉm cười nửa miệng bảo “À anh xin lỗi vì anh mới đến nên chưa biết chú có cái quyền đó. Có chi để lát anh hỏi lại Huyền cái coi”. Bọn í nhìn đi chỗ khác, bảo anh nở phải hỏi mô, bọn em quen nhau lâu rồi. Hê, câu này giàu ẩn ý vãi. Tóm lại anh tạm hiểu chú là người yêu thâm niên của Huyền, anh không được phép “rủ đi linh tinh”. Với tay nhón miếng trầu trên đĩa (của mẹ Huyền mời khách đây) bỏ miệng nhai bồm bẻm cho ra dáng lão nông tri điền, mình e lệ bảo “Khổ quá, anh cũng có muốn đi linh tinh mô. Rứa mà Huyền cứ rủ bằng được. Thôi có chi để anh kêu Huyền ra quán triệt lại lời chú dặn mới được!”

Chú Việt nghe vậy bật cười khàn khạch, 2 anh giai làng cũng hề hề cười theo rất chi trêu người. Cu chàng lăm nhăm thêm vài câu vô nghĩa nữa rồi ngồi thừ ra (chắc đang quý mình lắm đây). Lúc này mình mới để ý kỹ, hóa ra chàng, chú Việt và 2 giai kia đã kịp làm một độ nhậu từ trước, chắc đang uống dở thì dừng lại rang lạc để mần tiếp, vì thấy giọng chàng thoang thoảng mùi hồng xiêm còn chai riệu gạo còn lại một nửa. À, thảo nào khẩu khí chàng có vẻ húng tợn, nhịp điệu câu cú giật cục như đang remix.

Cuộc chiến tạm ngừng khi 2 anh giai kia chuyển phỏm sang bình luận bóng đá đêm qua. Anh tóc xoăn bảo, thằng Man đá như cứt nhưng toàn gặp may, gặp Bác xa là tắt mẹ hấn điện. Anh mái lệch tằm tắc, dm thằng Van pơ xi dứt điểm thôi rồi hề, nhất là bàn thứ 2 hấn vô lê kinh thật. Bọn “yên tâm” trề môi, cấy bàn nở hấn “liệt vị” rồi, thằng trọng tài bệnh Mờ U coi mà muốn đập mẹ ti vi...

Đang rôm rả thì chú Việt đổ lạc ra đĩa rồi bảo thôi bọn hấn đá với chắc bên tây kệ mẹ bọn hấn, ngồi làm vài ly đã. Mà liệt vị là cái chi bay? “Yên tâm” giải thích, dạ tức là thằng tiền đạo đứng mắc màn dưới hậu vệ người ta. Chú Việt bảo à rứa à, tau chỉ quan tâm bóng méo nên nở biết mấy cây nở lắm.

Ngồi lai rai một lúc, mình uống lấy lệ 1 ly nhỏ, nhai mấy củ lạc rồi xin phép lên nhà trên uống nước. Huyền đang ngồi coi ti vi với mẹ. Thấy mình lên, mẹ nàng “ý tứ” ... đi xuống nhà bếp (về mặt đầm đầm không mấy thư giãn). Huyền hỏi anh nói chi với anh nở mà nhao ầm rứa? Mình bảo nói chi mô, hấn cấm anh đưa em đi linh tinh. Nàng nhếch mép bảo có lẽ nở phải chờ, rằng là “đi linh tinh”, vớ vẩn. Để em nói ột trận mới được (nghe mà sướng tê người)...

Gần 10 rưỡi mình chào về, nàng ngó nghiêng coi có ai để ý không, rồi tiến ra tận ngõ.

- Mai mốt xuống nhà anh chơi nha?
- Để em coi đã. Chơi mà cụng ngại lắm.
- Hay để noel xuống nhà anh rồi mình đi chơi?
- Anh lên đón à?
- Ừ.
- Chưa chắc mẹ cho đi.
- Chi mà như gái cấm cung rứa.
- Khi mô em kể anh sau, giờ em cũng nở biết mần răng cả...

Hai đứa đứng ôm nhau một lúc, tiếng mẹ nàng vắng ra “Con Huyền mô rồi?”. Vùng tay mình ra như bị điện giật, nàng quay đầu bước vội vào trong. Chắc lát nữa to chuyện rồi đây...

Đúng như mình dự, về nhà chưa kịp lên giường thì nàng nhắn tin “Em buồn lắm”, gọi lại đã thấy tò tí te...

Hết phần 1

39. Phần 2 : Chương 1 - 2

Mấy hôm nay nóng vãi. Mình thuộc tuýp người cảm xúc lên xuống trời trụt theo thời tiết. Ví dụ trời hiu hiu lạnh, gió mơn man bên tai nhìn đứa con gái xấu mù như Thị Nở đi ngất ngất ngoài đường cũng trở nên đáng yêu. Ngược lại, những hôm nóng bức, oi nồng ngọt ngào như hôm nay thì đến 1 cái tin nhắn vắn vắn 3 chữ “Anh nhớ em” cũng éo muốn viết.

Huyền nhắn tin hỏi “Có phải anh đang giận em?”. Giận éo gì em đâu, giận mẹ em thì đúng. Mẹ, mỗi lần sang nhà em, ngó cái mặt khó đăm đăm như ban giám khảo đang rình bắt lỗi thí sinh của mẹ em mà phát ngán.

Mình cũng éo biết mẹ nàng dị ứng với mình vì có gì nữa. Chỉ biết có lần mình xin bà miếng trầu nhai cho thơm miệng, bà bảo “Nhà o hết cau tươi rồi” trong khi mắt nhìn gian vãi. Hết éo đâu, chắc cất đâu đấy để lát nữa mời thằng cu ”yên tâm đề”?

Rồi sau năm lần bảy lượt tra hỏi nàng, biết không thể giấu mãi, nàng thỏ thẻ tiết lộ “Thật ra thì nỏ có chi mô, nhưng mẹ em bảo cách nói chuyện của anh hẳn không thực tế, nghĩa là anh toàn nói chuyện mô mô, nỏ mang tính thiết thực cho cuộc sống chi cả”.

Mình nghe xong thấy lạnh cả người. Ừ, công nhận rồi! Mình éo biết a lô cho người này, người nọ nói tiền chục củ, trăm củ. Éo biết giá gỗ lim, gỗ sến bao nhiêu 1 khối. Éo cả biết nói những chuyện làm ăn vặt vãnh nhất. Mà dkm, những thứ ấy thiết thực gấp mấy lần năm nay thằng nào đoạt giải Nobel hòa bình, Hà Lan đang tuyển người lên sao Hỏa hoặc xung đột trên bàn đàm phán liên Triều...

Mẹ nàng nếu biết vào mạng chắc sẽ nói câu ngắn gọn hơn, rằng mình “ảo vãi” (một đứa ảo như mình thì làm cái đek gì cho đời để nuôi sống và chăm lo cho gia đình?). Với tư cách một bà mẹ có đứa con gái đang thích một thằng phiêu lưu như thế, bà lo là đúng!

...Vậy là 1 tuần rồi không gặp nhau. Mình cố tình để tình yêu đói khổ một chút xem sức sống của nó đến đâu. Nhưng khó chịu đéo chịu nổi. Người khi nào cũng bồn thần, dờ dờ như đàn bà ốm nghén (mình chưa nghén lần nào nhưng nghe các chị có bầu bảo rứa, biết éo đâu được). mấy hôm Ốc hỏi đều “Răng rồi, yêu chắc đến đoạn mô rồi huynh?”. Mình bảo đến cổ. Ốc cười “Đừng bốc phét, đã mần chi con người ta chưa đó?” Mần chi là mần chi, đùa chớ mới đến thất lưng trở lại. Ốc nghiêm mặt “Ngực hẳn có đẹp không? Hay như núm cau diếc?” rồi cười he he trên người.

Mấy hôm nay Ốc nhe nhớn khoe đang có thằng dong. Mình giả vờ làm bộ tỉnh bơ bảo hay à nha, thằng mô đó?

Thằng mô nói anh cũng nỏ biết, nàng bảo, hẳn lái xe cho huyện ủy hay ủy ban chi đó, ăn mặc rất có phong cách mỗi tội mặt nhìn hơi ngu ngu. Nhìn cái bộ hỗn hờ của nàng mà mình lộn cả mề.

- Rứa được mấy hôm rồi? - Gặp nhau dăm bảy lần, đi uống nước 3 lần, mới thôi!

Suýt nữa mình phọt ra câu “Rứa hẳn rủ đi nhà nghỉ chưa? Đi chưa?”, nhưng hỏi thế lộ mẹ nó mất cái sự cay cú đang hết sức tiềm ẩn, nên mau miệng sửa lại.

- Uhm, thấy được được thì yêu... cho vui.

Ốc thở hắt ra (làm hàng chắc?):

- Nỏ biết răng là được bây giờ, lúc mới tán tỉnh thì thằng mô nỏ tử tế...À mà này, nghe cách hẳn tán mà em chết cười, hi hi.. - Răng? - Thì hài chớ răng, sáng chưa kịp mở mắt đã thấy tin nhắn “Chúc em ngày mới vui vẻ”, trưa thì chúc em ngon miệng, tối trước khi lên giường thì kiểu chi cũng “Chúc bé ngủ ngon và có nhiều giấc mơ đẹp”, ngày mô cũng rứa đọc mà phát ón. Chắc hẳn xài bài ni với nhiều con rồi huynh hầy, tưởng rứa là hay lắm đó!

Nghe nàng bôi bác nó mà mình tê hết cả rốn.

- Thì quan tâm, tình cảm rứa chứ rằng nựa? (òò mẹ, bơm đều phát, hehe)

Ốc dẫu quả môi nhọn như môi Thị Nở ra.

- Em ghét nhất những thằng bài bản, đạ rứa chở em đi cà phê còn làm bộ co ro kêu lạnh, ý là muốn mình ngồi sát vào hần. Em bảo lạnh thì về nhà, rứa là rồi rít thanh minh...À cũng bơi nước hoa X Men mới khiếp, mùi sực nức em ngồi sau muốn ói!

Mình phì cười bảo em cứ lằm nhọt, chê như đổ đi mà còn đi uống nước 3 lần với hần? Nàng phụng phịu “Ừ thì buồn buồn đi chơi, nỏ có ý chi!” Uhm, thằng đó rằng anh không biết nhể? Khi mô gặp ngoài đường chỉ anh nha, coi rằng, anh duyệt được là được!

Tối nay nhận được cái tin của Huyền sau hơn chục ngày không thấy bóng nhau “Sáng mai em đi chợ Phố bán hàng, nếu xong sớm em sẽ đi làm tóc, trưa anh rảnh không?”. Mình hỏi em bán chi? Nàng rep “Bán rau quả linh tinh, anh có lấy ít về ăn không?” Nằm cứ nghĩ ngợi mãi, tưởng tượng cảnh nàng đứng co ro bên gánh rau quả (chắc hái trong vườn) luôn miệng mời mọc người mua...mà thương vãi.

Nhấn lại cho nàng mấy chữ rồi trùm chăn bật quạt ù ù đi ngủ “Thế à, gần trưa anh sẽ gọi cho em nha. Nhớ vk nhiều lắm!” (à, dạo này mình viết chữ vợ thành vk cho tin, Huyền đọc rồi ôm bụng ra cười)...

...Ngó đồng hồ thấy gần 9 rưỡi, xách xe ra khỏi chỗ làm lượn loanh quanh chợ tìm nàng. Chợ Phố phiên chính nên khá nhộn nhịp. Nghĩ bụng chắc tầm này nàng chưa bán hết hàng nên tiện thể ghé tiệm chim cảnh mua ít sâu gạo cho con chòe than. Xong việc tiếp tục cho xe bò chậm chậm đảo mắt tìm hàng rau củ. Mất gần 10p éo thấy ai giống nàng, chỉ thấy vài bà U 50, hai con bé đen đen và một chị trung tuổi đang đứng bên đồng rau muống ế nhần. Lọ mọ vào sâu trong chợ chút nữa, bất chợt thấy cái dáng cao cao quen thuộc, đầu đội nón lá, trán quấn khăn màu tím đang trao tiền cho khách...Nàng đây rồi!!!!

Hóa ra nàng bán bí xanh, mướp và mấy món rau thơm (ngần ấy thứ không biết có nổi trăm nghìn không?) Tự dưng thấy ái ngại ghê. Một cử nhân với hình thức sáng sủa như nàng lẽ ra giờ này đang thướt tha đi lại trong văn phòng thay vì dúi dúi bên góc chợ bẩn thỉu, ẩm ướt và nhếch nhác như này!

Mình quay xe lại để nàng không bắt gặp...

40. Phần 2 : Chương 3

Gần trưa, đang dọn lại đồng vật liệu ngổn ngang trong kho thì Huyền nhắn tin “Em bán xong oy, đang ở hiệu tóc N nè. Anh lại đây được hok?”. Chạy ra cổng hỏi mấy con bán quán nước hiệu tóc N nằm chỗ nào (mẹ khỉ, té ra cách chỗ mình chưa đến 200m nhưng cả đời có bao giờ...cắt tóc nữ đâu mà biết).

Đến nơi, ngó vô thì thấy Huyền mặt đỏ như gấc, mồ hôi mướt mát đang uống nước (nom tội tội là).

- Anh....

- Ồ, em đi xe máy à?

- Mô, xe máy động cơ chạy bằng cơm, hihi.

- Trời...xe đạp?

- Chờ rằng. Nhân tiện thể dục luôn.

- Nhọc không?

- Nỏ. Em quen rồi mà.

- Uhm...

Mình ngó mãi quả xe cào cào màu ghi xám dựng tơ lơ trước hiên của nàng. Khung xe sờn bạc hết cả sơn, quả yên nhọn và cứng ngắc (mệ, mại đưng quần ngót 5 -6 cây số trên đó hồng hết hàng họ còn gì) sau giá đềo hàng là mấy cái bì tải chắc để đựng rau quả. Chắc nàng đi xe đạp để tiết kiệm xăng?

- Anh ơi! Em định duỗi rồi nhuộm màu chi đó. Anh thích màu chi?

Mình đánh giá cao câu hỏi này. Rất cá tính (cá tính theo nghĩa khác số đông còn lại), bởi một đứa hời hợt và ngông nghênh sẽ ẻo bao giờ thềm hỏi ý kiến người yêu trước khi quyết định thay đổi kiểu tóc hay làm cái gì tương tự (liên quan đến thẩm mỹ). Nó sẽ làm theo ý thích rồi lượn chơi chơi trước mặt mình ra vẻ “Đây, ngạc nhiên chưa?” rồi nhìn thái độ mình để vênh cái mặt lên thách thức “Thích rứa đó, mần chi được nhau”!!!

- Có cần thiết phải duỗi thẳng không? Anh thích tóc em tự nhiên...

- Nhưng mùa ni nắng nóng, tóc em hay bông lên nhìn rối lắm.

- Uhm, hay chỉ duỗi thôi, đừng nhuộm.

- Dạ.

- Em cứ làm đi, anh lượn ra chợ mua thức ăn nha?

- O...mẹ và em gái mô mà anh...?

- Nhà anh đi vắng hết, trưa muộn mới về nên anh phải lo cơm nước.

- Tội hầy! Hay để tí em qua giúp anh một tay hê? Có thuê em không?

- Hê, được rứa còn chi bằng. Nhớ đó nha!

Nàng cười không rõ nghĩa nhưng cũng khiến mình sượng tê cả rốn với điệp vụ bất ngờ này.

Ra chợ. Mua 5k cà muối, 60k thịt bò, 20k cá tép đồng về kho nghệ, rau cỏ về nhà vật trong vườn khỏi mua.

Loanh quanh một lúc rồi quay lại chỗ cũ. Mình đứng ngoài chờ nàng vì ẻo chịu nổi mùi thuốc làm tóc khai mù như nước đáỉ bò.

Cuối cùng thì Huyền cũng xong. Nàng bước ra với kiểu đầu mới mẻ, trông thanh thoát nhẹ nhàng hẳn (không như vẻ lam lũ lúc nãy).

- Woah, chào nàng Soi Jun Kim nha!

- Hiii, nhìn răng anh? Ngổ hầy!

- Khẩu trang với khăn bịt mặt mô em?

- Em để ngoài xe.

- Bịt nhanh lại không anh mất người yêu.

- Anh cứ trêu em, hi hi. À mà anh mua chi về đó?

- Mấy thứ linh tinh. Em nấu hộ anh nha? Anh nấu nỏ ai ăn nổi, với cả nấu xong mệ xừ hần rồi, anh cụng nỏ muốn ăn nựa!

- Em ngại lắm...

- Nhà có ai mô, trưa mới về mà.

- Uh, xong rồi em về luôn nha, không thì nỏ biết nói với nhà là đi mô cả.

Mừng hóm hê hê. Dắt quả cào cào màu xám của nàng gửi chỗ người quen rồi chở nàng về nhà (vừa đi vừa hát bài chưa có khi nào đẹp như hôm nay, non nước dâng trào lòng ta mê say...với cả bài ẻo gì quên mệ mất ọy). Hồi nàng hết nhiều xiên, nàng bảo mấy chục (chắc, nỏ biết tiền rau lúc sáng có đủ bù vào không, nhưng thôi, đầu tư cho sắc đẹp là cuộc đầu tư không nên tính tiền. Nhất là là tiền bán rau).

- Anh ôi...

- Răng em?
- Em run.
- Bình tĩnh đi, có anh lo chi!

Mình vòng tay lần tìm tay nàng để bóp bóp động viên phát cho oách, nhưng chỉ túm được cái găng tay thô nhám éo có tí cảm xúc chi mới nhúc.

Vào nhà. Huyền ngồi nghiêm trang và căng thẳng như ngồi trước hành lang bệnh viện đợi kết quả siêu âm. Mình lại gần vòng tay ôm nàng, hôn mấy phát lên má, mồ hôi mẩn mẩn lẫn với mùi mỹ phẩm từ cái tiệm làm tóc kia, cảm giác ngầy ngầy khó tả vãi!

Nàng cười ngượng nghịu đẩy mình ra “Gê, anh nỏ thấy nóng à?” Mình bảo khô..ô..ô..ng. Khiếp anh tài thật, em nóng kinh lên được, nàng kết luận. Mình hi hục cởi áo sơ mi chống nắng ra cho nàng, bên trong có mỗi cái áo mỏng manh hở cổ, tiện thể cúi đầu vào hít hà liên mấy phát “Hãy dà, mùi ni dễ nghiện lắm đó!” Nàng bảo thôi mà, để em nấu cơm khỏi trưa tề. Mình ừ, nhưng cũng kịp thò tay vào khua khoắng mấy vòng gọi là đỡ vãi thuốc. Ngực nàng rắn đĩnh như ổi xanh và mướt mát mồ hôi làm mình đứng hết cả người...

41. Phần 2 : Chương 4

Công việc chuẩn bị bữa trưa gần như xong, trong lúc chờ Huyền hái ít rau vặt làm nồi canh át, mình lọ mọ ra bờ rào hút thuốc. Vừa bước ra thì đã thấy mấy tay hàng xóm nấp sau bụi chuối một cách bí hiểm. À, éo mẹ lại tổ chức soi hàng đây! Ở quê có cái thói rất tao nhã là hề thằng nào dẫn bạn gái về nhà chơi thì y như rằng trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Sẽ có vài đứa hàng xóm lăm lét giả bộ nhổ rau má hay thậm chí vạch quần đái bậy bên hàng rào để thám thính tình hình.

Mình tiến lại gần hỏi “Các chú làm chi đó, cơm trưa chưa?”

Một thằng thò cổ ra khỏi bụi chuối trợn mắt bảo “Người yêu à? Ở mô đó? Nhìn hàng họ thôi rồi hề!”

Thằng còn lại le lưỡi cười “Khúc mô ra khúc nớ hề, ngực mông nẩy tanh tách, bác lừa gái rành giỏi!”

Bọn chúng nói ông ổng nên mình đồ rằng Huyền nghe thấy, bèn vội lảng sang chuyện khác. Nhưng được vài câu chúng lại chép miệng nắc nỏm “Cái hông nớ là sau ni để con dễ lăm đó, chú rành tài chọn!”

Đeo mẹ, trong khi mình suốt ngày thần thánh hóa tình yêu, suốt ngày soi xét xem người yêu mình tâm hồn thanh cao lãng mạn chỗ nào? Tính cách thâm trầm, sâu sắc đến đâu...thì trong mắt thằng hàng xóm chỉ đơn giản là đứa con gái đó có to mông, rộng háng, đáng đồng tiền không? Mẹ cái lũ xoi thịt đến thế là cùng!

Vào bếp, Huyền hỏi “Mấy đứa nớ nói chi rứa anh?” Mình lạnh mặt bảo à chúng nó khen nhìn em hiền với cả siêng năng. Huyền bảo phét, nói chi em nghe cả rồi!

Hai đứa dọn mâm ra ăn vì nhà chưa ai về. Huyền gọi điện cho bố bảo đang ở nhà bạn gái chơi, chiều hết nắng mới về, bố yên tâm ạ! Nàng khen cơm dẻo, chứ không cứng đơ như gạo “nhà nước” em hay ăn (chỗ nàng hình như thuộc vùng sâu, vùng xa, gạo được cấp phát miễn phí). Mình nghe xong thấy tội tội...

Ăn xong 2 đứa pha cà phê uống, nói chuyện phiếm được một lúc rồi cãi nhau, mặt nặng mày nhẹ như bao đôi tình nhân khác vẫn thế. Xong làm lạnh, lại ôm nhau, rủ rủ chuyện phiếm, trêu chọc...rồi lại quay sang cãi nhau.

Tình yêu ở quê là vậy. Đơn giản, nghèo màu sắc và ít sóng gió (vì chưa kịp chán nhau, chưa kịp “hay ho” đã kết thúc bằng một lễ cưới cấp rập). Thi thoảng cũng có đôi trục trặc, nhưng trục trặc vì những lý do thực tế hơn là có những sóng gió, chìm nổi...mang màu sắc lãng mạn.

Như tình yêu của mình và Huyền, nếu không biết cách bày vẽ thêm chắc sẽ lại dập khuôn theo những giai làng, gái làng khác, nhạt nhẽo vô cùng. Đó là những buổi tối điểm danh tại nhà bạn gái. Bắt đầu mài mặt

từ 7 rưỡi tối, uống vài cốc chè xanh, xem như chó xem tát ao dầm mầu quảng cáo Trảng Vĩ Khang không lo táo bón, Vina ho thuốc ho cho người Việt, rồi ngáy mặt nghe các thằng điên khác ăn tục nói phét, thể hiện tầm văn hóa bậc cao của các cử nhân tốt nghiệp Trung tâm giáo dục thường xuyên; chốt lại cuối buổi thằng nào ngồi dai và lỳ nhất là thằng ứng cử viên sáng giá cho chức con rể nhà đó!

Hoặc là kẹp nhau trên xe máy, lượn lơ từ cầu Phố xuống nhà thờ rồi rẽ sang cầu Ngàn Phố mới. Đứng nửa tiếng trên cầu hít bụi, đồng thời vác mặt cho đèn pha xe khác dội vào, xong ghé vào cái quán nhân trần đá ất ơ nào đó, nói dăm câu vô thưởng vô phạt, chào đứa này, hét tên đứa khác tí rồi...về. Kết thúc một buổi tối cực kỳ hoành tráng và lãng mạn của một đôi uyên ương phố huyện!

42. Phần 2 : Chương 5

Xế trưa nhà vẫn chưa ai về, mình bảo để anh chạy ra đầu ngõ mua hộp sữa chua về ăn ất.

Con mụ bán hàng mần mê từ 20k mãi không dứt vào ngăn kéo, mắt hấp háy bí hiểm, chắc câu giờ với mình đây. Đúng như dự đoán, lại hỏi về Huyền của mình.

- Con nó có phải tên H không? Con ông y bà x trên bến lỵ không?...Rứa thì biết rồi đó, trước nghe nói theo thằng abc, sau không biết rằng bị thằng nó đá... Nói chung là cũng lằng nhằng lắm, có chi trưa mần nựa!

Mình thuộc dạng miễn nhiễm với tin đồn, nhất là tin đồn về gái, nhưng nghe xong cũng tức anh ách. Ở quê cứ xác định quen và yêu một đứa con gái thì khỏi mất công thẩm tra lý lịch, vì điều đó đã có đứa khác lo hộ. Khi mà mình chưa kịp biết tên cha mẹ bạn gái thì hàng xóm đã update ình biết bố “con nó” nghiện rượu gia truyền mấy năm, mẹ nó mỗi khi trở trời hắt hơi mấy phát, bà ngoại chiều đến hay oánh bóng chuyền với ai...bla bla...tiếp theo sẽ là một file khuyến mại đính kèm bao gồm tiểu sử các cuộc tình đã qua của đứa con gái “chơi bời” đó...

- Rứa rứa mi yêu cho hay, hay là xác định lâu dài đó Huy?

Con mẹ này vẫn không buông tha.

- Văn nghệ thôi, nhưng mà rằng à?

- Ủ, văn nghệ thì được. Tưởng mi xác định...

Đấy, ngay cả việc lấy ai, chọn ai để làm vợ cũng đã có đứa mả mẹ khác lo hộ ta, sướng vãi! Mình cầm mấy hộp sữa chua mà như Trần Quốc Toàn vẩn về quả cam tàu trong tay, suýt nữa thì bóp nát nhưng nghĩ tiếc 18k nên thôi!

... Hai đứa ăn sữa chua với xoài xanh. Không dứt cho nhau vì già rồi, nhìn cái lương bỏ mẹ. Huyền trầm trồ mãi với bức tranh do ex vẽ tặng mình treo trên tường. Chị nó tài thật, giỏi thật. Vẽ đẹp ghê! Anh có tiếc khi 2 người không lấy được nhau không?

Mình bảo cũng hơi tiếc tiếc. Huyền nghiêm mặt bảo tiếc quá đi chứ, chị nó giỏi rứa tề mà, nỗ bù cho em, chỉ cụng đốt cả!

- Nhưng có khi dở dở dang dang lại tốt hơn, vì lấy nhau rồi ở với nhau lâu có khi chị nó lại vỡ mộng với anh thì dở ẹc (mình nói rất thật).

- Rằng lại vỡ mộng?

- Cuộc sống cơm áo gạo tiền nỗ đơn giản mô em. Khi yêu người con gái kính phục người đàn ông về sự hiểu biết. Khi sống với nhau người con gái khinh nhờn người chồng vì sự hiểu biết ấy không thể biến được thành tiền đủ để nàng đi chợ mỗi sáng.

- Híc, nghe anh nói bị kịch quá.

- Uhm, bởi anh tự biết trong mắt người khác mình đang đứng ở khoảng nào. Xét ở góc độ nào đó thì anh là một kẻ thất bại. Tình yêu, sự nghiệp và cả những mối quan hệ...với anh đều ở mức làng nhàng, không đủ để to mồm mỗi khi họp lớp chứ chưa nói đến là chỗ dựa cho ai đó!

- Ôi Huy...chưa khi mô thấy anh nói với em như ni cả...

- Chết cha, có thể anh say sữa chua mất rồi, lảm nhảm quá à?
- Nổ phải! Mà em thấy anh suy nghĩ khác với những điều anh hay thể hiện.
- Ồ, em cũng sẽ phải nhìn anh bằng đôi mắt của người khác thôi. Một người bình thường dễ lẫn vào đám đông. Một đứa ngồi ở quán nước đầu bến xe huyện từ sáng đến trưa không ai mặn mà, một đứa bỗng dưng chuyển sang làm nghề xe ôm cổng chợ cũng nổ khiến ai thắc mắc... Nói tóm lại nếu em thực tế thì em sẽ phải chọn người khác, ví dụ như...
- Thôi anh ơi....Em nổ muốn anh Huy như em đang thấy. Đừng làm em buồn...
- Tại bữa ni anh điên điên, em đừng chấp!
- Ừ điên thật đó, thôi nằm xuống em bóp đầu cho, toàn nói linh tinh chi mô...

43. Phần 2 : Chương 6

Ôm nhau một lúc, nàng đẩy mình ra bảo khiếp người em mồ hôi chua lôm mà anh không nghe chi à? Minh cười, bảo nổ nghe chi, chỉ nghe phê, rồi đưa cho nàng cái áo phông (mà mình hay mặc đá bóng).

Huyền nhú mắt “ Tắm á?”

Mình ừ, tắm ắt, nhà có ai mô mà sợ.

10 phút trôi qua, trong nhà tắm vẫn tiếng nước róc rách như trên người. Minh gõ gõ cửa hỏi “Xong chưa?”

Nàng nói vọng ra (giọng nhảm nhăng) “Chưaaa” (đúng là tắm lâu như... đàn bà)

Rồi nàng cũng bước ra. Tóc thả lòa xòa sau gáy, quả áo phông cầu thủ rộng thùng thình trông hơi tếu, da cổ lộ ra trắng muốt mát.

- Răng rồi?
- Mát chớ răng, hỏi vô duyên!
- Hê, nhìn ri ai chịu được! Để anh lau tóc cho nha?
- Mình đi lấy cái máy sấy tóc với khăn mặt, xong vừa sấy vừa lau tóc cho nàng. Mùi hương dầu gội bồ kết nao hết cả lòng.
- Tự nhiên buồn ngủ rứa không biết!
- Em cứ ngủ đi, chiều anh đưa về cũng được.
- Có răng không? Ngủ nhá? Phải để yên em ngủ tè?
- Rồi, anh cũng chớp mắt tí, đêm qua thức khuya...

Nàng nằm xuống, mắt nhắm hờ (kiểu đề phòng đây). Minh có mà ngủ vào mắt, cũng vờ vệt nhắm nghiền, tay quàng lấy bụng nàng. Một cảm giác chộn rộn thật khó tả. Mùi da thịt mới tắm xong, cơ thể mát lạnh và mềm mại, hơi thở đều đều...khiến mình cứng hết cả cơ quan đoàn thể.

- Lại bắt đầu giả trò đó? Nàng ti hí mắt phát lệnh cảnh cáo khi tay chân mình bắt đầu ngọ nguậy.
- Có lẽ biết không thể ngăn nổi ý đồ tội lỗi của đối phương, nàng thì thầm “Để yên em cho xem....anh phải hứa không được động vào... nghe chưa?”

“Rồi rồi, nghe mà!”

“Thề đi!”

“Thề!”

“Nhớ đó nhá! Không được... làm chi nghe chưa?”

Chiếc áo phông từ từ được kéo lên. Động tác nhẹ nhàng và thận trọng như đang bóc củ hành. Không dám thở mạnh (sợ nàng bất chợt đổi ý dừng lại thì nguy).

Nàng quay lưng lại có nhỡ y bảo mình mở hộ cái khuy phía sau. Tay run bần bật, loay hoay mãi mà không tài nào bắt nổi cái khóa củ chuối kia cả.

Nàng phì cười bảo đồ ngốc, rồi tự cởi. Một tòa thiên nhiên thực sự phát lộ, không kìm được sự thán phục, mình khẽ reo lên “Đẹp quá!”. Nàng giật bắn mình khẽ bảo “Chỉ nhìn thôi...” (cứ như món đồ trưng bày, mong manh dễ vỡ)...rồi then thùng nhắm hờ mắt.

Lúc ấy thần kinh bấn loạn, mặc dù đã thề thốt không sờ vào hiện vật nhưng khổ nỗi mình eo phải là hòa thượng Thích Thủ Dâm để vượt qua thử thách đầy cám dỗ. Nhưng thôi, đoạn này đôi nào yêu nhau chả giống nhau nên khỏi tả kỹ. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở Y. Nàng bảo ê đừng tham, cái gì của anh nó sẽ là của anh. Cưới nhau xong anh thích làm chi thì làm. Mình tui nguïu chấp hành, không phải vì ngoan mà vì sợ nàng tổn thương, còn đám cưới thì biết có ngày ấy không mà phải giữ cho nhau (hay là mình lại giữ hộ cho thằng khác, kiểu “ki cốp cho cop nó xơi” thì nhuc)...

Nằm ôm nhau một lúc, nàng bảo anh có muốn nghe chuyện ni không? Chuyện chi? Nghiêm trọng thì nghe, còn không để lúc khác đi. Nàng bảo “Chuyện em với ...anh đó, cái anh hay đến nhà em í”. À, thằng cu “yên tâm dê”. Mình biết trước sau gì thì chuyện này cũng sẽ đến ...

44. Phần 2 : Chương 7

... Đang kể dở chuyện thăng cù “yên tâm” thì Huyền có điện thoại. Vừa liếc qua màn hình, mặt nàng lập tức biến sắc. Đưa ngón tay ra hiệu im lặng, nàng khẽ thì thào “Me gọi”.

- A lô, chi rứa me?...Da, con đang ở nhà con Hanh, tí hết nắng con về...

Mẹ nàng nói gì đó không nghe rõ, hình như bảo nàng đưa máy cho o gấp Hạnh. Huyền lúng búng thanh minh một lúc rồi cúi đầu da, da. Có lẽ mẹ nàng đã bắt được bài, vì thấy nàng nghe mà không trả lời nữa...

Kết thúc cuộc điện thoại, Huyền ngồi thừ ra, nước mắt bây giờ mới rơm rớm.

- Có chuyện chi à? - Mẹ biết em đang ở nhà anh rồi, ai nói nỏ biết. - Ở nhà anh thì rằng? - Thì.... - Em nói đi! - Em nói anh đừng buồn nha? Em lo anh buồn...nên nỏ nói chuyện ni.. - Biết rồi...Khỏi phải nói nữa! - Thật sự em cùng nỏ biết mần răng dừ... Tỏi ni anh có lên nhà em được không? - Để làm chi? - Mẹ muốn gặp anh... Có nên gặp không nà? - Để anh coi đã, tâm trạng anh không tốt lắm...

Hai đứa tiếp tục ngồi im, không nói với nhau lời nào, không khí vô cùng ngột ngạt. Minh tựa vào song cửa sổ nhìn ra vườn. Ngoài đó có 3 con gà mái và một thằng gà trống đang vờn nhau. Cu gà trống giả vờ ngậm một cọng rác lên rồi tục tục mấy tiếng, các ả gà mái tranh nhau xúm vào. Mẹ, bọn này cũng tởm vật, giả vờ thật thà không biết mình đang bị lừa tình bởi một con rác...

Tiếp chap 7: Cấm cửa

Đầu giờ tối Huyền nhấn tin bảo kiêu chi tối ni anh cũng phải có mặt, mẹ em muốn gặp anh. Mình hỏi đi hỏi lại cho yên tâm “Có việc chi nghiêm trọng à?”. Nàng trả lời “Nỏ biết, anh cứ đến nha, em cũng nỏ hiểu chuyện chi tề”.

Linh tính mạch bảo mình có biến rồi.

Gần 8 giờ tối mình vác mặt sang, bộ dạng thất thểu như đi đánh dậm về, vừa đi vừa nghĩ tới các kịch bản sẽ xảy ra, kể cả tình huống dở nhất. Đến đầu làng thì gặp cu Ngọc (em giai nàng) đang lợ mọ bên bờ ruộng với cái đèn pin gắn trên đầu. Mình hỏi “Ồ chú, mần chi đây?”. Nó cười nhả răng “Bắt nhái! Tí anh ở đó ta làm độ nhậu cho vui hè!” Vãi với độ nhái, mình oke oke, bảo chi chứ món nó là anh rành thích, nhậu vô thôi rồi! À mà anh hỏi tí, hôm nay nhà có chuyện chi hử? Nó lắc đầu, mô, có chi mô. Đại ca cứ ở đó uống nước chè đợi em. Bữa ni mới mưa xong nhiều nhái lắm!

Vào nhà. Mẹ nàng đã đợi sẵn với đĩa trầu và ấm nước chè mới om còn nóng. Huyền đang rửa bát lách cách ngoài giếng. Dưới nhà có mấy người nữa, chắc đang nói chuyện thời sự thế giới.

- Ngồi đây uống nác cháu! - Dạ. Gia đình mời cơm chưa o? - Mới ăn xong. Dưới nó mưa không cháu? - Dạ, lúc chiều có mưa, giờ cũng tạnh rồi ạ!

Đấy, cứ phải đưa đấy chuyện thời tiết một lúc nó mới tự nhiên được. Vừa lúc đó bố Huyền và một người đàn ông nữa bước lên, mẹ nàng giới thiệu đó là chú ruột nàng. Lại quanh co thăm mắt một lúc nữa...Mình tranh thủ làm miếng trầu cho đỡ căng thẳng.

- Ông cho ti vi nhỏ tiếng lại cây!

Mẹ nàng ra lệnh. Tiếng pháo khai nòng đã bắt đầu chẳng? Bố nàng loay hoay tìm cái điều khiển, nhưng tìm mãi chả thấy, bèn tiện tay tắt phụt ti vi rồi lẩm bẩm “Nói điếc cả tai”.

- Cháu uống nác đi! Mà cháu tên chi hề, nói mấy lần rồi mà rành quên? Tên Huy hề?

Gì mà dim hàng nhau thế? Mình cũng có tật ghét đứa nào là toàn giả vờ quên tên, nhưng tể nhị hơn này nhiều.

- Dạ, Huy ạ! - Ủ. Cháu mần nghề chi hề? - Dạ, trông kho vật liệu linh tinh thôi o. - Lương lậu rằng? Có đủ ăn không cháu? - Dạ, hai triệu tám, gần ba triệu. - Nỏ ăn thua lắm hề...

Cái câu “nỏ ăn thua lắm hề” được kéo dài và tương đối gần, nghe như lời chia buồn sâu sắc xoáy vào tim người nghe (mẹ, mình lại thuộc dạng nhạy cảm vật mới đau em).

Mặt mình lúc ấy tên vô cùng, không biết giấu vào đâu cho hết ngượng. Vừa ngượng vừa phải gồng mình lên nói những câu pha trò tếu táo chả đâu vào đâu, cốt để mẹ nàng thấy mình không đến nỗi chết vì đói với mức thu nhập khủng ấy.

- Mà làm ở đó thì làm những việc chi hề?

Lại chạm vào nỗi đau rồi. Lần này thì mặt mình thực sự dày lên, không cần giữ kẽ, mình bảo dạ chủ yếu sáng đến sắp xếp vật liệu, vào sổ hàng ra hàng vào. Trưa không muốn về thì gọi suất bún chả, ăn xong gọi tiếp ly trà đá, rồi nằm vật vờ trên tấm phản góc phòng, ngủ một giấc lẩn lộn... rồi đợi tới chiều. Chiều hết giờ thì về. Rồi đợi cuối tháng nhận 2 triệu tám...

- Rứa tiền mô mà lấy vợ, tiền mô mà nuôi vợ con?

Mẹ nàng ngao ngán chốt hạ. Mình cười nhạt toẹt coi như đánh trống lảng, trong đầu phức lẩn những thằng éo có tiền mà chém gió về tương lai, vận hội, thời cơ phía trước...như sắp sửa giàu đến nơi. Mình thì chịu, éo xơi được món bánh vẽ ấy, vì lúc bốc phét nó cứ ngượng ngượng thiếu tự nhiên và thuyết phục.

- Dừ ri cháu ạ! - Dạ. - Con Huyền nhà o cũng đến tuổi xây dựng gia đình rồi.. - Dạ. - Cha mẹ thì ai cũng muốn con cái mình tìm được tấm chồng tử tế, công việc đàng hoàng...Gia đình o thì mới biết cháu với Huyền có đi lại sơ qua, nhưng có lẽ Huyền hẳn chưa nói với cháu chuyện hẳn với anh ... (anh yên tâm đề). - Dạ có nói qua rồi ạ. - Ủ, anh nó là chồng chưa cưới của con Huyền đó!

Nghe tới câu này mình đơ người ra, hợm ghen lại éo nói được câu gì nữa...Vừa lúc đó Huyền bước lên.

- Con ni là đại lắm, cứ nghe anh mô nói năng hay hay, dẻo dẻo là thích chứ có biết chi mô.

Mẹ nàng đá ngay quả bóng sang con gái nhưng cũng khiến mình nóng bừng mặt...

45. Phần 2 : Chương 8

Ngồi đá qua đá lại chán chê, rốt cuộc chốt lại thế này: Chuyện của mình với Huyền gia đình không cần quan tâm, vì đó chỉ là cảm xúc tức thời, rồi sẽ hết.

Cái chính là thông báo ính biết gia đình Huyền với nhà cu kia đã chính thức nói chuyện người lớn với nhau, chỉ chờ ngày đẹp nữa là tiến hành lễ cưới.

Mình nghe ù ù cạc cạc nhưng cũng gật đầu như bở củi ra vẻ đang tiếp thu. Huyền ngồi trong góc, thi thoảng dang hắng muốn cắt ngang lời mẹ thì bị đi ngay “Mi thì biết chi, để tau nói à nghe...”, nên nàng có đó mà cũng như không, buồn vãi!

- Mà ở thị trấn thì thiếu chi con gái, rằng không hỏi dưới nớ cho gần?

Ông chú nàng không nói thì thôi, đã mở miệng là toàn hỏi những câu cắc có éo biết trả lời kiểu chi. Định bảo, à thì do duyên số quyết định chú ơi, kiểu bụt chùa nhà không thiêng đó chú – nhưng nhìn cái mặt lão éo tôn trọng nổi nên mình quyết định cười khẩy cho qua.

- Cháu nghe rõ cả rồi chi?

- Dạ.

- Ủ, nhà o nỏ thích ngăn cấm bạn bè của con cái. Nhưng trường hợp của cháu...hắn té nhị quá. Cháu thường xuyên qua lại... làm ọi người hiểu lầm, rồi chồng chưa cưới của con Huyền đâm ra khó xử, hắn mà bức xúc làm ầm lên thì nát hết. Nên thời gian ni cháu đừng sang đây nữa thì tốt hơn, tránh phiền hà rắc rối không đáng có...bla bla...

Ông chú Huyền bắn bi thuốc Lào, phả khói um tùm rồi chép miệng.

- Con gái có nơi có chỗ rồi thì thôi, chờ đến lúc ghen tuông rồi đập chắc, chém chắc ...là không hay mô! Chi hơn biết trước để mà tránh...

Mình chả hơi đâu mà nghe nữa, ngả người châm điếu thuốc mơ màng. Ông chú thấy thế liền thò tay bảo.

- Thuốc chi đó? Ngựa à? Ngựa thì tui xin điếu hút cho thơm.

Rồi lão rút một điếu cắn môi, một điếu nữa dất lên tai, bảo “Tí về nhà hút cho dễ ngủ”. Mẹ, lần đầu tiên mình thấy kết luận rằng hút thuốc dễ ngủ, suýt phì cả cười. Bố nàng nhìn nhìn, xong hỏi “Thuốc ni mấy nghìn một bao hề?”. Lão chú ề à “Mười tám, hai mươi nghìn chi đó. Lương 2 triệu 8 mà hút sang gói hề!”

Lúc ấy mình chỉ buồn cười, tuyệt nhiên không tức giận gì. Bậc quân tử không vì tiểu khí mà làm hỏng việc lớn, câu củ chuối này mình luôn nhớ lảng máng trong đầu. Giờ thì chả có việc éo gì lớn để mà hy vọng nữa, nhưng đôi co hơn thua nhau ba tác lười trong hoàn cảnh này, khung cảnh này...vốn không hợp với tính mình nữa rồi. Nên nhìn bên ngoài có thể tạm kết luận mình thuộc dạng khù khờ, ít tranh luận, chỉ lấy võ cười làm bài tử.

Nấn ná một lúc, đồng hồ chỉ 10 giờ. Mình xin phép ra về thì gặp cu Ngọc ngoài ngõ, nó khoe được lưng giỏ nhái, giờ vô làm thịt, rán lên ta uống rượu. Mình bảo để bữa khác, muộn rồi anh té đây, với cả đang có việc ở nhà. Soi đèn pin vô mặt mình, có lẽ nó thấy thái độ không ổn lắm, nó trợn mắt.

- Ai nói chi anh à? Có chuyện chi à? Răng nhìn u ám rứa???

Mình bảo không, anh hơi buồn ngủ. Vừa lúc đó Huyền đi ra nên cu Ngọc lăm lăm bước vào trong sân. Mình bảo em vô nhà đi, không mẹ nói đó, anh về đây! Nàng nắm lấy tay mình, lắc lắc định nói gì nhưng không thốt ra được.

Trên đường về lòng ngổn ngang trăm mối. Đường mờ mờ, ảo ảo, giá có trận mưa thật to nữa thì rất hợp tâm trạng (nhưng mưa mẹ nó lúc chiều rồi còn đâu). Ngang qua cầu trần, dừng lại nhìn nước trôi lững lờ dưới sông. Tựa vào xe, hút điếu thuốc, thấy đời nát như tương đang vấy gọi. Nghĩ: thế là hết rồi, éo còn gì đề mà bầu vịu vào cuộc sống vốn đã tẻ nhạt này nữa. Tất cả quay lưng lại với ta kể cả những điều đơn giản nhất mà ai cũng có. Thấy gió se se thổi qua má. Thấy mắt cay cay và ướt nhẹp. Hình như đứng một lúc nữa sẽ có nước mắt.

Thôi về thôi, đã bao lần mình trải qua cảm giác thế này nhưng cuối cùng có khá hơn được éo đâu. Dừng lại thứ cảm xúc giữa đường giữa chợ này mới được, nó khiến mình yếu đi mà chả giải quyết được cái éo gì cả...

Chap 8

Mấy hôm mệt vãi vì đau cái răng khôn mọc lệch. Đêm, húp bát cháo xong nằm thẳng cẳng nghe nhạc, rồi thẳng cẳng ngủ lúc nào không biết. Sáng ra vẫn nghe thẳng cu Tuấn Hưng đang tiếp tục í éo điệp khúc nào

mê “ Em là ai cho ta đợi chờ ,mong lại thấy em trong cơn say...” từ cái điện thoại ghê để đầu giường mà đêm qua bật cho nó rên dễ ngủ. Mẹ kiếp, thằng này khỏe thật, hát thâu đêm mỗi một bài này!

Ăn sáng xong bà già bảo, mần mà đi khám coi răng, chớ để rứa nhìn mặt mi nhăn nhó phát khổ. Ủ thì đi. Răng gì mọc ngu bỏ mẹ mà bày đặt gọi là răng khôn, đau kinh khủng luôn.

Lóc cóc đi ra viện. Chụp x quang xong, bà bác sỹ đưa tấm phim lên ngó ngó rồi phán một câu làm mình đứng tim.

- Cháu lại đây! Trên phim, ở vị trí dưới răng số 8 cô nhìn thấy một vết trắng, nghi là...u xương.

Nghe hai chữ u xương mà vãi cả đái ra quần. Bỏ mẹ tôi rồi, u xương nếu không nhầm thì chắc chết. Thọ thì vài năm, ngắn thì vài tháng. Đất trời chao đảo hoa hết mặt mũi. Hồn hển hồi lại.

- Bao nhiêu % là u xương hả cô?

Bà bác sỹ nhìn tấm phim lần nữa rồi cao giọng, à cô đang nghi thôi, vì thấy chỗ ni có màu trắng giống như xương, cháu muốn biết rõ thì nên xuống tầng dưới chụp CT cắt lớp mới kết luận được. Chụp rẻ thôi, có bốn trăm!

Lúc ấy tuần hoàn não chắc dẻo hoạt động nghiêm túc nữa, mình đi xuống phòng chụp CT theo gợi ý của bà kia. Ra gần đến cửa nghe bà này gọi điện xuống cho thằng phụ trách chụp CT về trường hợp của mình. Mẹ, chân muốn khụy xuống cầu thang.

Vào phòng chụp, leo lên cái bàn trắng tinh, trên đầu là cái máy chụp to như miệng cống thoát nước, cứ xoay tròn nhìn ghê vãi.

Xong, tay kỹ thuật bảo anh ra ngoài đợi chút.

Mình lò dò và thất thểu đi ra hành lang. Ngoài hành lang bệnh nhân đi lại tíu tít. Tựa vào cửa sổ nhìn xuống đường. Tiếng bà bán bánh mì chửi mả cha đứa mô hỏi rồi không mua làm bà ế dẻo bán được hàng; tiếng chị lao công cười rình rích vì hôm qua đánh đề 35 nó lộn mẹ thành 53; một đôi chòe đất đuổi nhau trên cành lộc vừng...Chao ôi, những âm thanh và hình ảnh quen thuộc hằng ngày sao lúc này, khoảnh khắc này có ý nghĩa đến thế? Nó gọi lên cảm giác thèm sống như thằng Chí Phèo thèm lương thiện lúc tỉnh dậy trong cái chòi canh cá ven đường.

Mình sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc yếu lòng đó. Tất cả dường như đang chấm hết từ từ. Chỉ lúc nữa thôi, tay bác sỹ sẽ gọi mình sang phòng khác rồi vỗ vai an ủi “Chia buồn với em nha, về nhà ăn uống, sống thêm được ngày mô thì hay ngày đó em ạ...bla bla”. Xong rút nốt 400k của mình vào túi quần mà không cần vào vào sổ.

Nhưng bây giờ thì vẫn phải đợi kết quả.

Trong lúc đứng đợi vật vờ, nghĩ thế nào bèn gọi điện cho Ốc. Chắc sợ cả giác cô độc quá. Thèm một bàn tay, thèm cái ôm, thèm một câu tếu táo vui vui để hy vọng rằng: mình dẻo thể chết được dễ dàng như vậy!

Mình bảo đến đây luôn được không? Anh đang ở viện. Ốc ngạc nhiên, hỏi han một lúc rồi bảo em đang bận việc. Có chi mà cần em đến rứa? Khám thai à? Hihii...

Mình bảo dek đùa đâu, không đến thì thôi. Nổ cần nữa!

Mẹ kiếp cuộc đời, lúc bế tắc tuyệt vọng nhất mà danh bạ dẻo có lấy một ai đủ chất lượng để tìm chút hơi ấm dù là mong manh nhất. Huyền! Rốt cuộc cũng như cơn mưa ngang qua. Như một bài hát sến súa nghe lúc đau lòng mà thôi.

- Mời bệnh nhân H. vào nha!

Giật bản mình. Đẩy cửa vào. Tay kỹ thuật viên đưa mình tấm phim. Mình lấp bắp hỏi éo ra hơi nữa “Có...có... có sao không anh?”

Thằng này mặt lạnh như tiền, bảo “Trường hợp của anh bác sỹ X đã trao đổi điện thoại với bác sỹ khoa răng hàm mặt rồi, anh lên đó nha”

Đù má, kiểu ni là toi tôi rồi. Chắc nghiêm trọng rồi. Mình vẫn dai như đũa “Nhưng...có răng không anh???”

- À không sao anh nha, bình thường nha!

Nghe xong câu ấy mà run hết cả thằng người vì vui. Ôm thằng này phát rồi cầm tấm phim bước nhanh ra cửa. “Ồ, anh chưa nộp tiền!”. Mẹ, trong những giờ phút xúc động như này mà nó vẫn tỉnh táo vãi. Thằng này tài thật! Thảo nào nó được biên chế ở bệnh viện.

Vừa đi ra thì thấy Ốc bước vào từ nhà xe.

- Răng huynh? Khám chi đó?

Ốc mặc quần bò, áo phông đen nhìn đầy sức sống.

- Tưởng nổ đến?

- Mắc việc thật, nhưng nghe giọng anh hỏn hển em tưởng bị tai nạn chi...

- Uhm, ông suýt thì tèo đây này!

- Tèo mà còn đứng được đây à? Hay...hihi đưa em mô đi siêu âm...hihi.

Mình kể qua loa mọi chuyện, nàng cười như điên, bảo đồ nhát chết rồi mở phim ra xem.

- Hiii...chụp lên nhìn như răng...chó anh hầy!

Bổ tiền sư nhà cô, cơ mà công nhận nhìn cái mồm đầy răng với xương trong phim giống mồm chó thật!

Rồi hai đứa khoác tay nhau lên phòng nhỏ răng. Ốc bảo, rứa là anh bị chúng nó thịt mất 400k tiền ngu rồi. Bài ni em lạ chi, bác sỹ bây giờ toàn rung bệnh nhân rồi bắt họ chụp chiếu để lấy tiền thôi.

Nhỏ răng xong, mình ôm cái má sưng vù lảo đảo đi ra. Ốc dìu một bên cho bớt choáng, ra cổng nàng mua cục đá bắt chườm vào. Đau vãi đái!

Lên xe, ngồi sau lưng nàng cảm giác bình yên hẳn mà không hiểu vì sao...

46. Phần 2 : Chương 9

“Dù thế nào thì em vẫn không muốn mất anh”, đó là tin nhắn cuối cùng cách đây 1 tháng của Huyền. Đêm qua ngồi đọc lại mà cay mũi vãi. Cuối cùng thì nàng cũng như nhiều đứa con gái đã gặp trong đời: ăn nói khúc chiết, khôn ngoan đâu ra đấy, nhưng xử sự thì... không qua ngọn cỏ!

Kể cho Ốc nghe, nàng cười nhếch mép nhẹ như ruồi “Anh cứ khen nó thơ ngây trong sáng nữa đi. Em là con gái em nói câu ni tin hay không tùy anh: nó có đứa con gái mô trong sáng thánh thiện hết, tất cả chỉ là làm hàng!”

Đang chán, bèn buột mồm bảo thì anh cũng tán lãng nhăng rứa thôi, khi mô sắp phải lấy vợ rồi mới xác con nhà bà định. Nói phét cho đỡ sượng, thật lòng đau vãi. Đàn bà đối với mình muôn đời vẫn thế, chúng tặng cho ta những vết chém chí mạng bằng vẻ ngoài ngây ngô và dễ bảo, chỉ khi ngạo nghễ bỏ đi ta mới biết thế nào là đòn đau nhớ đời...

Mà thôi, kệ nó đã đến đâu thì đến. Con gái xứ này đã chết hết ẻo đâu mà phải xoắn?

Sáng nay bất ngờ được bà chị gái nhờ đi họp phụ huynh cho thằng cháu. Đang rảnh, lại nghe phong thanh có cô giáo trẻ trẻ chủ nhiệm nên ừ hử nhận lời.

Thằng cháu lớp 8, học ngu như bò nhưng giỏi game và máy tính. Thấy mình đi họp hộ chắc mừng hóm, bèn rĩ tai “Chú tán cô Nhâm được đó, cô chưa chồng”. Mẹ, tên chi mà quê vãi, Nhâm. Hỏi nó xinh không? Cu cháu không lắc cũng không gật bảo...thì cũng được! Đệt, nghe nhạc hiệu này là ẻo xinh rồi, nhưng thôi đang chán chán, xinh hay xấu thì cũng nó giải quyết cái vẹo chi cho đời lúc này.

7 rưỡi sáng mò lên tầng 2 hỏi lớp 8B, phụ huynh nhao nhao chỉ phòng ỳnh. Vào ngồi một lát, đốt điếu thuốc, rút tờ Thể thao ra xem. Chưa ầm chỗ thì nhân vật chính xuất hiện.

Ánh giá tổng thể nhìn cũng tạm được, tóc dài quá vai, mặt tròn, mắt to và sáng, chân xỏ đôi dép đế cao...mỗi tội hơi nùn.

Mình ngồi bàn dưới cùng thoải mái soi hàng, ở trên em nó nói chi kệ mẹ nó, thi thoảng buông tờ báo gật gật vài phát cho ra vẻ đang quán triệt. Ngó qua một lượt trong lớp, thấy hình như mình là đứa phụ huynh trẻ nhất thì phải.

Được dăm phút, em chủ nhiệm bước xuống giữa lớp bảo “Ai ghi hộ tôi cái biên bản cuộc họp với!” mắt thì nhìn chăm chăm vào mình. Mấy ông ngồi cạnh đưa đẩy giấy bút cho nhau, rồi một ông đặt tờ giấy học sinh trước mặt mình bảo “Chú trẻ mắt sáng, chú ghi đi cho nhanh, chớ bầy tui nhìn nỏ ra chữ chi nữa”. Ồ, thì ghi. Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam...

Lúc ấy éo biết ghi kiểu chi nữa, cứ em chủ nhiệm nói ý gì thì ghi tấ vào. Hay cái là em í cứ nhìn mình mà nói, hàng về rồi chẳng? Nghĩ vu vơ, biết đâu vô tình mà thành duyên thì...kể cũng chả đến nỗi thua thiệt (mẹ, mình có cái đeo chi để thiệt).

30p trôi qua, sau khi kể hết ưu điểm lẫn tội lỗi của gần 30 đứa trong lớp, đến lượt em nó bước xuống sát chỗ mình để kết tội thằng cháu học ngu như bò. Lạ cái là mình éo giới thiệu phụ huynh thằng cháu nhưng em nó gần như biết chắc đây chính là người nhà của thằng học ngu như bò!

Ồi giới ơi, thằng cháu đủ tội trạng làm thằng chú muối hết cả mặt. Trốn tiết, bỏ lao động chơi game, nợ quán trước cổng trường, không tập trung, nói chi cũng dạ nhưng éo thực hiện nổi cái chi, chữ đẹp như múa thư pháp, nói chuyện trong giờ học....Tưởng như 30 đứa thì thằng cháu mình là thằng kết tinh nhiều tinh hoa nhất. Em giáo viên cứ nhè mình mà nói sa sả ù hết cả tai (hay là muốn gây ấn tượng với mình đây?). Lúc em í quay lên mình thấy cái miệng tròn phết, nên quen mẹ cả lỗi lầm của thằng cháu ngu như bò...

Xong đến phần đọc biên bản. Thế éo nào mình run vãi, đọc như muốn hụt hơi (thế mới biết chém gió trước đám đông khó như nào). Em chủ nhiệm cười cười bí hiểm rồi lại gần thu biên bản. “Chữ đẹp hầy hihi...” Cô giáo trêu mình. Định hỏi cô sinh năm bao nhiêu ạ? Nhưng thấy gượng gượng nên thôi.

- Thằng X (cháu mình) nghịch lắm à cô giáo?

Em í cười (nhìn hiền hần, chả bù lúc hăng máu kết tội thằng cu cháu nhà mình)

- Thì hần cũng chỉ nghịch kiểu trẻ con thôi. Chú ý tập trung hơn là được...

Nói xong cầm tờ biên bản ngấm nghĩa một lúc (chắc soát lỗi chính tả của ông đây). Mà công nhận em Nhân này ăn nói đanh thép vãi, mặt lạnh như tiền, nhìn lúc em nó phát biểu trước lớp chắc éo thằng nào đủ bản lĩnh và cảm xúc để trêu đùa, chưa nói tán tỉnh...

47. Phần 2 : Chương 10

Chap 10: Cuộc hẹn hò

Kết thúc buổi họp, cô giáo thằng Tèo (tạm gọi thế cho dễ nhớ) đeo cái cặp to tổ bố đứng đỉnh xuống cầu thang. Mình bước hờ hững theo sau. Đến nhà xe, với tất cả sự cầu thì vì tương lai học hành con em chúng ta, mình tiến lại gần.

- Cô giáo ạ! Tôi cũng đang rất đau đầu với thằng Tèo, thưa cô giờ phải làm chi với hần ạ?

Em nó cười (lại cười), đừng đưa cái cặp bên hông.

- Cưng nỏ có chi ghê gớm lắm mô, eng đừng lo lắng quá. Trẻ con cầy tuổi ương ương ni là rứa đó, qua được cái đốt ni là hết thôi...

Giờ mới có cơ hội soi kỹ cô giáo hơn. Kể ra nếu da trắng tí nữa, cao thêm 3 -4 phân nữa...thì cũng gọi là ưa nhìn, vì 3 vòng còn lại trông cũng đầy đặn phết (mịa, đứng trước cô giáo mà mình chạ bỏ được cái tính soi hàng vớ vẩn).

- Uhm, lúc này nghe cô nói mà đâm lo. Thằng ni bựa ni về kiểu chi tôi cũng xạc ột trận, học không lo học....bla bla...

- Thôi thôi, đừng làm rứa hấn sợ. Nói nhỏ nhẹ là được rồi eng ạ. Mà eng là cậu hay chú hấn?

Qua lại thêm vài câu, định rút điện thoại ra xin số cô giáo để...có chi còn gọi điện hỏi cô tình hình học hành của cháu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Ồ để dịp khác vậy...

Nói thật là cũng chẳng cảm xúc gì lắm, chỉ hơi hơi tò mò muốn biết đằng sau vẻ “ghê gớm” của em nó thực sự là gì?

Về nhà, hỏi thằng cu cháu số điện thoại cô giáo. Nó bảo cháu nỗ biết. Dặn nó mai lên lớp xin số cho chú nha, cứ bảo chú hôm qua muốn xin số cô. Đang nói thì bà chị họ xía vô “À cái con Nhâm con ông T. chi? Con đó được đó, mi mà lấy được hấn thì đời lên hương, tính nét rất hay, chăm chỉ thôi rồi, chưa kể hấn còn là giáo viên...bla bla”.

Hề, ở quê mình giáo viên (đặc biệt là biên chế chính thức) dắt show còn hơn Bà Trưng. Là hình mẫu hàng đầu trong công cuộc chọn vợ của giai làng lẫn giai phố huyện. Vì giáo viên theo tính toán của các anh là chỉ làm một buổi, nhàn rồi mà lương lậu cơ bản, về già còn có sổ hũ đỡ lo chết đói!

Mình thì chẳng bấu chi cái sổ lương của vợ. Mẹ, lấy vợ chỉ vì cái sổ lương nghe nhục và hèn vãi. Đám cô giáo biết được cái giá của mình nên cũng tỉnh vi lắm, loại mình chắc éo chi đã qua được vòng gửi xe?

Hôm sau thằng Tèo đi học về, mình chặn ngõ hỏi ngay “Có lấy được số cô không?” Nó lắc đầu “Cô không cho”. Bao nhiêu hy vọng tiêu tan. “Tại mi xin không khéo chi? Cô nói rằng?” Tèo ậm ừ “Cô nói cô... không dùng di động nữa...”

Hờ, cái này gọi là giấu hàng đây. Thất vọng vãi.

Tối về hỏi dò thằng giáo viên hàng xóm (trước dạy cùng trường với em Nhâm) thì nó reo lên, tưởng ai, con nó thì em có số đây. Trước yêu thằng bộ đội không biết rằng chia tay rồi, sắp cưới thì thằng nó bỏ thì phải...

Kệ nó. Quá khứ anh đek quan tâm lắm, miễn đừng làm cave là được.

Tối mải đi chơi với Ốc nên quên bém mắt, gần trưa rảnh việc mới lôi điện thoại ra nhắn tin.

“Chào cô chủ nhiệm, cô còn nhớ phụ huynh em Tèo hông?”. Nhắn vu vơ thế thôi, em nó mà có cảm tình chắc sẽ rep lại, còn lờ đi thì coi như xong phim khỏi dài dòng.

Gửi tin đi xong dứt tọt đt vào túi quần, chẳng hào hứng mấy vì nghĩ ca này khó gặm, với lại tâm trạng đang rối bời với chuyện em Huyền.

Trưa, mở điện thoại ra có một tin đến, của cô giáo.

“Eng tài hầy, rằng lấy được số điện thoại em rứa?” Mình nhắn lại, bảo FBI cho, có khó chịu khi anh làm phiền không? Cô rep “Rằng lại phiền, phụ huynh của em toàn gọi cho em hỏi thăm con cái suốt mà”...

Tần số nhắn tin hơi thấp, có vẻ nàng vừa nhắn tin vừa dọn chuồng bò (nghe bảo nhà nàng nuôi 3 con bò). Sốt ruột quá, mình gọi luôn cho đỡ phải đợi tin nhắn... Chuông kêu một lúc rồi tò tí te. Điền hết cả người...

48. Phần 2 : Chương 11

Chap 11: Cuộc hẹn bất thành

5 giờ sáng tỉnh dậy.

Vệc đầu tiên là đuổi thẳng cẳng ngập liền 3 cái sai quai hàm.

Tiếp theo là quờ tay tìm cái điện thoại xem liệu đêm qua lúc ngủ say có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào không?

Dek có ai gọi. Giá như có được 1 cái sms trách móc, giận dữ thì tốt biết bao. Nó cho ta cảm giác mình vẫn tồn tại và giành được sự để ý của đứa khác – kể cả lúc đang ngủ nhả răng, nước dãi chảy tèm nhem bên mép...

Hôm qua bảo với Ốc, anh phải lấy vợ thôi, lông bông rứa đủ rồi. Nàng trở mặt, nhưng lấy ai? Ai lấy anh? Ừ nhỉ, một câu hỏi đầy tính biện chứng triết học.

- Có vụ này hay lắm, cô giáo thành Tèo...

- Nhìn rắng? Được không?

- Hơi lùn, mọi thứ tạm tạm.

- Thích hẳn không? Hay lấp chỗ trống đó?

- Chưa thích, nhưng nhắm để lấy thì cũng không đến nỗi...

Ốc bảo kể coi mờ, có chi em tư vấn cho. Em mà tư vấn tình cảm là chuẩn lắm, có đôi đang yêu nhau, em tư vấn phát... bỏ được nhau liền! Tài không? Minh bảo tài. Nhưng mà ca này anh dẻo thềm tư vấn. Anh tán ngắt ngắt được thì được, chả được thì thôi!

Ốc trề môi, bảo anh bắt cần hầy. Tư tưởng nó là không ổn mô. Minh bảo thì trước tới nay anh toàn nghiêm túc mà có được chi? Em biết không, hôm đi về từ nhà Huyền, dừng chân đái bậy xuống ruộng mùng bên đường, nước đổ xuống lá mùng đến đâu trôi tuột đến đó. Anh mới nghĩ công sức bấy lâu của mình cũng rứa thôi, như đái xuống lá mùng!

Nàng phì cười, nói anh thật là quá đáng, ví von linh tinh...

9 giờ sáng. Làm xong mấy việc vặt bên nhà cho cô giáo cái tin “Tối nay em ở nhà không?” (cơ bản ban đêm mình cũng có việc chỉ làm cho hết buổi tối).

Dek thấy trả lời.

Gọi xem sao. Chuông đổ 2 hồi rồi tút tút tút....máy bận.

Ờ, cái này gọi là giấy hàng đây. Cấu tiết gửi tiếp cái tin “Em là cô giáo mà xử sự kém rứa? Không thích anh làm phiền thì nhắn lại 1 câu”

Gần trưa thấy cái tin reply “Anh cũng nóng tính hê. Sáng tới dừ em mắc họp hội đồng không nghe máy được. A muốn đến nhà chơi thì cứ đến, rắng cứ phải hỏi mần chi?”

Cô giáo có khác, đối đáp căng đét (chắc ở lớp quen nói với học trò giọng này rồi). Nhắn lại “Vậy tối ni anh đến chơi nha em”. Dek thấy hồi âm luôn! Uhm, có nghĩa là đồng ý đây mà. Cơ mà tính khí kiểu này chiều được cũng vỡ con mẹ nó thốt mất, hờ tí là bắt bẻ như trò nó không bằng...

Tối. Sơ mi cộc tay, quần âu, giày đen trên con Jupiter ghê thẳng tiến. Nhà nàng cách 12 cây chuối, xa vãi, đường vắng và đầy bụi, nhưng nghĩ đến cuộc hẹn thú vị (hy vọng rứa) phía trước lại hào hứng vô cùng.

Theo đúng chỉ dẫn của nàng hôm nọ thì nhà nàng đây rồi, đi qua mới giật mình quay vòng trở lại. Đang nhắm nhốt phui bụi và vuốt lại tóc tai cho khí thể thì chuông tin nhắn đến.

“Hnay nhà ngoại có việc nên em phải sang bên đó rồi”

Chết điếng một lúc. Mẹ, sao ko báo trước bằng 1 cuộc gọi mà phải chờ người ta lặn lội hơn chục cây số lên tận đây rồi mới nhắn cái tin cộc lốc không đầu ko cuối như thế? A cay vãi, giận run cả người. Quyết định dừng xe bên quán nước ngồi đốt thuốc hồi lâu cho hạ hỏa...

49. Phần 2 : Chương 12

“ Tán con nó được đó, gia đình cơ bản lắm”.

“Chú mà lấy được con nó thì nhất rồi, vợ giáo viên ít nhất sau ni còn có cái sổ lương”

“A! Con Nhâm con ông X. à? Chú Huy mà “đi” con nó là mệnh ủng hộ nà! Tính rất tốt...”

Bla bla...Họ hàng, người quen của mình tới tấp vun vào em Nhâm. Mình ngồi hút thuốc chán chê, bắt giắc nhớ lại lời xui dại của mấy mẹ mà ức lòi pha. Thì cũng tại mấy pha bơm đếu ấy mà mình đang ngồi vất vơ ở đây, sau khi đánh quãng đường hơn xích cây chuối. Mẹ, mỡ đầy mà húp. Ngon lành thì đã éo đến lượt thằng mình.

Về. Cũng dek thèm liên lạc lại. Chắc phải đợi vài hôm nữa nguôi nguôi rồi mới tính được tiếp.

... Hôm nay vừa lĩnh lương, 2 củ 8, khuyến mại thêm 2 trăm tiền xăng nữa là tròn 3 củ. Đang định ra mấy cái shop vớ vẩn sắm ít đồ mặc cho nó gọi là f5 lại mình thì bắt gặp Huyền gọi điện, giọng thều thào như mèo hen.

- Anh à.

- Uhm, có việc chi rửa em? (Lạnh nhạt vãi).

- Anh dạo ni gồm hè! Em gọi điện hỏi thăm cây nỏ được à?

- Nói to lên tí, rằng nghe khò khè rửa?

- Em ốm nè! Mấy bữa sốt ê man nỏ biết chi trời đất, dù mới tỉnh tỉnh hơn được tí rồi đó...(ho mấy phát rất hoành, chắc lại làm hàng).

- Rửa à!(tự nhiên đơ ra, éo biết nói chi cho hợp hoàn cảnh)...Rửa.. rửa.... chồng sắp cưới có đến chặn nuôi chi không (bỏ mẹ, chăm nom thì nói nhịu thành chặn nuôi).

- Mần chi có ai mà gọi là chồng sắp cưới ở đây, anh hay hè! (cáu cáu). Thôi rửa anh nha, em lại sắp lên cơn sốt rồi, trán hâm hấp khó chịu quá...(để tiếp thêm mấy phát ho tương đối chất lượng rồi cúp máy).

Mẹ, khó nghĩ vãi. “Nó” ốm chả lẽ quay mặt làm ngơ? Dù sao hết tình thì vẫn còn tí nghĩa, mình ghét nhất những đứa hết yêu nhau là coi nhau như đồ giẻ rách. Gặp ngoài đường mặt sưng sĩa như ong đốt.

Nhưng tối mà mò đến lại rách việc với mẹ nàng, dù đến chơi với tư cách thăm người ốm. Sau một hồi đắn đo, cuối cùng quyết định chiều ra chợ mua cân đường, hộp sữa rồi lên thăm nàng luôn, đỡ va chạm người nhà(à mà ở mình cũng hay, cứ ốm đau thì người đến thăm cứ táng cân đường, hộp sữa, hoặc sang hơn là cân cam, dây sữa tươi...mà éo thèm biết cái đứa kia bị bệnh gì, có chén được đường sữa không, không như lũ tây ôm hoa tươi đến bệnh viện chúc mừng khỏi bệnh).

Chiều. Làm cân cam với hơn chục quả măng cầu lễ mễ đi thăm Huyền.

Mới đó mà đã gần tháng rưỡi không gặp lại. Mình còn yêu, nhưng chắc phôi phai đi khá nhiều. Tình yêu pha lẫn sự hờn giận, một chút oán trách và thất vọng. Thi thoảng đọc báo Công an Nhân dân vẫn thấy nhiều đôi bị gia đình ngăn cấm đã nhảy xuống ao quỳn sinh, hoặc dắt díu nhau trốn biệt xứ người để xây dựng cuộc sống mới.

Nàng không nhảy ùm xuống ao (chắc do nhà không có ao), cũng không để lại huyết thư trước khi gieo mình xuống sông Ngàn Phố từ cầu tràn (có lẽ sông Phố cạn quá, nhảy xuống ko chết vì nước mà què mẹ nó chân thì đỡ)

50. Phần 2 : Chương 13

Sau khi ngó mình một lượt từ đầu đến chân, mẹ nàng tiếp tục nhìn mớ trái cây mình mang đến rồi chép miệng “Hoa quả dư toàn phun hóa chất Trung Quốc đó, cẩn thận...”. Minh độn mặt ra. Huyền nháy mắt ý bảo “Kệ ẹ nói”. Ừ thì chả kệ.

Ngồi một lát thì mẹ nàng gọi ra uống nước.

- Có người yêu chưa cháu?

- Dạ chưa o ơi.

- Long đông hè! Nhìn cụng sáng sửa chơ có đến nổi mô...hay là kén đó?

Minh gãi tai.

- Cái duyên chưa đến thì chịu thôi o, chớ cháu thì có chi mà dám kén chọn!

Nhả miếng trà vào bô, mẹ nàng nhăm nhá.

- Mà dưới thị trấn thiếu đếch chi gái, chẳng qua là mần rằng đó thôi...(chắc muốn tĩa đểu mình dính phốt vụ nào đó nên khó kiếm vợ dưới thị trấn).

- Dạ, o nói rất chuẩn men ạ.

- Hây? Chuẩn men là chi?

- Dạ, là rất bá đạo ạ!

- Mi nói chi tau nỏ hiểu chi cả, hề hề.

Minh lúc ấy chỉ muốn chọc chơi tí, nhưng mẹ nàng chả hiểu chi nên mất hết cả hứng. Vừa lúc ấy Huyền lò dò đi ra. Mẹ nàng chỉ ngay vào cái tủ lạnh mới mua đặt bên góc nhà.

- Anh T. (à thằng cu yên tâm đề) tâm lý rứa đó, biết em hay phải cắt hoa quả, bánh trái....nên bựa trước mới mua cho cái ni (khoát tay chỉ vào cái tủ lạnh Sanyo), sướng rứa chi nựa!

Hê, khoe hàng đây. Minh gật gù ra vẻ ngưỡng mộ lắm, nói cái ni có lẽ phải đến mấy chục triệu, nhìn hiện đại thôi rồi... Huyền cau mặt ra hiệu đừng chém nữa. Minh mới thôi.

- Thôi ngồi nhởi nha, o đi bẻ lá cho hươu đã!

Mẹ nàng tắt tả đứng dậy cáo lui...

Còn lại 2 đứa, Huyền bảo để em gọt cam cho anh ăn nha. Minh bảo thôi, cam giờ toàn hóa chất Trung Quốc, cẩn thận... Nàng véo vào má mình, dậm dọ “Anh nhìn rứa mà hay trêu người hề, ghê gớm...”.

Minh ôm lấy nàng, mắt không quên nhìn ra cửa đề phòng người lạ đi vào.

- Thôi anh về đây, em giữ sức khỏe nha.

- Nỏ... khoan đã về...

- Anh có việc bận rồi, mà ở đây lâu người ta nhìn vào không tiện cho em...

- Nỏ tiện chi cả, ở đây tối về chi?

- Không, về đây.

Gỡ tay nàng ra, ngồi nói chuyện thêm một lúc. Minh bảo chuyện của em và anh cuối cùng cũng nỏ đến đâu, tốt nhất mình đừng gặp nhau nữa, anh cũng đau lòng lắm nhưng không thể làm gì hơn...

Nàng không nói gì nhưng ánh mắt buồn vãi, có điều gì như là sự tuyệt vọng đang dâng tràn...Im lặng hồi lâu, nàng hỏi “Anh về rồi đi tán tiếp cô giáo nó chi?”

Minh cười ậm ờ, thì tán chớ rằng, nỏ lẽ định ở vậy à? Anh sẽ tán, nếu xuôi xuôi sẽ lấy, coi như hoàn thành sứ mệnh cao cả và chớ chết với đời, he he...

Cười nhe nhớn vậy nhưng buồn chán vãi cả đá. Chán đến nỗi người thù ra, chai lỳ đến vô cảm.

Rồi chào nàng về.

Ngang qua quán trà đá tạt vào ngồi nghỉ lấy sức, vợ lấy điều cày bản liền 3 phút, khói cay sè hết cả mặt mũi...

51. Phần 2 : Chương 14

Nhiều người đọc chuyện này sẽ hỏi: Ký sự toàn chuyện yêu đương tại sao lại đặt tên là Đòi nợ?

Đối với mình, trong suốt cuộc đời còn lại thì những mối tình đi qua, những mối tình dang dở, vô vọng và bế tắc...sẽ luôn là những món nợ khó đòi, hay nói đúng hơn sẽ trở thành nỗi ám ảnh không nguôi mỗi khi nghĩ về nó.

Một trong những nỗi ám ảnh đó là ex, kẻ ình tất cả cung bậc cảm xúc: ngọt ngào lãng mạn lẫn khổ đau và uất hận. Hồi đó mình là cái bóng vật vờ sau cú sốc tương như khiến mình gục ngã, bởi ex khi đó là không chỉ là người tình, mà là tri kỷ, một đứa con gái lo cho người yêu hơn cho chính bản thân mình. Suốt một tuần sau đó, mình gần như mất phương hướng hoàn toàn.

Những buổi chiều chui vào hiệu sách Tràng Tiền đọc ngẫu nhiên hết cuốn này đến cuốn khác để đầu óc không còn khoảng trống nghĩ về nàng. Có những lần loạng choạng từ hiệu sách ra, sau khi đọc Rừng Na Uy của Murakami Haruk...(cuốn sách nói về sự bế tắc trong việc đi tìm ý nghĩa cuộc sống) mình đã suýt đâm phải đầu xe bus vì không thoát khỏi sự ám ảnh từ câu chuyện trong sách. Thằng phụ xe bus đù người ra chữ “DM mày chán sống à?”. Mình trợn mắt lên, lẩm bầm “Thế chúng mày nghĩ tao thêm sống lắm hử?”. Tất nhiên là nó không nghe rõ...

... Trở lại với hiện tại.

Bây giờ nhiều lúc mình thấy mình là một thằng bất cần, đó là tâm lý của một kẻ từng cầm vàng còn để vàng rơi, một kẻ đáng ra có tất cả trong tay nhưng cuối cùng eo có chỉ cả.

Cuộc sống đời thường đi qua nhạt nhẽo không dấu vết. Ngày hôm qua là bản sao của ngày hôm nay, ngày hôm nay là chiếc bóng của ngày mai, tất cả đều nhờ nhờ như cốc nhân trần đá pha loãng.

Để quên chúng, buổi tối mình hay cầm đầu vào sách thay vì lướt lờ, lê la quán nước. Mình đọc lại Ông già và biển cả của Ernest Hemingway, Sự im lặng của bầy cừu của Thomas Harris, Cuốn theo chiều gió của Margaret Mitchell... Sách nuôi dưỡng tâm hồn, nhưng trở trêu thay, nó cũng khiến mình xa cách hơn với cuộc sống thường nhật, bởi những điều hay ho trong sách đối nghịch hẳn với sự phàm tục và trần trụi ngoài đời.

Những ngày không có Huyền, mình cũng đã thử ngồi thiền hàng đêm ở những quán nước rẻ tiền, chủ yếu xem và nghe bọn trẻ bây giờ chúng tìm niềm vui vào những trò gì? Chúng nói chuyện, bình luận và quan tâm tới điều gì trong cuộc sống?

Kết quả thật buồn. Toàn những cô nàng quần cộc ngồi cắn hạt dưa với các anh đầu cua trắng hếu 2 bên mang tai, những chuyện nhảm nhí và vô bổ không đầu không cuối được thi nhau kể hết buổi tối. Thi thoảng cười ré lên hặc chữ tục không lý do. Chán đến nỗi làm mình sinh tà dâm “Éo mẹ, chỉ được cái đùi trắng, giả sử yêu bọn này cũng éo có chi để nói với chúng hằng ngày”. Tất nhiên là chúng cũng chả thích gì mình, một đứa lạnh lẽo vô cảm và phớt đời không lý do!

Nhiều hôm rảnh rỗi nhẩn qua nhẩn lại với cô giáo Nhâm thì chỉ tổ rước bực vào người. Cô nàng ưỡn ẹo, bắt bẻ hoặc hững hờ giận dỗi vô cớ rồi im lặng... như một đứa con gái tuổi tin tập đông giai. Mình thì chả rung động gì lắm nên thích thì liên lạc, chán thì rủ Ốc đi ăn chè, uống sinh tố và cãi nhau chí chóe cho vui.

Có hôm gửi mấy cái tin chả thấy trả lời, mình bảo em hơi bị được đó. Nàng làm ột trang toàn chữ kín đen màn hình “Răng anh khi mô cũng nghĩ không tốt về em rứa? Mấy em hết pin, em đang cầm sạc thì làm

rằng biết được anh nhần để mà trả lời? Hoặc em bận việc, đang dở tay, chẳng lẽ em phải trực bên đt để chờ anh nhần tin đến, sau đó trả lời lại thì mới vừa lòng anh sao? Anh nghĩ ình mà không biết nghĩ cho người khác thì làm sao có tiếng nói chung được? bla bla...” Ông hết cả đầu óc thêm reply nữa.

Đến khi chán quá, im lặng vài hôm thì nàng lại chủ động thăm hỏi, rủ đến nhà chơi, lời lẽ trách móc vô tình.

Nói chung dek biết kiểu chi mà lần với thói đỏng đảnh, ầm ương của nàng...

Nhưng rồi một cuộc hẹn cuối cùng cũng được thiết lập, lần này mình nhấm nhẳng bảo đừng lỡ hẹn nữa nha em, nàng thanh minh một lúc rồi cũng đồng ý. Haizzz...

52. Phần 2 : Chương 15

Chiều tối đi câu về, gặp Ốc lảng vảng đầu ngõ với quả quần vải bó sát đơ nhìn gợi cảm như... không mặc gì. Nàng trở mắt, ơ đại ca, dạo ni chán đời hay rằng mà đi câu? Mà được con cá mô không đó?

Mình uể oải bào đời có cái đếch chi mà chán, câu cá là thú tiêu dao của bậc trượng phu, không biết à? Nàng nghe trên người “Trượng cái con khỉ, kiểu ni là bị em Huyền đá đít rồi đây. Đau hê!!!”

Bố tổ ranh con, khi nào cũng như lượn tàu ngầm trong bụng mình ra. Khi đó có mấy đứa đi cùng nên không muốn đôi co, mình bảo thôi về đây, tối rảnh sang nướng mực làm mấy lon chơi, lâu rồi không gặp nhớ cái mông thím ghê. Ốc lườm lườm, bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc, ờ tối có chi chị đến!

Ốc luôn như con ma xó, thoát ần thoát hiện, gần đấy mà cũng thật xa xôi. Nàng là con mèo hoang vô chủ, tưởng dễ bắt, dễ thuần nhưng rốt cuộc chẳng thuộc về ai được lâu, kể cả mình. Nàng có những câu nói trần trụi nhưng chạm vào tận tim đen của vô số chú ngựa non háu đá, ví dụ “Các chú khỏi phải tán chị mất công, chị thích thì để chị tự tán. Các chú tuổi gì”, hay “Yêu nhau chẳng qua là để thỏa mãn sinh lý, đừng văn với chị rằng tình yêu đẹp lắm, chị cười”... Mình nghe xong cười khanh khách, bảo thật là vãi chị! Ốc nghiêm mặt “Chờ rằng?”

Đàn này vui éo ra vui, buồn chả ra buồn, tâm thần dở dở (nếu là phụ nữ thì khoa học sẽ giải thích thấu đáo rằng do đến tuổi tiền mãn kinh nên nó thế, nhưng mình là đực rựa thì chắc là do tiền mãn tinh cũng nên, chưa biết chừng). Vô số thằng khi thất tình sẽ trở nên buồn khổ, tuyệt vọng. Chúng trở nên mềm yếu, thích đi dưới mưa, cắn hạt bí và ngồi trong toa lét hát những bản tình ca bất hủ của diva Vũ Hà.

Mình thì ngược lại theo một chiều hướng tích cực và lành mạnh hơn, đó là chữ tục. Mỗi khi buột miệng chữ đồng xong thấy mình mạnh mẽ thêm được tí, bất cần hơn một tí, tự tin hơn một tí. Mẹ, đời nó mất dạy với mình chả lẽ mình cứ phải lễ phép mãi với nó???

Buổi tối. Ốc bận quần đùi đến chơi (sơ sài cứ như lừa mẹ đi đổ rác không bằng).

Sau khi làm hết mỗi đứa 3 lon Halida và vài con mực khô, nàng thấy mặt mình đỏ bừng bừng bèn hỏi say rồi à huynh? Không, say chi. He he, không say mà mặt dần thúi rứa. Nói huynh đừng giận, độ ni nhìn huynh ả lắm, nở ra dáng phong trần như xưa nũa. Mình bẽn lẽn xoa xoa bụng, bảo dạo ni anh đau đại tràng mà, ăn kém lắm nên xanh xao....bla bla. Nàng cười hê hê, thôi, đau tình thì cứ nói đau tình. Có chi mà rầy rà. Nhưng vụ nó rằng rồi? À, để anh kể đầu đuôi cho...

- Tóm lại là hần vẫn muốn vờn huynh như mèo vờn chuột chi?

Nghe xong nàng hỏi.

- Thì hần (sau lưng Huyền mình gọi nàng bằng hần) không hứa hẹn chi cả, nhưng ý hần thì anh biết, tóm lại là cần thời gian để giải quyết mọi chuyện....

- Huynh có lệ bị điên! Em nói thật nha, hấn mà yêu anh thật sự thì nỏ ai ngăn cản được. Lý do bị gia đình ép uống chẳng qua là trò lừa tặc. Như em đây, em mà yêu ai thì chỉ có trời ngăn nỏ, thế kỷ mấy rồi mà còn có chuyện đó, hoang đường.

Mình đơ mặt ra, bảo thì anh biết éo chi được, hấn nói rứa thì tạm nghe rứa. Nhưng anh vẫn không tin Huyền là đứa thủ đoạn như em khẳng định...

- Thôi không nói với anh nữa, hồi sau sẽ biết. Nhớ lời em đó!

Cãi nhau vì gái mất mẹ nó duyên, cả hai quyết định nằm ôm nhau kể chuyện cổ tích Tấm Cám. Mùi bia, mùi mực khô quện với hơi thở của nàng....khiến mình văng vất say.

Ốc cũng bắt đầu ợ mấy cái liên, chắc nàng bức xúc là chính chứ say gì. Trong cơn chênh choáng nàng rử rĩ bên tai mình, nói nhiều khi thương anh lắm, thấy anh phóng xe như thằng điên ngoài đường mà không dám gọi. Mình hỏi rằng không gọi? Nàng thủ thủ “Gọi lờ anh giạt mình xòe một phát thì toi đời à? Ố em hỏi nha...trong mắt anh, em có phải là đứa chơi bời không?”. Tự nhiên lại chuyển kênh đến duyên ...

53. Phần 2 : Chương 16

Chap 16: Bên Ốc

Ốc thở khò khè, mồ hôi túa ra một mùi nồng nàn không tả được. Răng, em có quá hư hỏng không? Ranh con bắt mình đánh giá nhân cách lúc này e không ổn lắm, vì mình cũng hơi hơi bung biêng.

Mình nhìn vào mắt Ốc, bảo đừng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về mình bởi chính anh nhiều khi cũng nỏ biết nên xếp hạnh kiểm của mình vào loại nào, trung bình, yếu hay kém tằm.

“Nhưng anh có tôn trọng em không?”. Uhm, chưa bao giờ trong đầu anh tồn tại câu hỏi này, anh chỉ biết những lúc buồn chán nhất, những lúc cần một sự an ủi hay nói cho ra vẻ văn học là cần “một điểm tựa tinh thần”...thì người đầu tiên anh nhớ tới là em. Mặc dù đôi khi nhìn em như một con điên, anh nói thật.

- Híc, đàn ông thì cần chi chỗ dựa tinh thần? Em tưởng anh bất cần lắm, ngông nghênh lắm chơ?

Mình thở dài, nói em chả hiểu dek chi cả. Những thằng ngang tàng nhất, mạnh mẽ nhất đôi khi chính là những thằng dễ bị tổn thương nhất. Em biết vì rằng anh thích em không, vì ở bên em anh không cần đeo mặt nạ, không phải uốn lưỡi nặn óc tìm những câu tử tế và đạo đức giả nhất, rứa thôi!

- Rứa cái con cô giáo rằng rồi, khả quan chi không đó?

- Cứ ử đó đã, khi mô vật lấy vợ quá thì tán tiếp. Anh có tí cảm xúc chi mô...

- Em nghĩ có lệ anh quá đề cao cảm xúc? Lấy vợ chơ có phải tìm người yêu mô?

- Uhm, đôi khi anh muốn trở thành một đứa đầu chày đít thớt cho dễ sống, nhưng anh lập dị quá, nhiều đam mê, đầy mơ mộng nhưng nỏ đi đến mô. Đến lúc tìm một người chia sẻ thì chỉ gặp những đứa quan tâm đến thu nhập, tiền lương, nghề nghiệp và nhà cửa...

Phê phê nói cho sướng mồm chứ chắc gì nàng đã ngộ hết những lời mình chém. Nhưng thú thật là nhiều khi xem một bức tranh ấn tượng, đọc được đoạn văn hay hoặc nghe một bản nhạc phiêu phiêu...mà ẻo có ai để chia sẻ, bình luận cũng chán vãi. Nền tảng của sự bền vững và thăng hoa trong tình yêu chính là yếu tố hòa đồng cảm xúc rồi mới đến các thứ khác. Mà cảm xúc sinh ra từ đâu? Nói đơn giản và dễ hiểu, nó là sự hợp “gu” trong mọi mặt, nhất là sự đồng điệu trong đời sống tinh thần...

Ồc nghe mình lảm nhảm một hồi, quay sang cười đều “Ồ mô chớ ở đây thì bói mô ra cho anh đưa con gái như rứa. Nếu có đứa như rứa thì hoặc là cá sấu sống chuồng, hoặc là hắc nỏ yêu anh, hihi...”

Ồ, anh nỏ có cái dek chi hấp dẫn cả, nhất là khi mới tiếp xúc thì anh càng tệ, vì nhạt và không biết cách thể hiện mình (mặc dù có cái ẻo chi để thể hiện?). Ồc bảo à mà có em Huyền mê anh chi nựa? Nỏ biết hắc mê ở cái điểm chi hề?

Mình bảo vì anh khoai to. Nàng cười ré lên, hi, đã mần ăn chi được chưa mà to mồm rứa. Mình nói chưa mần chi, nhưng hôm đầu tiên gặp nhau, anh lội sông ướm quần đùi nên lộ hết hàng họ, mê là đúng. Ồc bữ môi bảo xin ngài, nhìn sinh gớm í được, yếu xìu mà bày đặt, hehe...Rồi hai đứa quay sang ôm nhau, tay chân bắt đầu thay mồm miệng...

54. Phần 2 : Chương 17

Gần 10 giờ sáng.

Lộ mọ một mình thu dọn lại đồng vật liệu trong kho, vừa mệt vừa bụi nhưng vẫn làm cố cho xong để chiều đi câu cá với mấy lão già hàng xóm. Cá câu về không ăn, bán thì chẳng bõ, có bữa để quên mẹ nó ngoài sân thối hoắc thối mà vẫn thích đi câu, chắc số gười đây.

Đang nghỉ uống nước thì điện thoại thằng em gọi tới, giọng hỗn hển như bắt được trộm đến nơi.

- Đại ca đang ở mô đó? Có vụ ni hay lắm...

- Ồ cơ quan chớ ở mô (đù má, cơ quan ẻo gì cái kho vật liệu nhếch nhác này, nhưng mình chuyên nói thể cho sang cái thằng người).

- Đại ca ra trung tâm thương mại đi, em...vừa thấy Huyền nhà đại ca lượn lờ ngoài đó với một hotboy...Đại ca đến nhanh còn kịp...

Nghĩ bụng dè mẹ ở cái xó này thì làm đéo gì có thằng nào tên là hotboy, hay hotboy là tên gọi khác của mấy đứa lông bông đập đá? Nhưng nghe tin tự nhiên thấy rã rời hần, có cái gì đó như nổi uất ghen chặn ngang cổ. Tắt máy. Định để nguyên bộ đồ bảo hộ lao động phi ra ngay nhưng chợt nhìn lại mình: quần áo bụi bặm, đôi giày vải rách một bên mồm, mũ lưỡi trai nhem nhuốc dầu mỡ. Thở dài chua chát, cái bộ dạng như thằng làm thuê (mà làm thuê thật, mình ngó xuống cái bóng của mình in nền xi măng và thấy nó cũng tả tơi thê thảm như thằng chủ của nó vậy), giờ ra đó chỉ thêm muối mặt?

Quay ra phòng bảo vệ thay đồ, tiện thể mượn đôi tông Lào của lão kỹ thuật vì sáng nay vội quá xỏ nhầm đôi dép đi trong nhà, rồi chạy vào khu vệ sinh rửa mặt mũi chân tay.

Trong ánh sáng mờ mờ, mình thờ thần nhìn lại mặt mình trong gương. Dạo này đen và gầy đi nhiều quá, thần sắc rớt giá thê thảm. Mẹ, còn đâu hình ảnh một thằng giai từng làm mưa làm gió suốt một thời sinh viên ký túc; một thằng từng khiến không ít em gái phát điên vì cái tính bất cần và lãng tử chả giống ai của nó. Mình đây sao? Tại sao lại ra nông nỗi này?

Thở dài phát cuối rồi lặng lẽ đi ra bãi để xe. Lão bảo vệ hỏi đi mô rứa chú? Lắc lắc đầu kệ mẹ lão...

Ra đến trung tâm thương mại mới sức nhớ nó rộng quá, tìm nơi để đâu bây giờ? Bèn gọi lại hỏi thằng em, thằng này có vài lần đi cùng mình lên chơi nhà Huyền, lúc về toàn len lén nuốt nước bọt vật khen “ngọt hê”, mình hỏi cái chi ngọt, nó chỉ cười tùm tùm...). Thằng em xi nhan vào chỗ hàng quần áo, nhưng hàng quần áo cũng rộng rãi.

Đi được mấy bước tự nhiên đặt câu hỏi “À mình đi tìm chúng nó để làm gì? Để bắt quả tang, hay là để thu thập thêm chứng cứ bổ sung vào bộ sưu tập có tên Hận tình?”. Nhưng khi ấy như mà làm, cứ phải tìm bằng được “chúng nó” rồi ra sao thì ra.

Lướt qua mấy gian hàng, toàn gặp người quen. Mồm thì huyền thuyên chuyện trò nhưng mắt thì đảo như rang lạc sang các hàng kệ để canh chừng. Mất hơn 10p vẫn chả thấy đâu, bắt đầu thấy nản.

Đạo tiếp một vòng, lúc rẽ sang gian bán mỹ phẩm chợt liếc thấy cái đáng quen quen đang cầm cúi chọn hàng. Tiến lại gần hơn, bắt chợt cái đáng ấy quay mặt ra ngoài và nói gì đó với một thằng đứng cạnh. Tim đập rộn rã, mặt nóng bừng lên. Chính là chúng đây rồi!

Mình bước tới, khi còn cách Huyền khoảng 3m thì dừng lại. Nàng mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần vải, tóc búi cao, bên cạnh là thằng cu “yên tâm đề” với quả đầu trắng hếu 2 bên mang tai (à đầu này gọi là đầu Neymar đây, thằng này mình thích vì đá rất kỹ thuật, nhưng nhìn những đứa khác để kiểu tóc giống nó trông chỉ muốn đâm phát chết nuôn vì ngứa mắt).

Yên tâm đề ôm một mớ đồ linh kinh để trong túi bóng, chắc mua đồ tặng Huyền đây. “Nàng của mình” loay hoay chọn chọn, thử thử mấy hộp kem hộp phấn chi đó, thi thoảng dí lên mũi hít hít rồi nhăn mặt thẩm định. Mình bước đến gian hàng đó, nhặt hộp kem cạo râu lên hỏi trống không nhưng tương đối hoành

- Cái ni bao tiền đây???

Con bán hàng xí xốn nói dạ trăm hai eng ạ. Huyền quay sang, mắt tròn xoe ngạc nhiên và bối rối, miệng lí nhí.

- Ôi... anh...!!!

Yên tâm đề nhìn mình chằm chằm và khẽ gật đầu (nhìn e lệ phết).

- Hai người mua chi đó?

Nặng một giọng điệu ráo hoảnh nhất có thể, mình hỏi.

- Dạ...anh T. nhờ đi chọn giúp mấy thứ linh tinh thôi. Bữa ni anh nghỉ sớm rứa ạ?

Yên tâm quay sang hỏi.

- Eng mần chi ở mô hè? Nhà gần đây không?

- Uhm, làm vớ vẩn thôi. Nhà anh gần đây!

Vừa nói linh tinh vừa để ý thái độ của Huyền. Nàng tỏ ra bối rối thật sự, cứ cầm hộp phấn trên tay mân mê, mắt chớp chớp. Cu yên tâm đứng áp sát nàng như muốn tái khẳng định chủ quyền biển đảo không thể chối cãi. Rồi nhớ ra điều gì đó, nó quay sang thì thầm cái củ cái chi đó với Huyền (đồng người nên chả nghe lỏm được chúng nói gì). Nàng vừa gật đầu vừa liếc nhanh sang mình, thái độ rất khó xác định...

55. Phần 2 : Chương 18

Chap 18: Cuộc thương thuyết tại quán nhậu

...Trong lúc “chúng nó” đang mải hội ý mình thừa cơ quét cái camera 41 chấm siêu nét, zoom kỹ hơn thì thể của bạn “yên tâm đề”. Kể ra bạn ấy sẽ rất đẹp zai nếu quả mũi không tẹt và quả trán bớt dô đi một chút,

nhưng không sao, cái đẹp của đàn ông nằm ở cách ứng xử, sự từng trải, trí tuệ và bản lĩnh traten mạc...hơn là đường nét trên khuôn mặt.

- Hai bạn ở lại sau nha, anh có việc phải đi đây!

Bằng một vẻ bình thản nhất, mình khẽ gật đầu chào lấy lệ rồi bước đi ngay. Cu yên tâm trở mắt định nói gì đó nhưng không kịp. Có lẽ sự xuất hiện và biến mất đường đột của mình khiến Huyền và “yên tâm” bối rối. Ồ, như thế càng hay. Anh chỉ muốn em hiểu rằng đừng bao giờ em nghĩ qua được mắt anh. Thế thôi!

Chạy xe gần về đến nhà, bắt chợt điện thoại rung. Một dãy số lạ hoắc hiện trên màn hình.

- A lô.

- A lô bác à. Bác đang ở mô đó? Khiếp bác bỏ đi nhanh rửa, bọn em gọi lại nỏ kịp...

Té ra là cu yên tâm, lại chuyện chi nữa đây?

- Uhm anh về có tí việc, chi đó chú?

- Dạ thì...thì...Bữa ni thật ra là sinh nhật em, lúc nó gặp định mời anh ra quán làm ly cho vui nhưng nỏ kịp. Dừ bác quay lại quán thịt dê xxx uống với bọn em tí mờ, anh em cả nỏ có ai mô.

Đừ, nghe từ “bọn em” mà thấy sôi máu với nó quá, cứ như mình là thằng chầu rìa.

- Thôi uống đi, anh đeo ra được đâu.

- Rửa lại rửa bác hề, anh em cả ngại chi...Ra bác nha, em năn nỉ bác đó...Bữa ni chi cụng là sinh nhật em bác ạ...đi mờ!

Thấy giọng nó rên rỉ quá, với lại mơ hồ linh cảm có biến (éo biết chuyện gì nữa) nên cuối cùng cũng gật đầu nhận lời, mặc dù dê là món ngửi mùi thôi đã vãi cả lá rồi. Kịch bản thế nào đây? Một cuộc nhậu thuần túy 1...2...3 dô kiểu của các giai làng hay mượn gió bẻ măng, mượn riệu làm càn với anh mày?

Ồ cái quán dê thui này cũng là chỗ quen biết cả. Bước vào trong đã thấy Huyền và yên tâm ngồi ngay ngắn đợi sẵn (không có thêm ai thật), trước mặt là đĩa hoa quả gọt dờ. Yên tâm kéo ghế rồi rít “Ngồi đây anh, ngồi đây”. Huyền khép nép dựa vào tường, trông thần sắc không được tươi tắn lắm...

Quán lúc ấy gần trưa nên cũng đông vãi, ồn ào và sức nức mùi dê nướng, mùi bia...làm mình ghê ghê. Thằng này khéo chọn thật, sinh nhật trong một không gian vô cùng lãng mạn và thuần khiết, gu thẩm mỹ quả là tinh tế.

- Ri anh ạ, thật ra tối ni mới tổ chức sinh nhật, nhưng bữa ni gặp anh đây ta làm vài ly cho vui.

Yên tâm mở bài, phong cách giống hệt lão trưởng họ tuyên bố lý do trước bữa riệu nhậ hôm mình tế lễ ở nhà thờ họ. Phải nói là động tác xoa tay vào nhau đầy tính đưa đẩy nhưng không kém phần trịnh trọng. Minh ừ, rồi quay sang nhìn Huyền, khen áo mới đẹp hề. Yên tâm có vẻ không ưng lắm. Kệ mẹ nhà chú, anh éo quen vờ vịt giả lả nói cười lấy lệ, cốt làm hài lòng thằng khác.

Mâm bê lên, có một đĩa tái dê, đĩa bánh mướt, bát xáo, đĩa dê nướng và vài thứ khác lật vặt. Yên tâm rót riệu rồi cụng ly cái cạch, đoạn hất chén riệu hột mít vào họng xong quay sang khà một tiếng sang vãi “Bác không biết chú chó chú biết bác khá rõ tề”. Minh ừ, rồi về cọng rau sống bỏ lên mồm nhai như bò nhai rơm. “Biết rằng?” Yên tâm cười hề hề, nói em lạ chi bác, bác con ông abc, bà xyz, trước bác học Hà Nội chi?

Chuyện trò mận gớm, thôi chú vào thân bài cm nhà chú dê, đá bóng ma với anh mãi sốt ruột.

- Ri anh ạ (câu này quen thuộc vãi)...chắc anh thì cụng nỏ lạ chi chuyện của em với Huyền (vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vài nạng, tay toàn mỡ dê).

- Anh có biết chi mô, chuyện chú với Huyền là chuyện chi?

Nói xong quay mặt sang nhìn nàng để soi thái độ. Huyền cười gượng gạo rất thiếu tự nhiên.

- Huyền tề, nói cho anh Huy hiểu đi tề!

Chàng thả giọng như vừa nài nỉ vừa thúc ép Huyền, buộc phải công khai quan hệ (?) Cái bài này anh lạ ếu gì (lúc trên đường tới đây cũng đã lờ mờ đoán ra).

Huyền trở ra, mắt lúng liếng hết nhìn yên tâm rồi quay sang nhìn mình ngượng ngịu.

- Nói chi dữ hề? Em nỗ biết nói chi mô...

- Thì nói cái chi mình muốn người ta hiểu là được, nói đi...!

- Nỗ mô, em nỗ biết mô...nói chi mới được chơ?

Ngó thái độ của nàng, mình phì cả cười. Yên tâm lừ lừ bẻ bánh trắng nhai răng rắc, hàm bạnh cả ra trông rất quyết liệt. Có lẽ chàng đang muốn bày tỏ mối quan ngại sâu sắc trước những diễn biến bất ngờ đang xảy ra.

Được thể, mình bơm thêm tí dầu cho nóng.

- Thôi, anh Toàn đã nói rứa thì... em phát biểu đi. Mạnh dạn phát biểu đi Huyền!

Hồ hồ, chết cười, chính mình cũng đeo biết “phát biểu” chuyện chi nữa là. Trông cái mặt chàng dần thối đến tội, mình bồi thêm “Bình tĩnh đi chú Toàn, lúc nì chú phải bình tĩnh nha, bình tĩnh đi!” (2 thằng nào đó đang hăm hực với nhau, mình toàn xui chúng nó bình tĩnh nha mầy, đừng manh động, thì kiểu chi bọn nó cũng lao vào nhau thật, đều thể)...

56. Phần 2 : Chương 19

Chap 19: Hạ màn

Không khí đã ngọt ngào hẳn, lúc này càng trở nên căng thẳng hơn. Huyền nhăn mặt lăm bầm “Thôi, để ăn cho ngon, thiếu chi lúc để nói...Ồ mà anh Huy uống hết chén đi chơ?”

Mình cười (rất nhạt) rồi quay sang cụng ly với “yên tâm”, ừ ừ uống đi, mần đi chú.

Hai thằng lai rai hết hơn nửa be, rượu nếp ngâm dái dề uống phê lòi nhưng hơi hăng (nghe bảo có ông nằm liệt giường, vợ nghĩ thì kiểu chi cũng chết bèn rót cho ly riệu dái dề. Uống xong người thì vẫn liệt tại chỗ nhưng trym tự nhiên dựng như cột thu lôi, vợ hoảng quá phải chạy đi xin đá, chườm lạnh liên tục 3 tiếng đồng hồ trym mới chịu dịu dàng trở lại, lợi hại thật!).

Chuyện trò dài bồi kể cũng khó măn mà, được một lúc chợt “yên tâm” quay sang nắm lấy tay trái Huyền (chắc hơi tây tây rồi đây) rồi hỏi “Có chật quá không?”. Giờ mới để ý, hóa ra nàng có nhẫn mới, nhẫn vàng tây gắn 3 viên đá lấp lánh, chắc mới mua cùng “yên tâm” vì thấy thằng này cũng đeo một cái y chang. Huyền để yên chừng 3 giây, rồi rút tay trở lại không nói gì, mặt bừng lên.

Mình tựa lưng vào tường thở ra bằng mồm 2 cái liền. Một cảm giác rất khó diễn tả đang len lỏi khắp các tế bào thần kinh trung ương. Nghĩ thôi xong rồi, chúng nó đã kịp đeo nhẫn đôi với nhau rồi thì còn vẹo gì nữa. Hóa ra từ sáng đến giờ mình là thằng hề mà ếu biết (tưng từng mà cười đều nữa đi, đời nó dạy cho sáng mắt ra chưa?).

- Mần be nữa bác hề? Mấy khi gặp chắc.

Yên tâm nhìn chai rượu sắp cạn đến đáy, xong quay sang bảo mình.

- Anh đủ rồi, đủ rồi...

Mình xua tay một cách bất lực. Thái dương bắt đầu giật giật, mắt nhìn cái ếu gì cũng mờ mờ, ảo ảo. Ợ một phát rõ to, lúc nãy làm mấy miếng tái dề giờ mùi mè lợm hết cả cổ. Rồi tranh thủ hai đứa chúng nó đang xì xầm cái gì với nhau (quán ồn quá dek nghe rõ) đứng dậy bước vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn.

Ngang qua dãy bàn khác, gặp thằng cu chơi cùng hội với Ốc đang chuẩn bị 1.2.3 dô, nó quay ra hỏi “Em mô mà ngọt nước rứa sếp?” mình cười gượng lờ đi.

Vào khu vệ sinh mở vòi hốt nước hắt 5 – 6 vốc lên mặt cho tỉnh táo mà đầu óc vẫn ngơ ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cay đắng và bẽ bàng nhìn lại mình trong tấm gương mờ mờ hơi nước. Khuôn mặt của thằng trong gương bơ phờ mệt mỏi và đầy chán chường đang lờ lờ nhìn lại mình. Thôi hết rồi, chấm hết rồi...

Trở lại bàn thì “yên tâm” đã kịp tính tiền. Tiện mồm mình hỏi vu vơ (kiểu mượn rượu nói càn) “À mà hai bạn khi mô thì tổ chức đó? Lâu nữa không?”

Huyền ngượng ngùng cúi đầu im lặng. Yên tâm xoa 2 bàn tay vào nhau rồi rít “Chưa anh ạ, còn phải coi ngày đạ chơ. Có lẽ cuối năm ni cụng nên!”

Mình ở ở (và đương nhiên) không quên nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc bắt tay chúc mừng, “yên tâm” nắm chặt tay mình không muốn buông, thật là thắm tình hữu nghị. Tranh thủ lúc thằng này đang mải xúc động, mình gọi thêm bao 3 số, nhưng quán không có, bèn lấy tạm gói Ngựa hút chơi vậy. Trong khói thuốc mờ mờ, mình giấu rất kín cảm giác chua chát bằng vẻ mặt điềm nhiên, vô cảm (à lại nhớ lão Đoàn từng bảo “mặt mi nhìn nhu ngu”, có lẽ nhìn ngu ngơ thật nên kể cả lúc nói rất thật lòng là tao đang buồn đây thì chúng nó chỉ nghĩ mình đang tương tửng pha trò).

Lúc đó nói gì cũng trở nên vô duyên và gượng gạo, nên mình đứng lên xin phép ra về. Yên tâm rủ đi làm tí cà phê, cà pháo đạ chơ? Về chi vội rứa? Mình bảo anh say đến nơi rồi, đau đầu quá. Rồi lên nhìn Huyền coi như lần cuối nhưng nàng làm lơ quay mặt đi chỗ khác, buồn vãi...

Về nhà nằm vật ra giường, miên man xâu chuỗi lại các chi tiết mới thấy mình ngu và cả tin. Nếu ngay từ những ngày đầu tỉnh táo hơn thì đã không dấn quá sâu vào mối quan hệ vô vọng này, vì thực ra ngay khi bị mẹ nàng cấm cửa thì mối tình này đã chính thức chết lâm sàng rồi (ngày hôm nay mới rút oxy cho chết hẳn, nhục chưa?).

... Mình kể hết với Ốc chuyện này. Ranh con chăm chú nghe, xong trầm ngâm một lúc rồi bảo .

- Em cụng nổ hiểu cái con ni nghĩ rằng nựa. Đã xác định với thằng nó rồi thì thôi, ghét nhất cái thói đứng núi ni trông núi tề. Dừ anh tiếc chi hần nựa.

- Tiếc chi mô, ức chế tí thôi! Nó làm mình hổ quá.

- Quá hổ chớ còn chi nựa. Mà bữa đó uống chắc nhiều lắm hè? Điên rứa tề mà?

- 2 thằng gần hết chai. Riệu dái dê, gặp cả thằng chi đó bạn em mà hần không mách lại à?

- Có, hần nói thấy anh ngồi với con em mô lạ lắm, em biết ngay là em Huyền của anh rồi. Uống riệu dái dê xong thất thểu đi về tội hề, hihi...Nhục!

Mình phì cười, gật đầu bảo ừ nhục vãi. Từ giờ ông đeo yêu nựa, có con mô cời trường nằm trước mặt cũng lạnh lùng hắt cẳng bước qua, đeo thềm nựa. Thật, thề luôn!

Ốc bữ môi, thôi lạy hồn, hồn đừng bốc phét nựa. Ờ mà chục ngày nựa Noel rồi tề, có chương trình chi chưa huynh? Mình bảo có rồi, trùm chăn ngủ.

57. Phần 2 : Chương 20

Cuối cùng thì một đứa con gái nữa lại lướt qua. Khác với lần bị ex tống cổ ra khỏi nhà (dạo ấy mình thăm vãi), lần này bình tĩnh hơn, mình tự vạch ra cuộc sống dek có tình yêu: sáng cà phê, thuốc lã – đi làm – trưa về nhà ăn cơm, ngủ một giấc chớp nhoáng rồi đi làm – chiều về xỏ giày đá bóng, đi câu, rùng rĩnh thì

thả chục điểm lô để có cái mà hồi hộp, mong đợi vào lúc 6 giờ 30 phút – tối lên mạng khen đứa này xinh, con kia ngon, chui vào mấy diễn đàn chửi thẳng này ngu, khen thẳng khác chuẩn vì rồi bấm like lại quả cho những đứa like bài mình (mặc dù có đọc ế đầu). Thi thoảng ra quán trà đá nhìn mấy con quần cộc, ngực to, có đứa nào bắt chuyện thì tranh thủ tán vạt phát, không thì thôi, về đắp chăn ngủ, mơ ngày mai đời sẽ khác (ế biết khác kiểu gì nhưng cứ khác hôm nay là được)...

Gần 9 giờ tối, bất ngờ thấy số Huyền gọi đến, tự nhiên run run một cảm xúc rất chi vớ vẩn. Quyết định lờ đi. Sau 3 lần gọi nhỡ, nàng gửi một tin nhắn trách móc “Anh nỏ muốn nghe em giải thích à?” Không cầm lòng được, rep ngay cho bõ ghét “Còn giải thích cái gì nữa đây? Em thích làm cho người khác tổn thương để được an ủi họ à? Được lắm”. Tin nhắn thứ 2 “Giờ thì anh nghĩ em tẻ lắm, em hiểu điều đó, nhưng em muốn một lần được nói hết tất cả với anh, rồi sau đó anh cho em là người thế nào cũng được ạ”. Cái giọng này nghe quen quá (nó ngọt ngào ru ngủ kiểu của một đứa len lén đập thẳng khác lộn cổ xuống bùn đen, xong ân cần lôi nó lên, dội cho nó gàu nước rồi cất lời thương cảm “Khổ thân, làm sao mà chú lại ra nông nỗi này?”)

Tắt ngay máy rồi liệng nó vào gầm giường, dù má, con điện thoại này xui vãi, tháng sau lĩnh lương đập ngay con khác thay thế thôi. Khi thật, nhắc đến lương lại ế muốn thả hồn đi đâu nữa. Trăm thứ hóng vào 2 củ tám (à tháng này lên được tí, 3 củ rưỡi 3 trăm xăng xe). Thời buổi cái chi cũng phong bì thật là vãi, đến đi thăm lão hàng xóm mới cất trỉ thành công cũng má mẹ nó 1 lột... Nhưng mà thôi, đây là chuyện khác. Mai ngày nghỉ xuống nhà lão Đoàn chơi phát cho thư thái.

Lão có 2 đứa con gái (đã nhắc đến ở phần đầu ký sự) môn môn mà ế xơ múi được chi kể cũng phí riệu thật. Chiều qua gặp nhau chỗ ghi đề, lão nhấp nháy “Rảnh xuống uống nác ngon (quê Choa gọi nước chè tươi mới ử là “nác ngon”) rồi tau bày cho con ni, hay cực”. Minh cười cái khặc, bảo thôi chú ơi, gái gú đối với cháu phù du lắm rồi. Có riệu nhưng hiều làm tí thì được. Lão gật đầu ừ xuống nha, xuống nha.

Xuống nhà chú Đoàn. Vừa tới trước sân đã thấy một bóng áo trắng, quần đùi lủi vào bếp rất nhanh. Ở quê có thói rất hay, đó là khách tới nhà chơi thì các em gái thường chui tọt xuống gian bếp ẩn dật (nhưng vẫn hóng chuyện ác), thi thoảng thò cổ liếc trộm khách một phát rồi cười ngu ngơ như bò đội nón. Thật là một nét văn hóa tiên tiến và đậm đà bản sắc dân tộc, cần lưu giữ.

2 chú cháu bày ầm ra làm châu nác ngon, lúc sau chú bê chai riệu nhưng hiều (nước thứ 138, mình trêu chú thể) ra làm mỗi người vài ly, lại nhắm với lạc sống tanh ngòm. Buột mồm hỏi nhỏ, ế chú, em Thủy lấy chồng chưa chú? Cái thằng tóc bồ dôi dạo trước giờ mô rồi? Chú rề rà, ặt mẹ thằng mất dạy nó cút lâu rồi. Thằng nó được cái mồm phét lác, có dek chi hấn a. Minh sướng run cả rốn, hấp tấp, rứa rứa em Thủy vẫn chưa yêu ai ạ? Hay làm mối xừ cho cháu đi, được thì cưới luôn, chơ yêu đương lãng nhăng chi cho bày đặt. Chú khà rất sang, bảo thì tùy 2 đứa đó. Cơ bản là hấn có ưng không ẹ. Để tối tau hỏi dò hấn coi rằng, chớ chú mi thì bác lẹ chi nựa, con người đàng hoàng!

Lúc ấy có tí riệu biêng biêng, cộng với dư vị đắng nghét từ vụ em Huyền, nên bạo hấn. Minh bước xuống nhà bếp, Thủy đang ngồi đun nước giặt mình nhìn mình rất nhanh rồi lí nhí chào eng (dạo này ăn chi mà phởn ghê, lớp ắc ết nhìn thật sướng mắt).

- Mần chi đó em? Nhớ anh nữa không hè?

- Dạ đun ầm nác....Eng có phải là cái eng ặt trước xuống đây coi chim một lần rồi không?

- Chuẩn rồi em!

Khởi chuyện với các em gái thuần quê quả là một thử thách đối với mình. Gặp người lạ, các em co vùi ngay, hỏi gì nói nấy, xong cười vu vơ rất hài. Ngồi tán phét 15 phút, thấy vô vị vãi cả lải. Miên man nghĩ thầm, vớ vẩn sau này lấy một em như này cũng nên. Gái quê chất phác, ít văn vở, lơ lửng hoa lá cảnh mỗi tội khó đồng cảm. Mấy em sắc sắc yêu thì thích, nhưng như chơi với dao, chúng nó trở mặt đá đít mình khi nào ế hay, đừng tưởng ngon.

Writen by nhulayeu

Mở lên nhà trên. Chú Đoàn cười nheo mắt “Răng, nói chi với hấn đó?” Minh bảo nỏ có chi rồi lắc vai, khó lăm chú ơi. Chú Đoàn bảo, chưa chi đã năn, để tau coi răng rồi ta bàn sau, vội chi...

Mình cười thầm, yêu đương dek chi đâu, cảm xúc giờ về “mo”con mẹ nó rồi. Kể từ khi nhận ra tình cảm của Huyền chỉ là thứ mây bay gió thoảng, tự nhiên sự tôn trọng giành cho con gái không còn lại mấy. Gặp gỡ, trêu đùa, tán láo vu vơ với tất cả sự hời hợt và bất cần. Đôi khi ngồi một mình, tưởng tượng mình rút xuống sông chấp chới giữa dòng nước xiết thì ai là kẻ đứng trên bờ gào khóc thảm thiết nhất? Tất nhiên trừ người thân. Cuối cùng chẳng chỉ nghĩ tới một người, đó là Ốc, đứa con gái diên diên, khùng khùng, phóng khoáng nhưng bao giờ cũng rất tình cảm với mình!

(Nhớ lại chuyện này nên kể luôn kéo quên. Mặt mình có 1 vết sẹo dài ở sống mũi – nhiều chú nằm vùng trong này biết rõ nhất – đó là dư âm của một trận huyết chiến trên sân bóng năm xưa. Hôm đó đá bóng với mấy thằng làng bên, hai đội cãi nhau về một bàn thắng mập mờ (vì sân eo có cột gôn) lời qua tiếng lại rồi nhảy vào táng nhau hội đồng. Lúc đấy mình đang chạy theo song phi một thằng thì tự nhiên mặt mũi tối sầm, choáng váng bởi 1/4 viên gạch ốp thẳng vào mặt. Hóa ra có thằng chạy sau óanh lên. Cả sân đứng lặng chứng kiến cảnh mặt mũi mình máu phun ra như cắt tiết. Hai đứa bạn khiêng mình vào quán nước, giặt gói thuốc Lào đắp lên vết thương đang chảy máu. Máu tứa ra nhiều đến nỗi đẩy bật cả nhúm thuốc Lào. Nghét tiếng một đứa bảo “Đưa nó vô viện đi, đeo cùm được máu nữa rồi, nhanh nhanh xe mô, ra lấy xe đi”

Nằm viện, khâu 7 mũi. Khâu xong mình bắt đầu choáng vì máu ra quá nhiều (ướt đầm cả áo phông). Nằm xẹp lẹp như gián, nửa tỉnh nửa mê nhưng không dám báo người nhà vì sợ ăn mắng. 2 thằng bạn cứ nghĩ mình nằm tí là hồi sức, nên đèo nhau về tắm rửa tối còn đi đám cưới.

Mình nằm hơn tiếng đồng hồ mà vẫn không gượng dậy nổi, con mụ bác sỹ quát nằm yên, cựa quậy máu ra nữa là chết đó! Đệt, chưa kịp phong bì nên nó đánh với mình thật. “Kiểu ni là cũng không vừa rồi, có đánh bọn nó thì mới bị đánh lại chứ” con mụ đi đi lại lại, day nghiền mình. Tự nhiên người lạnh toát, khó thở vãi, chân tay bủn rủn, nghĩ phen này chắc chết rồi. Cảm giác sợ chết một cách đơn độc thật kinh khủng. Nhìn quanh đéo có ai, phòng lạnh lẽo như nhà xác. Thôi xong rồi.

Thì chợt nghe tiếng dép lẹp xẹp chạy vào, rồi giọng nữ òa lên ở phòng ngoài “Anh nó có rằng không bác sỹ? Trời ơi áo đầy máu...có rằng không bác sỹ???” (cái áo lúc vào mình cởi vứt trên ghế phòng ngoài) Giọng Ốc rồi.

Nàng chạy ulla vào, nhìn mình trân trân rồi bật khóc “Anh ơi, rằng rồi anh ơi?” Mình quay mặt vào tường suýt ứa cả nước mắt. “Hắn đã chết mô mà khóc với lóc nhao nhác lên rứa? Đánh nhau thì hùng hổ lắm, dừ bị đau thì im đi chứ kêu ai!” Con mụ bác sỹ thò cổ vào gắt.

Ốc sờ trán, mắt vẫn rưng rưng “Đau lắm không huynh? Em nghe anh X nói mà rụng rời chân tay...” Mình nhếch mép, éo chết mô, chỉ choáng tí thôi. Ốc móc túi quần dúm vào tay mụ bác sỹ 1 loét, bảo o cầm bôi dưỡng ạ. Con mụ dứt tọt vào túi áo rồi quay sang vỗ về “Bọn đã man, đánh người ta ác quá đi mất. Cháu chịu khó nằm im một lát nha, tội thật, mất bao nhiêu là máu...Mà cháu con ai, nhà ở mô đó? Khổ thân chưa”.

Mình và Ốc nhìn nhau cười toe toét. Rốt cuộc, khi hoạn nạn nhất cũng chỉ có nàng ở bên cạnh, là người đầu tiên nhỏ nước mắt vì mình...)

58. Phần 2 : Chương 21

Chap 21

... Chú Đoàn châm thêm riệu vào cái chén hạt mít bé tẹo, nháy mắt bảo dừng vôi, có chi tau tác động thêm cho, thôi uống tiếp đi. Mình ngửa cổ làm cái ực (như muốn nuốt hết sự chua chát vào lòng) “Nó ăn thua, có lẹ em nó không ưng cháu rồi. Nhìn là biết ngay chú ơi, cháu tỉnh lắm”.

Xoay xoay cái chén trên tay, chú Đoàn trầm ngâm, thật ra chú cũng thích thằng rể như mi, nhưng hắn không ưng thì kể cũng khó. À hay là để tau giới thiệu cho đám ni. Mình hỏi đám mô chú, nhìn ra rằng?

Lạo xạo với củ lạc sống trong mồm, mắt lão sáng lên “Con ni trước làm công nhân giày da trong Nam,giữ đang về chợ búa với mẹ”. Mình thờ ơ “Xinh không chú?”. Chú Đoàn bảo “Nhìn cụng được. Nói chung to khỏe”. Đột, suýt nữa thì phun cả hộp riệu nhưng hiều vào mặt chú.

Mình cười như mếu, nghĩ thầm, mẹ kiếp, đời mình càng ngày càng phú quý giật lùi, càng ngày càng trở nên “mất giá” là sao??? Ex mà biết mình giờ này mình vẫn đang lông bông đi tìm “một nửa” theo kiểu gà què ăn quẩn cối xay như này thì nhục đéo để đâu cho hết. Nhục hơn nữa là vì ex mà suốt bao năm qua (mặc dù cố gạt nàng ra khỏi tâm trí) dường như không phải mình đi tìm tình yêu, mà là đi tìm chính cái bóng của nàng (một cách vô thức). Có lẽ cuộc đời này mình sẽ mãi mãi nợ nàng, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái bóng quá lớn ấy sao???

Làm thêm đôi chén, bắn nốt bi thuốc lào, đứng lên chào về (không quên ngó xuống nhà dưới, liếc trộm đôi lớp căng đét của em Thủy phát). Ra ngõ, chú Đoàn vỗ vai “Bữa ni thằng cháu kết con đề chi mô?”. Mình đọc bữa một con, rồi té.

... Còn 3 ngày nữa là noel, tiếp đến ngay sau đó là tết tây. Một năm nhạt phèo, vô vị nữa sắp sửa lướt qua. Không hiểu sao mình rất sợ tết, sợ những ngày đầu năm... với không khí rộn ràng nô nức.Mọi người thi nhau ngồi lại tổng kết coi năm qua làm được những gì, thành công và thất bại ra sao. Còn mình thì vẫn rứa, dậm chân tại chỗ với những giấc mơ con đề nát cuộc đời con (nếu không muốn nói là phú quý giật lùi). Cuộc sống đời thường tẻ nhạt, lao vào tình yêu như một cách cuối cùng để tìm thêm cái cơ cho sự tồn tại của mình. Rốt cuộc lại càng thêm rách nát.

Written by nhulayeu

Suốt vài hôm nay Huyền nhắn tin liên tục. Có lẽ nàng thấy mình đối xử tử tế quá và không muốn một đứa tử tế như thế nghĩ“xấu” về mình?

Sau mấy lần nhắn tin qua lại, Huyền hẹn gặp nhau vào tối noel, vì hôm ấy nàng sẽ được tự do đi chơi. Biết gặp cũng chả giải quyết chuyện gì, nhưng mình vẫn ừ.

Đêm noel, trời mưa phùn và lạnh ngắt. Mặc chiếc áo khoác thùng thình của bố, nàng và đứa bạn đi cùng đứng đợi mình trên cầu Ngàn Phố. Chỗ này cũng gần nhà thờ, người đi lại ùn ùn, xe cộ nườm nượp chạy ngang chạy dọc. Đứng một lúc, bạn nàng ý tứ rút lui, hẹn 10 giờ quay lại nhà thờ rồi cùng về.

“Lạnh không?” Mình hỏi trống không thay lời chào.

“Bình thường, hihi, may mà em mượn được áo của bố”. Nàng đút 2 tay vào túi áo khoác, áo màu xanh kiểu bộ đội,thùng thình so với nàng.

“Vừa đi vừa nói chuyện nha, đứng đây lạnh lắm?”

“Dạ”.

Nàng ngồi lên xe, mùi hương dầu gội thơm tê tái.

“Đi mô giờ anh?”

“Vô nhà thờ dạo chút rồi về nha?”

“Dạ”.

Ngang qua bãi ngô ven sông, đoạn này thưa người, không gian thoáng đặng vãi, mình dừng lại bảo, đứng đây ngửi mùi hoa ngô cho thơm. Nàng vẫn ngồi trên xe, ngực và hai đùi áp chặt vào mình (cảm giác nóng hổi và mềm mại khiến mình rụng rời).

“Mấy ngày qua anh lừa em khiếp hê. Gọi không bắt máy, nhắn tin cụng nỏ chộ nhắn lại”
Mình cười nhạt không nói gì.

“Hi, anh còn nhớ ngày đầu tiên gặp nhau nữa không?”

“Có chứ, nhớ lảng máng”

“Nhìn anh lơ ngơ hay cực í”

“Uhm, anh khi mô nỏ ngơ”

Nàng nhìn sâu vào mắt mình.

“Giữ thì răng? Có ngơ nữa không?”

“Không. Tỉnh rồi. Tỉnh lại rồi!”

“Em muốn nói hết cho anh mọi chuyện...” Nàng ấp úng.

“Thôi khỏi. Đừng nói chi nữa”

“Không nghe em giải thích á?”

Lắc đầu.

“Anh xin phép được ôm em cái”.

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong lòng mình. Giữ nguyên hiện trường như thế hơn 10p. Thi thoảng có xe đi qua, dọi thẳng đèn pha vào mặt, kệ mẹ chúng.

Ngồi chuyện trò thêm nửa tiếng nữa, mưa đã dày hạt hơn, gió lạnh buốt bên tai.

” Em sẽ nhớ anh. Chắc chắn rứa, không bao giờ quên”

“Uh, cái đó vô nghĩa đối với anh. Nhớ hay quên thì anh vẫn là anh - một cái bóng mờ nhạt đi cùng em trong những ngày em buồn nhất. Một đứa chưa bao giờ mang lại niềm tự hào, sự hãnh diện cho em khi ai đó hỏi về anh”

“Anh nói chi lạ rứa ạ? Có phải là anh đó không?”

“Thì là ai?”

“Chưa bao giờ em có suy nghĩ đó trong đầu”

“Anh về đây”

“Không muốn nghe em nói nữa à?”

“Về ngủ mai đi làm”

“Sẽ rất hận em, phải không?”

“Trái tim anh chỉ chứa tình yêu, không đủ chỗ cho lòng thù hận và những thứ không đáng phải chứa. Giờ hết rồi là thôi, lát nữa về anh sẽ format nó!”

“Anh...”

“Anh chở em vô cổng nhà thờ nha, em gọi bạn đến đón đi”

Nàng vẫn ngồi yên, đầu gục vào vai mình...

59. Phần 2 : Chương 22

... Trời càng về đêm càng lạnh. Mưa phùn đã bắt đầu ngớt, gió nhẹ thổi, mùi hoa ngô thoang thoang thơm. Khung cảnh bình yên và dịu dàng như này rất dễ khiến người ta mềm lòng.

Huyền vẫn ngồi im sau lưng, hai tay vòng trước ngực, má áp vào vai mình. Như thế rất lâu.

“Mai một xa nhau anh có nhớ chi em nữa không?”

Lời nàng thoảng bên tai như gió thổi. Minh lúc ấy vừa chán chán, vừa thèm thuốc nên ngồi chờ ra. Nàng phải cúi nhẹ vào mạng sườn mới sức tỉnh.

“Có chứ. Muốn quên mà dễ à”

“Thật không đó? Nhớ cây chi nhất nà?”

Con gái phức tạp lắm. Đã biết thừa không còn của nhau nữa nhưng vẫn thích người ta đừng quên mình.

“Sẽ nhớ những thứ đáng quên”

“Em sẽ nhớ mãi hình ảnh lần đầu anh gặp em. Khi nó em đang nấu khoai dưới bếp, anh đi vô xin lửa hút thuốc, anh nói câu chi nhớ không? Hi, “Em đang nấu chi mà thơm rứa?” nhìn anh vui vui, tự nhiên em thấy ấm áp lạ lùng...Rồi cái đêm anh ở lại chơi với cu Ngọc, anh lấy cháo, anh gỡ xương cho em ăn... bên bếp lửa...Lần đi chơi về, em bị đứt tay, anh đã ngâm luôn ngón tay đang ứa máu của em...Thật sự...chưa ai tốt với em như rứa cả, chưa ai ân cần và chu đáo với em như anh...Trời ơi, càng nhớ đến em lại càng sợ khoảng trống anh sẽ bỏ lại khi xa nhau...”

Giọng nàng run rẩy và yếu ớt như tự vỗ về nàng là chính. Minh nghe thì nghe nhưng chẳng cảm xúc gì, vì nghĩ những thứ hay ho nhất khi yêu nhau mình cũng đã làm hết rồi, giờ có tạch thì cũng không có chi phải nuối tiếc.

Đang ngồi thì có đám đông 4 – 5 người đi bộ qua. Minh phát hiện ra thầy giáo cũ hồi phổ thông trong đám ấy, thấy tay thầy cầm điều thuốc, vãi quá bèn kêu giật giọng “Thầy giáo ạ. Thầy đi lễ à?”

Thầy đứng lại ngó nghiêng mình một lúc, rồi à lên “Thằng Huy, mi đi mô mà ngồi đây?”, liếc thấy Huyền bên cạnh, thầy gật gật đầu ra về ở hiểu rồi.

“Dạ, bọn em cũng đi nhà thờ. Thầy cho em xin điều thuốc, lạnh quá thầy”. Ông giáo rút trong túi đưa ỉn điều Thăng Long, rồi vỗ vai “Hút mần chi cho hôi mồm, bạn gái hần chê” rồi túc tặc đi. Thầy này xưa dạy môn Anh văn, trong lớp thì rất mô phạm, nhưng ra ngoài bồ bả dễ gần, lại hay chửi đẹt mẹ nên bọn con trai rất quý thầy. Có hôm dạy bài éo gì quên mất rồi, thầy dịch tựa đề cuốn *Gone with the Wind* (của Margaret Mitchell) thành “Đi với gió”, mình ngồi dưới nhe răng cười, bảo em thầy, tên tiểu thuyết nó đúng ra là “Cuốn theo chiều gió”ạ (hồi ấy trẻ trâu hiểu thắng nên rất thích bóc mẽ người khác để được khen thông minh). Thầy ngẩn mặt ra, lăm lăm “Dịch sát nghĩa thì hần là rứa”. Hi, chắc thầy chưa nghe tên cuốn ấy bao giờ. Sau này gặp mình đang uống trà đá, thầy bảo “Địt mẹ bựa nó mi mần tau mất cả mặt, đáng lẹ mi nói riêng với thầy thì hay hơn”. Minh xin lỗi rồi rít...

Bắn xong điều thuốc, định bảo chở nàng vô cổng nhà thờ rồi té thì nàng đề nghị cùng vào đó chơi, coi như lần cuối cũng được. Thì đi, giờ về cũng chẳng làm gì.

Nhà thờ thì năm nào cũng thế. Đèn đuốc sáng trưng, các con chiên ngoan đạo rì rầm quỳ xuống cầu nguyện bên trong thánh đường. Bên ngoài giai thanh nữ tú tung tẩy đứng tạo dáng chụp ảnh để lát về đưa lên fb kèm ghi chú “Một đêm Noel khó quên” (mặc dù theo mình chẳng có cái đéo chi để nhớ cả). Huyền đứng sát vào mình ngay trước cây thông đều đang nhấp nháy rồi bảo “Điện thoại anh mô, đưa đây nhờ mấy đứa chụp kiểu cho vui”. Minh lôi con C3 ghê ra, camera 2. bật lên thấy toàn muỗi bay mù mịt trong màn hình, ngại vãi cả lá nên bảo thôi chụp làm chi (sợ chụp lên nàng thành con quỷ). Huyền thất vọng, mặt buồn buồn “Rứa là anh nỏ muốn chụp chung với em rồi”.

Một lát sau, 2 đứa đang mua kẹo bông ăn, bất chợt trong đám đông mình nhận ra Ốc. Nàng đứng tùm 3 tùm 5 với mấy giai gái khác, chắc đội bay đêm của nàng. Quên mất Huyền đang đứng bên cạnh, mình giờ tay vẩy vẩy. Một em chỉ về phía mình rồi xì xầm chi đó với Ốc (chắc bảo, ê thằng bồ của mi tề). Nàng nhìn

mình chăm chăm 5 giây, xong rẽ đám đông nhào đến “Hê, không ngờ huynh lại có mặt ở đây! Đi một mình à?” Nàng hồn nhiên như vẫn thế. Mũ lưỡi trai, áo khoác mỏng, môi son rực rỡ. Mình nháy mắt rồi im lặng.

Ốc ngó nghiêng về phía Huyền, xong nói vào tai mình “Đó à?”Mình gật. Nàng cười cầu tài rồi chào Huyền rõ to “Em chào chị ạ!”. Huyền ngượng ngùng lí nhí “Chào bạn nha”. Ốc vẫn thản nhiên quay sang mình “Đây là bạn gái anh Huy à? Giới thiệu đi chơi, nghe nói đến lâu rồi mà giờ mới biết mặt”. Huyền mân mê vạt áo, cười nhạt “Nổ phải mô. Bạn bè thôi...”

60. Phần 2 : Chương 23

Mình ý tứ đứng lảng ra một bên cho 2 nàng giao lưu. Ốc tỏ ra khá chủ động và điềm tĩnh, trong khi Huyền hơi rụt rè. Nói về khoản giao tiếp thì mình luôn thích phong thái của Ốc, nói vừa đủ nhưng câu nào “chết” câu đó, vừa hài hài từng từng vừa thẳng tuột như không.

- Thôi 2 bạn tiếp tục vui vẻ nha, tớ lại đây đã!

Ốc cố tình nhấn giọng ở từ “hai bạn” như muốn giễu cợt mình,xong lẩn vào đám đông mất hút.

Huyền hỏi.

-Em nó là Ốc của anh đó à? Xinh hê!

Mình cười nhạt, bảo của anh khi mô mà của anh.

- Chi nựa, em nghe xã đồn nhao nhác, giờ mới biết mặt.Xinh rứa anh không thích mới lạ đó.

Mình chạ hơi đầu mà chối, vì biết càng giải thích càng tăng thêm độ nghi ngờ cho nàng.

Đứng thêm một lúc, Huyền rủ vô thánh đường nghe đọc kinh cho...vui,mình ừ hử khoác tay nàng đi. Vừa vào được vài phút thì điện thoại có tin nhắn,của Ốc. “Kèo thơm hầy. Chúc mừng”. Huyền ngó sang hỏi “Của ai đó anh?” Mình bảo của mẹ. “Mẹ anh giục về à?”. “Không, hỏi đang ở mô”.

- Anh đã coi chúa đẻ khi mô chưa? Nàng hỏi.

- Rồi, không phải chúa, mà là Đức Mẹ. Bà này lấy Giu sê và có mang chúa Giê su lúc mới 12 tuổi.Như bây giờ thì Giu sê sẽ xộ khám vì quan hệ với trẻ vị thành niên.

- Thật không đó? Hihi...

- Anh nhớ lảng máng trong kinh Tân Ước viết rứa.

- Anh giỏi hầy, chi cụng biết.

Lại có tin nhắn của Ốc. Cái gì nữa đây?

“Đêm nay chàng đưa người đẹp về đâu?” Mình suýt phì cười, nhưng sợ Huyền tò mò hỏi ai đó nên kìm lại được. Rep “Lát gặp nhau nha, được không?”.Ốc “Ổ mô? Mà không sợ con em ghen à?”. Mình “Mô cũng được”. Ốc “Uhm, có chi tí nhắn lại sau, đi chơi đã”.

Lúc ấy cũng đã hơn 10 giờ, chen chúc ngọt ngào vãi, toàn mùi người, mùi hôi nách lẫn trong mùi nước hoa rẻ tiền...Mình bảo thôi em gọi cho bạn đến chở về đi, muộn rồi anh cũng phải về ngủ mai đi làm sớm. Huyền đứng lảng một lúc, mặt buồn rười rượi. Mình hỏi rằng rứa? (nhưng biết thừa vì sao rồi, hỏi đểu tí cho vui). Nàng bần thần bảo nổ có chi mô, chỉ là em hơi hơi nhức đầu tí.

- Anh đưa Huyền về nha?

Mình cúi đầu thấp xuống, thì thào vào tai nàng. Huyền “ạ”,tiếng dạ nhẹ nhàng như không.

Trên đường về, ngang qua hiệu tạp hóa, mình dừng xe lại. Huyền hỏi mua chi à anh? Mình bảo đợi anh tí, rồi vào mua mấy bịch sữa tươi, tất nhiên là cho nàng.

- Em nhớ uống thêm sữa nha, dạo này nhìn em hơi gầy đó.

Nàng cúi đầu im lặng rồi khẽ thở dài.

- Anh mua cho em à?

Mình gật, rồi đi tiếp.

Chạy chậm chậm ngang qua sông Phố, gió lạnh vãi, nàng vòng tay ôm chặt lấy mình. Bất chợt có chút gì đó nôn nao khó tả. Xe vừa trở tới chân cầu, Huyền khẽ giật giật vai áo, bảo, anh đứng lại em nói một chút được không? Uhm, cầu tràn. Chỗ này đây, chính trên chiếc cầu này cách đây chưa lâu, trong cái đêm tuyệt vọng nhất mình đã dừng xe hút thuốc rất lâu, thậm chí lòng sẽ không bao giờ để bất cứ đứa con gái nào làm khổ mình thêm một lần nữa...

- Lạnh lắm thôi mình về đi em!

- Anh không muốn nghe em giải thích à, anh Huy?

- Nếu việc đó khiến mình đến được với nhau thì anh sẽ nghe.

- Huy! Anh trở nên lạnh lùng với em từ khi mô đó? Em phải làm chi để anh thực sự hiểu mình đây? Em không muốn, không muốn mất anh mà...

Nhìn nàng lúc ấy thắm vãi, tự nhiên đầu đó hiện lên hình ảnh mình trong đêm ê chề rồi gót khỏi nhà ex. Hình như hôm đó mình đã tu cả cốc rượu ở quán cháo đêm trên đường Khương Đình, trước khi quăng cái túi chứa đầy kỷ niệm của hai đứa thuở còn mặn nồng. Sau đó về phòng trọ đóng cửa khóc như đứa trẻ con (bị thằng khác cướp mất kẹo). Mẹ kiếp cái cuộc đời này, chắc ex sẽ không bao giờ biết rằng, ở một nơi đâu đó, có một đứa điên khùng vẫn nhớ đến mình trong những lúc đời chán sống nhất.

- Em biết không, anh vẫn rất yêu em mà. Rất yêu..

Mình ôm lấy nàng vỗ về, vì không muốn có thêm một đứa con gái đau khổ vì mình. Như chính mình từng đau khổ, dần vật vì một đứa khác.

61. Phần 2 : Chương 24

... Huyền nói rất lâu, thi thoảng mình khẽ ừ ừ để nàng biết những gì nàng đang nói không phải để gió cuốn đi.

Hóa ra trước khi quen mình, Huyền đã có một cuộc tình khá đẹp với một cậu chàng xã bên. Nhưng rồi khi sắp sửa nghĩ tới chuyện cưới hỏi thì dùng một cái, gia đình chú kia bắn tin rằng 2 đứa không hợp tuổi (đại ý lấy nhau xong có đứa chắc tèo, chả biết đứa nào mà lần, lo xa vẫn hơn). Huyền chết đứng như Từ Hải khi hay tin. Kể từ đó nàng gần như suy sụp hẳn, niềm tin vào đàn ông từ dương vô cùng xuống âm vô cùng (hèn chi ngay từ buổi gặp đầu tiên mình đã lờ mờ đọc ra điều gì đó buồn buồn ẩn sâu trong mắt nàng).

- Rồi em gặp anh trong một hoàn cảnh mà em không ngờ tới. Sau lần trò chuyện đầu tiên, lúc anh ra về, em hoang mang sợ rằng anh sẽ không liên lạc lại với em nữa. Vì cách nói chuyện của anh với em rất vô tư, hồn nhiên (ông giả nai đấy) không có ý gì muốn tán tỉnh như nhiều người em đã gặp (chiện, ai lại đi so anh với đám giai làng làm gì)... Thật sự anh đã mang đến cho em rất nhiều hy vọng vào lúc em đang cố gượng dậy sau lần đổ vỡ đó, thằng Ngọc hấn cũng quý anh lắm, hấn tâm sự với em rất nhiều vì hấn nói hấn hiểu tính anh, ngang ngang nhưng trải đời... Em nỗ lực biết anh ngang kiêu chi, chỉ thấy ở anh sự ầm ập và gần gũi như thể em đã quen anh từ lâu...

- Anh hiểu cả rồi, đừng nói nữa... một lần. Đứng đây lâu thiên hạ nhòm vô lại đàm tiếu linh tinh.

- Em nghìn lần xin lỗi anh, em xin lỗi... Mọi chuyện đang xảy ra bây giờ anh cũng đã biết, em không thanh minh điều gì cả... Mà em chỉ muốn anh hiểu rằng thật sự em yêu anh... nhưng... em không thể làm gì hơn để giữ được anh...

Giọng nàng lạc hẳn, hình như sắp khóc đến nơi. Trong lòng tự nhiên trống rỗng vơi. Không phải bây giờ mới thấy con gái khóc trước mặt mình. Hồi năm ba đại học, lúc ấy mình ngạo mạn và kiêu căng lắm. Quanh mình luôn có vài em để lựa chọn. Một bữa điên điên (thật ra hồi đó khi nào mình chả điên sẵn) kêu một em đang thích mình ra vườn hoa ký túc “tâm sự”. Hai đứa ngồi đối diện trên một ghế đá (lúc đấy mùa đông, giờ lại mới mưa xong ướt mẹ nó hết cảm mạo, lạnh vãi). Mình hỏi:

- Hương (nàng tên Hương) anh hỏi thật em nhé?

- Dạ.

- Em phải nói cho thật lòng, nghe chưa?

- Dạ, em luôn thật hết lòng với anh mà.

Bắn hơi Vina, mình đang háng rất long trọng.

- Hương có yêu anh không?

Nàng như chết đuối vớ được cọc (vì hồi đấy này là sắp tới màn tỏ tình rồi đấy, nàng đang rất mong nghe điều ấy, mình biết thừa).

- Có.

- Em nói to lên nào, anh chả nghe gì cả.

- Có ạ!

- Còn anh, anh không yêu em!

Nghe xong thì con bé khóc rống lên, khóc tu tu, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt. Mình hả hê lắm, đắc thắng lắm. Vì đơn giản là rất thích một đứa con gái phải vật vã, khổ sở vì mình (như mình từng nhục nhã vì đứa khác). Khi ấy cho như thế là bất cần, là máu lạnh, là ngông cuồng chẳng giống ai (mà mình lại luôn thích khác những thằng còn lại). Hậu quả sau đó là em nó quay sang yêu ngay thằng bạn thân nhất của mình. Rồi thi thoảng gặp lại, thấy nàng đẹp hơn trước, vẫn chào hỏi mình vui vẻ, đêm về thở dài trách mình ngu không để đầu cho hết. Vừa ngu vừa ngông cuồng. Và đó cũng là một món nợ không bao giờ mình trả được (mình vẫn mong ngày nào đó gặp lại để được cúi mình nói câu “Anh xin lỗi em” trước nàng)...

- Mình về nha, muộn rồi tề!

- Dạ.

Huyền co dím trong cái áo khoác lụng nhùng của bố, nhìn thương vãi.

- Huy, đừng giận em nha.

Mình cười như mếu, bảo rồi rồi. Giận thì anh đã đẩy em xuống sông rồi, he he. Ngày mai trang Hà Tĩnh online tha hồ giật tít “Hận kẻ bạc tình, giai làng (đệt, bọn nó sẽ gọi mình là giai làng đấy) đẩy người tình xuống sông Ngân Phố”. Trong bài viết sẽ trích lời vài thằng hàng xóm của mình, đại ý “Anh ấy bình thường là một người rất hiền lành bla bla”, hoặc “Tôi hết sức bàng hoàng khi hay tin anh ấy gây ra thảm kịch...” rồi lĩnh củ rươi nhuận bút.

- Anh khi mô cùng đùa được là răng hè? Hihi.. Nỡ trách gái hay theo...

- Có ai mô?

- Ốc hồi nãy đó chi.

Nhắc đến Ốc chợt giật mình nhớ tới cuộc hẹn lúc nãy, thôi lên xe về hè. Bữa mô bẻ ngô nhớ rủ anh sang ăn ngô luộc nha, ngô bên em ngọt thật đó... Thôi về đây.

Chở nàng về tận ngõ, đồng hồ chỉ 10 giờ 45 phút. Huyền xuống xe đi bộ vào nhà một mạch. Mình nhìn theo cái bóng của nàng xa dần, mờ dần trong bóng tối. Nghĩ thế là hết. Hết thật rồi. Sẽ nhớ mãi con ngõ heo hút này. Nhớ khung cảnh êm đềm, bình yên nhưng cũng lạnh lẽo này. Nơi đây có một đứa đã yêu, đã bỏ rơi mình... trong những lúc cô độc và chán chường nhất của cuộc đời. Lặng nhìn lần cuối rồi lướt.

Về tới gần quán cà phê quen, gọi cho Ốc (tính rủ nàng đi làm vài lon, gọi là giải xui rồi gút bai chuyện cũ cho nhẹ lòng).

Điện thoại đổ chuông, bên kia nhao ầm như vỡ chợ. Ốc hét lên trong điện thoại “Về chưa? Đang ở mô?”. Mình bảo rồi, đang đứng đợi đây này. Ốc cười hì hì, nói đang hát karaoke với bạn. Có chi mai gặp nha, rồi tắt máy cái búp.

Giận điên người với ranh con. Bực quá lên xe định gọi cu bạn cút ra nhậu chơi, nhưng sợ tầm này nó ngủ mất rồi nên thôi. Đứng chần chờ một lúc, sức nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Lẫn tên Huyền. Nhấn nút delete > ok (giá mà xóa hết được ký ức trong đầu đơn giản như xóa một cái tên trong danh bạ thì ngon biết mấy).

Khuya quá rồi. Con đường lác đác người đi, sương hay mưa bụi phát phơ ướt đầm quần áo, tóc tai. Lặng nhìn cái bóng dúp dỏ của mình in trên nền đường, dưới ánh đèn vàng quạch buồn bã mà ngao ngán thờ dài éo biết nên về đâu nữa. Về nhà giờ cũng có ngủ nổi đâu?

Điện thoại rung rung, chắc lại là Huyền (nàng sẽ vỗ về mình bằng những lời bọc đường nào đây?). Nhưng dek phải, Ốc “Em đang ra đây này, đứng ở mô đó?”. Mình chỉ đường vắn tắt. Nàng hét lên như con hăm “Đồ điên” rồi tắt máy...

62. Phần 2 : Chương 25

Đợi hơn 5 phút thì thấy con bạn chở Ốc đến. Nàng bảo bạn về trước, xong tiến lại gần. Mùi Dior nồng nàn pha lẫn với mùi rượu nôn nao hết cả người. Mình ngó một lượt từ chân đến cổ: giày thể thao trắng, quần jeans, áo choàng đen, khăn quàng cổ lả lơi. Thật lòng chưa bao giờ thấy Ốc đẹp và hoang dại như thế.

- Lại rượu.

Mình lảm bảm.

Nàng đứng trước mũi xe, thờ ơ nhìn mình như vừa rách giời rơi xuống.

- Ừ, 2 cốc rượu màu lẫn đá.

Mặc dù đã quen với việc dầm bữa nửa tháng gặp nàng là thấy hình như đang sương sương, mặt mũi đỏ ửng nói năng bất cần, nhưng mình vẫn thấy rất ngứa mắt.

- Uống vì cái chi?

Ốc dựa vào yên xe, thờ dài.

- Vì điên.

- Điên vì cái chi?

- Vì một thằng điên.

Mình ghen hòng, định nói câu chi đó, nhưng nghĩ sao lại thôi. Biết đâu cái thằng điên đó éo phải mình?

- Kệ cha nó. Răng em phải bê tha vì một đứa ất ơ nào đó. Nói thật nha, anh ghét em như này.

Ốc cười cái khặc, phun mẩu singum trong mồm ra.

- Nhìn lại mình đi...

- Khỏi.

- Không biết đứa mô đang trở nên bê tha, trở nên thảm hại vì một đứa khác mô. Có đáng không?

Nhìn cái mặt căng căng và giọng điệu đầy mùi mai mĩ của Ốc chỉ muốn tát cho cái.

- Im đi.

- Im nhiều rồi. Quá đủ rồi.

- Con gái kiêu chi mà mồm khi mô cũng ngạt ngào hơi rượu. Tưởng rứa là hay lắm à?

Mình nổi xung thật sự.

- Hừ, anh trở nên quan tâm đến em từ khi mô đó? Từ hôm qua à? Trước tới giờ em sống ra sao, em vui, em buồn, em gặp chuyện chi rắc rối...anh có biết không? Biết không???

Giọng nàng gắt lên (cao phải đến 2 quãng 8). Đếch muốn ầm ĩ giữa đường giữa chợ vì một đứa con gái, mình hạ giọng.

- Lên xe đi. Anh hơi đói nên nỏ muốn cãi nhau, mệt lắm. Đi tìm cái chi ăn nhá?

Ốc đứng bất động, 2 tay khoanh trước ngực nhìn rất bất cần.

- Anh đi đi. Em no rồi.

Á à, đói rồi. Mình nắm lấy tay nàng, Ốc vùng vằng gạt ra.

- Em ghê sợ anh, đừng đụng vào người em!

- Thôi mờ, có chi giải quyết sau. Anh đói...!

- Tưởng no rồi?

- Mô có, ăn chi mô?

- Rứa không ăn cháo lười à?

Đột, gài hàng mình kinh vãi. Suýt nữa phì cười mặc dù hơi què, mình dần thối mặt ra như ngỗng ỉa.

- Nói linh tinh. Từ giờ đừng nhắc đến “con nớ” trước mặt anh nữa nha (sau lưng Huyền, mình gọi nàng là “con nớ”).

Nhếch mép cười nhạt, Ốc trở mặt.

- Rứa ý “chú” là răng?

- Tạch rồi. Kể từ hôm nay anh hoàn toàn vô chủ.

- Là răng? “Chú” cứ lấp lửng với chị là răng hè?

Mình thò tay vô túi áo tìm gói thuốc nhưng éo có.

- Thề từ nay đeo yêu đứa mô nữa.

- Cái mồm...toàn nói tục... mà anh nhớ coi anh nói câu ni mấy trăm lần rồi?

- Ừ, hơn trăm chi đó. Nhưng các lần trước khác, giờ khác. Thôi đi ăn cái chi đã, tí nữa có chi nói sau.

Nàng có vẻ vui hơn, nhảy một phát ngồi chễm chệ sau lưng mình.

” Ăn chi anh?”

Mình bảo cháo gà nhà con mụ X. Mặc dù nhà nó toàn mua gà ốm, gà vớ vẩn nấu cháo, chớ mà cháo ở đó ngọt. Tựa cầm vào vai mình, nàng rủ rỉ “Rứa có ngọt bằng cháo lười lúc tối không?” Mình cười gượng hỏi lơ sang chuyện khác “Hôm nay uống nhiều không?”. Nàng gật, đầu 2 cốc. Em cứ đổ vô họng rồi nhắm mắt nhắm mũi nuốt chớ có nghe vị chi mô, may là nhiều đá không em gục rồi.

Vào quán cháo con mụ X. Vừa ngồi xuống thì nàng gặp người quen. Mấy thằng bàn bên (bọn này mình biết mặt) chào nàng.

- Ê người đẹp, ăn muộn hè. Lâu rồi đi mô mà không gặp hè?

Mình nháy mắt bảo nàng kể con mẹ chúng (mà công nhận nàng hay quen được những thằng nhìn như thằng cu Hiệp gà, tóc tai, mặt mũi và thể trạng cô hồn vãi cả tè).

- Khiếp, bữa ni anh chu đáo với em rứa? Mai có lẹ mưa to đây...

Nàng ngời ngậy người nhìn mình lau thìa, vắt chanh, bỏ rau thơm vào bát...những cử chỉ chưa bao giờ có khi 2 đứa ngồi với nhau (thường thì ngược lại). Ăn xong cũng đã khá muộn, nàng kêu mệt, mình bảo anh chở em về nhà nha. Nàng ừ, nhìn tội tội.

- Tối mai gặp nhau ở mô?

- Làm chi?

- Có chuyện nói với anh đó.

- Quan trọng lắm không?

- Cái đó tùy anh, nhưng quan trọng đối với em...

- Rồi, có chi anh gọi cho.

Đưa nàng về đến đầu ngõ, Ốc xuống xe, thò tay vào túi áo khoác lôi ra lọ nước hoa bé tí, bảo “Quà giáng sinh của anh”. Mình cầm rồi ngó ngó nhãn hiệu, một lọ Lacoste trắng 30ml. “Suýt chút nữa em đã ném nó xuống mương nước”. Ốc thì thầm. Mà thôi anh về khỏi muộn. Tối mai nhá, đừng nói là anh bận...

63. Phần 2 : Chương 26

Chuông báo thức ré lên một hồi inh ỏi. Chẳng biết hôm qua trước khi ngủ hện mấy giờ dậy nữa.

Thò tay tắt nguồn điện thoại cho đỡ điếc tai rồi ngủ tiếp. Nhưng đéch chớp mắt lại được. Ngoài trời mưa rả rích, tiếng mưa rớt trên tàu chuối, trên lá cọ gọi cảm giác buồn buồn (mặc dù ẻo biết buồn vì cái gì, nhưng chắc không phải vì tình). Chia tay Huyền có lẽ cũng như chia tay những đứa con gái khác, dần dần sẽ cảm thấy nhạt, thấy mình đã lãng phí thời gian vì một đứa không đáng.

Sau mỗi cuộc tình, thằng nông nổi sẽ mất hết niềm tin vào gái. Kẻ thông minh hy vọng gái không phải đứa nào cũng tệ mạt giống nhau. Mình nằm ở khoảng giữa, vừa yêu vừa canh chừng. Lâu thành thói quen không thể hết mình được vì ai.

Nhưng mà thôi, ẻo nghĩ linh tinh nữa. Dậy bắn bi thuốc lào, rửa mặt oánh răng, rút tay túi quần ra quán con mụ Tuất mần bát cháo lòng cho ấm cật rồi đi làm. Mẹ, tình cảm thì biến động không ngừng, mà tiền lương thì dậm chân tại chỗ mãi là sao (cái gì cũng “ổn định” như lương thì có phải ngon không?).

Ăn sáng xong, đang rung đùi bốc phét kết quả bầu cử tổng thống Zimbabwe với mấy lão xe ôm thì Ốc nhắn tin.

“Đồ điên dậy chưa?”

À, chắc nàng đang tưởng tượng ra thảm cảnh mình nằm liệt giường vì vụ đêm qua đây.

“Đang truyền đạ em ạ, mệt quá”. Thả cái tin vu vơ cho vui. Nàng rep ngay lập tức.

“Răng rứa? Ở nhà hay ở viện? Đừng lừa em”. Hê, cá cắn câu rồi. />

“Nếu mai anh chết, em có buồn không?” Nhai lời Chế Linh trêu nàng tí.

“Biết ngay mà, định troll chị hử? Chết đi, ghét cái mặt nhăn nhó”.Bật cười một mình, định nhấn tiếp “Tự đừng nhớ một đứa...” nghĩ thế nào lại thôi. Vì nghe chừng cái lương quá, vì chưa bao giờ tự điển của 2 đứa tồn tại chữ “nhớ”. Nói ra nàng lại bảo đồ thần kinh.

Thật ra cũng đã có lúc mơ hồ nghĩ về mối quan hệ này, nhất là những khi buồn vì đứa này, thất vọng vì đứa khác. Những lúc mỗi mệt và buồn xuôi nhất, bỗng dưng lững lơ trong đầu câu hỏi: tại sao không thể dừng chân dưới gốc cây này? Nơi mà dầm bữa, nửa tháng, khi chồn chân mỗi gối, hay đau nhói với những vết thương mới (lẫn vết thương cũ)...mình lại ghé vào tìm lại chút bình yên nhất,còn sót lại.

Nghĩ chán rồi để đó. Vì có lẽ mình và Ốc thân nhau quá.Những chuyện không thể nói (hoặc éo dám nói) với ai, thì mang ra kể với Ốc, kể cả chuyện tục. Mình vẫn cho rằng, tình yêu, trước hết phải là sự lung linh khi nghĩ về nhau. Ví dụ kể nhau nghe chiều nay anh chèo thuyền hái sen giữa đập nước trong veo, thấy mình thật là phiêu diêu tiên cảnh. Sáng qua anh lạc vào rừng thông, nghe lá thông reo chọt yêu đời vãi đầy em ạ, bla bla ví dụ nữa. Nói chung tuyên là hình ảnh đẹp, mà mình thì lại toàn kể chuyện tục mới đau em.

Nhắc mới nhớ, hồi mới chơi với nhau, Ốc có hỏi mỗi tình đầu của anh ra rắng? Mình thật thà kể. Lãng mạn lắm e ạ. Ừ biết rồi, kể coi mò.

“Dạo đó anh học lớp11, trong lớp thích con bé tên là Trang. Nó cao dong dong, mắt utor, môi hồng nhìn chỉ muốn làm ngay bài thơ đề tặng. Anh thần tượng nó lắm, con gái trong lớp không ưa đứa nào là anh chửi tuốt, riêng nàng anh đối xử rất nho nhã và lịch thiệp. Nỏ biết nó có thích anh không, nhưng hay nhìn trộm anh phết, yêu yêu là. Mỗi tình cảm cứ lặng thầm theo thời gian... Thì một hôm vào tiết thể dục,bữa đó tập nhảy cao. Căn lúc nàng chuẩn bị lấy đà chạy để bật xà thì anh lơ ngơ đứng cạnh. Nàng cò cổ chạy đà, lúc sắp dậm nhảy qua sào thì anh bỗng choáng váng mắt mấy giây vì nàng ...oánh ngay một lúc 2 phát rầm rồ kêu. Anh thật, anh tái cmn mặt luôn, cứ đứng ngây ra không hiểu chuyện chi vừa xảy ra, cứ như vừa chứng kiến 2 quả bom nguyên tử Mỹ trút xuống Hiroshima và Nagasaki vàotháng 8 năm 1945. Rứa là xong một mối tình đầu thơ mộng”.

Ốc lẩn từ trên ghế xuống đất, bò ra mà cười. Xong bảo anh bốc phết, bốc phết chó mà buồn cười. Mình bảo anh thề luôn. Dừ thì nó vẫn đẹp,có gia đình lâu rồi nhưng cứ hợp lớp mà có anh là dek dám đi.

Đây, chuyện mình kể với Ốc toàn kiểu đó. Nên lâu lâu không gặp mình, nàng lại gọi, ê có chuyện chi hay hay kể coi mò. Mình trêu tục lắm,nghe không? Ốc lạnh tanh, anh thì có chuyện chi mà không tục mô...

Nói tóm lại, nàng luôn nhìn mình với cặp mắt đời nhất, trần trụi và thẳng tưng nhất. Nỏ có chi qua được mắt nàng, kể cả mình văn giỏi đến mấy.

64. Phần 2 : Chương 27

Chiều muộn, đá bóng về mở điện thoại thấy 2 cuộc gọi nhờ 1sms. Của cu Ngọc, sms “Em gọi mà sao bác không nghe máy? Tỏi em xuống cà phê nha, lâu rồi không gặp bác”. Đắn mặt ra một lúc. Thằng này có vụ gì muốn nói à, hay chỉ hẹn hò bốc phết vu vơ thôi? Mịa nhà chú, lúc muốn tranh thủ sự hậu thuẫn của chú thì éo thấy đâu, giờ còn gì để nói nữa.

Tỏi vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị mặc quần áo đợi cu Ngọc vô chở đi cà phê thì lão khối trưởng khối dân phố đến. Mình vừa ngó thấy mặt lão, đang định lủi của nách té sang nhà hàng xóm thì lão gọi giật giọng.

- Huy...chú tìm mi mãi dừ mới gặp.

- Có việc chi rứa chú?

Lão ngồi xuống ghế, đặt mấy cuốn sổ lên bàn, hắng giọng.

- Tình hình là bọn chú đang nhắm cháu vô làm bí thư Đoàn của khối. Nói thật là nhìn đi nhìn lại nỏ có ai có triển vọng bằng mi. Răng nả,mần hè!

Mình gãi gãi tai vờ vịt suy nghĩ mông lung lắm, kiểu đang chờ quán triệt chỉ thị cấp trên. Mịa, trong mọi chức danh thì mình ghét mấy thằng làm bí thư Đoàn nhất. Bọn này đa số đầu đất, giỏi thơ ca hò vè và hô khẩu hiệu vặt, tóm lại không khác lũ MC đám cưới là mấy, bẻm mép nhưng chỉ là lũ con vẹt.

- Cháu cũng nói thật là cháu đeo làm mô, nói rứa cho nhanh kéo chú mất công vận động!

Sắn bực bực trong người, mình phun ngay một câu như té gáo nước mát vào mặt đồng chí khối trưởng. Đồng chí khối trưởng tím lịm cả mặt, bảo ờ thì tùy chú mi thôi, tưởng nhiệt tình công tác đoàn đội thì bọn chú cất nhắc từ từ. Mình cười, bảo cháu chả ham.

Nhớ ngày xưa sinh viên cũng từng được đề cử làm bí thư lớp(chắc thấy mặt mình đẹp giai đây mà), mình bảo bố dứt c. vào, đang yên đang lành tự nhiên cấm mảnh sành vào dít à? Thế là thôi, 4 năm học thoải mái ăn tặc nói phét sướng mồm, đến quỹ lớp mình cũng éo thêm đóng (sợ bọn cán bộ ăn mất).

Vừa lúc đó thì cu Ngọc phi xe đến, mặt nhìn thảm vãi. Mình nấn ná bảo ngồi chơi tí đã, vì sợ Ốc đến mà không gặp lại cần nhân.

- Thôi, ra làm ly cà phê tí rồi về. Đạo ni chán đời vãi đại ca à!

Ngó bộ dạng thằng này chán đời thật, tóc tai ủ rũ như mớ hành héo, thâm nghĩ, dết mẹ, anh mà trẻ được như chú thì éo bao giờ có khái niệm chán đời. Chỉ có đời chán anh thôi. Tuổi bọn này loanh quanh có 2 cái chán, thường là vì tình, sau đó là bế tắc vì mộng vỡ. Nôm na là vì gái, không vì gái thì cũng vì dấn vặt cảm giác của một thằng ăn hại vô tích sự (mà đáng ra phải hoành hơn nhiều so với hiện tại).

Mình cười, bảo anh éo chán đời thì thôi, chị chú đá anh phát đau vãi cả dái đây này. Ngọc im lặng, có lẽ cu cậu khó xử chẳng?

Hai anh em mò vào quán cà phê Phố Núi ngồi một lúc thì Ốc gọi. Khi biết mình đang ngồi với thằng Ngọc, nàng mĩa “Kiểu ni là định “tái phorm” đây”. Mình bảo quên đề, nó đang buồn đời, kêu anh ra chém gió cho khuây chớ có ý chi mô.

- Rứa khi mô về?

- Chưa biết, có chi anh gọi lại hoặc để sau đi. Mần chi mà xồn xồn lên rứa?

- Ừ anh chơi được lắm, hẹn với người ta rồi mà...nói chung anh...mà thôi...tút tut tut.

Ngọc hỏi em mô đó đại ca. Mình bảo bồ. Ngọc cười như mếu,nói rứa mà còn trách Huyền nhà em chi nựa? Mình tỉnh bơ, anh biết kiểu chi chị chú cũng thả anh giữa đường, nên anh phải gọi thêm cầu thủ dự bị chớ. Ngọc cười, bảo đại ca đều hè, chơ mà rứa mới được. Tin vào con gái có mà đồ thóc giống ra ăn, kể cả chị em.

Loanh quanh nó kể chuyện đang xin học lại mà chưa được. Ở nhà mọi người coi như thứ bỏ đi, có con người yêu cùng khóa thì coi như tạch. Đời éo biết nhìn vào đâu để sống tiếp, nhục nhã vô cùng.

Mình bảo chú chưa là cái đỉnh chi mô, mọi cái chỉ mới phát sinh, chú mà buông xuôi thì chú chắc chết. Anh đây này, học hành cũng như ai,ra trường chờ việc dài cổ. Đi viết báo vặt tháng chưa nổi triệu bạc, đến tiền ăn sáng, tiền đồ xăng lắm lúc cũng dek có. Nhiều khi túng quẫn bán cả nồi cơm điện, bán cả quạt điện...lấy tiền ăn cơm bụi qua ngày, nhưng gọi điện, biên thư về nhà vẫn “Bố mẹ yên tâm, con trên này vẫn sống khỏe, thu nhập ổn định, việc làm đều tay...” cho các cụ ở nhà khỏi bận lòng...

Nhưng rồi anh vút bỏ hết, quyết trở về với cái máng lợn để làm lại từ đầu. Giờ thì anh éo còn oai nữa vì anh biết còn thấy oai là sẽ có ngày chết vì cái oai danh nghiệt ngã đó. Anh làm một thằng bình thường. Ai khen anh, anh cảm ơn. Đứa nào chê anh ngu, anh im lặng.Sống ở đời khen chê là việc của thiên hạ, cuộc sống của mình không ai sống thay được. Đón ý người đứng để điều chỉnh hành vi của mình là sai lầm lớn nhất cuộc đời. Nói rứa chắc chú hiểu được một phần.

Ngọc ngồi im nghe, éo biết nó nghĩ gì nữa. Vì mình nói ình nghe là chủ yếu.

- Huyền nhà chú khi mô cưới? Thay đổi chủ đề cho bớt căng thẳng.

- Dạ, ra năm anh ạ.

- Uhm, anh cũng từng đau khổ vì chị chứ nhiều. Nhưng may anh thoát ra kịp...

- Em biết mà. Chị nó cũng yêu anh lắm, nói anh tuy nghèo nhưng khí khái, tiếc là nhà em rơi vào tình thế khó xử quá. Mang ơn người ta không trả thì cũng không sống được...

- Thì rứa, anh cũng nỡ hận chị nỡ mô. Anh chỉ tiếc thôi...

- Dạ.

- Hôm qua về chị Huyền nói chi không?

- Không anh ạ. Thấy mặt buồn buồn thôi, em nỡ dám hỏi.

Ngồi thêm chút nữa, đồng hồ chỉ 9 giờ kém. Minh bảo về đi, anh có tí việc riêng chút, có chi gặp lại sau nha. Rồi gọi cho Ốc.

3 chuông mà vẫn không nghe máy. Gửi cái tin nhắn “Xong rồi, em ở mô đó?”. Đợi 5 phút vẫn không thấy reply, bèn lên xe cùng cu Ngọc quay về nhà.

Đi được nửa đường chợt có tin đến.

“Vào nhà em đi, đang trên sân thượng. Ghét cái mặt”, bèn bảo cu Ngọc phi thẳng nhà nàng.

Mẹ Ốc mở cổng, thấy mình liền à lên “Anh Huy à anh Huy, lâu lắm ăn răng mà không chộ mặt hè?”

Minh dạ, cháu vẫn rứa thôi. Làm đến mô ăn hết đến đó o tề. Ốc ở nhà không o? Mẹ nàng chỉ tay lên sân thượng, bảo hần đang nhảy nhót đập phá chi trên nớ á. Mi lên lôi cổ hần xuống cho o cầy.

À, mẹ Ốc cũng quen biết với ông già mình. Ông già mình đẹp giai, hiền lành nên ít nhiều mình được hưởng tí xái, gọi là có bảo kê :v Vì thế mỗi khi nghe Ốc bảo đang ở chỗ anh Huy, đang đi với anh Huy...là mẹ nàng yên tâm lắm. Có hôm nhân lúc vui vui, bả hỏi “Mà răng 2 đứa bây chơi thân với nhau rứa mà...không yêu nhau hè?” Minh đang ấp úng tìm câu giả nhời cho chuẩn và duyên nhất thì Ốc nhanh mồm “Cần nhau như chó với mèo suốt ngày yêu răng được, anh hè”. Minh bảo “Dạ có lần say rượu, cháu nhắn tin nói yêu Ốc, o biết hần trả lời rằng không?”. Mẹ nàng hỏi hần nói răng với mi?

Minh bảo, dạ hần nói cháu mới bị quạu trần rơi vào đầu à, thần kinh.

Rứa là từ đó cháu tắt điện luôn, khỏi yêu.

Chào hỏi thủ tục xong mình tốt lên sân thượng, nơi mà mẹ nàng bảo nàng đang lên cơn hăm nhảy nhót loạn xạ.

- Dừ mới mò mặt đến à?

Ốc ngồi khoanh chân trên cái chiếu cói, xung quanh thấy mấy lon nước ngọt, đĩa hướng dương và ít trái cây.

- Hê, mần chi mà thịnh soạn rì?

- Bí mật, hì hì.

- Kỷ niệm 25 năm thiết lập quan hệ ngoại giao với nước bạn Lào à?

- Rồi anh sẽ biết. Mà biết xong đừng sốc phản vệ.

Mịa, nói chuyện với con ranh này khi nào cũng như trêu ngươi, đến bực...

65. Phần 2 : Chương 28

Trong ánh sáng mờ mờ hắt ra từ cửa sổ nhà bên cạnh, mình đứng im nhìn Ốc thật lâu. Tóc buông xõa lả lơi, áo len lông chuột cổ trái tim, chân xỏ quả tổ ong trắng. Một phong cách thời trang thật là vải chường.

- Nhìn chi mà ghê rứa?

Ranh con hất hàm khiêu khích. Mình tiến lại gần. Mùi nước hoa thoang thoảng lẫn với mùi phấn hay sữa tắm khiến bất cứ thằng con trai nào cũng phải xao lòng. Nàng vẫn luôn thế, gợi cảm một cách hoang dã trong vỏ bọc của một đứa ngổ ngáo và bất cần đời. Một đứa con gái từng khiến nhiều chú phát rồ vì tưởng dễ xơi, nhưng lởm khởm là ăn phát tát lẹch mặt ngay.

- Không nhất thiết phải đẹp như rứa chớ!

- Anh có những câu con gái rất thích nghe, kể cả em. Nhưng đôi khi cũng phũ phàng.

Mình lại gần, đặt tay lên vai nàng, không nói gì.

- Đem qua nhìn anh thật bơ phờ.

- Uhm, quên đi.

- Em không bao giờ muốn nhìn anh như rứa...Nhất là vì đứa con gái em không ưa, nói thẳng ra là em ghét!

- Giờ còn lại em thôi hê?

- Hức. Cơm nguội của anh...

- Chi mà lộng ngôn rứa.

- Cái bóng mờ nhạt của đứa khác.

- Bóng ai?

- Ex của anh.

- Trời...

- Từ hôm nay em sẽ khác cho anh coi.

- Lý do của cuộc hẹn đây à?

- Đừng hỏi, em sắp đi xa.

- Đi mô?

- Một nơi không bao giờ thấy mặt anh. Biết rứa thôi.

Ranh con sắp lên cơn hâm, với kinh nghiệm xương máu hơn 3 năm bên nàng mình không lạ gì tính nết thất thường này.

- Dừ thì em nỏ giấu chi anh nữa. Thời gian qua em đã sống cuộc sống của một đứa luôn đuổi theo cái bóng của ai đó, nhưng càng cố gắng, em càng thấy hụt hơi. Em đã khổ sở với cái mặt nạ kịch cỡm giả tạo...vì ai anh biết không? Làm rằng anh biết? Anh luôn nghĩ rằng anh tỉnh táo, ừ, anh tỉnh táo đến mức vô cảm đối với em. Khi cần em, anh chỉ mất cuộc điện thoại hoặc vài dòng tin nhắn cộc lốc, rồi anh buông ra, lạnh lùng như em chỉ đáng rứa. Nhiều lần em đi với người này, người khác...chỉ để anh đừng nghĩ rằng không có anh, em sẽ bơ vơ một mình. Anh thấy em uống rượu thì quát nạt như có trách nhiệm lắm, nhưng anh có tự hỏi vì rằng em uống không? Đi chơi với Huyền về, anh kể chuyện say sưa trong khi em khổ sở làm bộ mặt tỉnh bơ nhất để nghe anh nói. Anh cố tình khiến em tổn thương hay anh sự ngạo mạn đã lấy mất sự tỉnh táo của anh?...Xin lỗi em nói nhiều quá, nhưng em thề đây là lần cuối cùng em nói ra những điều này với anh, giữ lại trong lòng quá lâu và quá đủ với em rồi...

Ớc nói chậm rãi và nhấn nhá như đâm từng mũi kim vào da thịt mình, tất nhiên mình “biên tập” và gõ lại lời nàng theo những gì còn nhớ được, cho đỡ trúc trắc.

- Thôi được rồi...Tại anh ngu quá. Xin lỗi em...anh...

- Bỏ em ra.

- Không lạnh à?

- Sợ anh.

- Hâm vừa thôi...

- Đừng động vô người em.

Ốc vùng vằng đẩy tay mình ra rồi quay mặt đi. Á dỗi to rồi đây!

Vừa lúc đó có tiếng dép lạch cạch đi lên, mẹ nàng chứ ai?

- Bọn bay mần chi mà to tiếng rứa?

Bà cầm cái điện thoại soi soi (giống công an úp sọt sới bạc nhón), xong chép miệng.

- Bày ra không ăn chi cả mà đứng cãi nhau à? Khuya rồi nói nhỏ không hàng xóm kêu ...

Mình thanh minh.

- Mô o, đang tranh luận vấn đề biến đổi khí hậu toàn cầu.

- Luận chi mà nhao ầm rứa?

- Thì cháu nói nguyên nhân chính là do nạn chặt phá rừng, Ly thì bảo do sự phát triển quá nhanh của các nhà máy công nghiệp...nói chung vấn đề ni cần phải mang ra hội thảo toàn cầu mới ăn thua o hề!

Ốc phì cười.

- Cái mồm sinh ghét i được!

Mình tỉnh bơ.

- Anh nói rồi, trong tranh luận, không phải to mồm là chân lý sẽ thuộc về mình.

Mẹ nàng lẩm bẩm “Tính con ni rứa đó, cãi nhau là oang oang như mỗ bò, sữa mãi không được là răng?” rồi lọ mọ đi xuống. Đi mấy bước còn ngoái cổ lại bảo “Ngồi tí mà xuống dưới nhà đi nha, sương xuống độc lắm đó”. Minh và Ốc đồng thanh “dạ”.

- Ly ạ.

- Dạ.

(Nghe từ “dạ” vẫn thấy xốn vãi, vì không nghĩ cái miệng ấy sẽ có lúc thốt ra từ này).

- Em yêu anh thật à?

(Hỏi câu chuỗi cả buổi, đôi khi mình vẫn hay buột mồm hỏi những câu ảm ố như vậy).

- Rứa anh?

(Đúng bản chất ranh mãnh của nàng, tự dưng đảo chân phát đường bóng quá hiểm, sữa lưng đồng đội là răng?)

- Có một lần, em nhớ không? Nhậ về khuya, chán đời anh gọi cho em. Em hét to, em không nghe mô, em không phải là thùng rác cảm xúc của anh. Buồn quá, anh nói anh nhớ em, muốn gặp em. Sau đó em nói gì, nhớ không???

- Chưa bao giờ em coi anh là người yêu, nên đừng lợi dụng nhau nữa!

Ừ, câu nói khiến anh chết điếng, ê chề kinh khủng. Nhưng anh không giận em, vì cơ bản em nói đúng.

- Anh phải hiểu tâm trạng em lúc đó chứ! Mấy lần buổi tối, gặp anh trên đường, mùi nước hoa ngào ngạt, em biết anh sắp gặp ai rồi nhưng không dám hỏi. Còn anh thì nhe răng cười “Đi tán gái”. Lúc nở nhìn anh ngạo mạn ghê luôn! Em hận anh lắm...

Mình cúi mặt không nói được câu gì. Hừ, đúng là không thể cố để hiểu phụ nữ được, bởi cấu tạo não bộ và tư duy logic hai giới quá khác biệt? Có lần 2 đứa đội áo mưa hôn nhau trong ngõ, mình dừng lại hỏi “Như

này có được tính là yêu nhau không?”. Ốc làm câu “Tại thời điểm ni thì rứa, khi khác thì không”. Mình nghe xong éo hiểu ý ranh con là gì (để mà điều chỉnh).

- Khi mô em đi?
- Chắc hết tuần sau.
- Làm chi?
- Vào Sài Gòn, xin được việc thì làm trong luôn. Ở nhà dì.
- Buồn hê...
- Ừ. Dừ biết kêu buồn rồi đó?
- Trước lúc ra đi có trăng trời chi không?
- Nói chi cụng rứa mà thôi, một kẻ vô tình...
- Thôi, đi vô trông kiểu chi cũng phải yêu rồi lấy một người, lấy ai nỏ rứa, bắt quá ở nhà lấy anh.
- Xin người. Cái thị trấn Phố Châu ni nhỏ lắm, một đứa con gái mang tiếng chơi bời như em liệu anh có đủ can đảm lấy không?
- Đủ quá đi chớ, sợ dếch chi đời!
- Lại chém. Thề đi?

66. Phần 2 : Chương 29

Lại chém, thề đi?

- Mà thôi, quân tử lấy hành hiệp làm tín. Lời nói gió bay, bắt quá cũng chỉ đầu môi chớp lưỡi.
- Đồ hâm. Khi thì vắng tục như ranh, khi triết lý như cụ non. Ghét mặt!
- Yêu khi mô mà nỏ ghét?

Nàng khê thở dài rồi choàng tay lên cổ mình, lắc lắc đầu. Mình bảo “Không đúng à?”. Ốc siết chặt vòng tay, không nói gì. Hờ, lâu lắm hai đứa mới ôm nhau. Hồng nàng sẵn mềm thật thích. Mùi mỹ phẩm, mùi cơ thể ngai ngái hòa lẫn vào nhau... phê lòi! Mình áp mặt vào ngực nàng hít một hơi bất tận, cảm giác xốn xang khó tả. “Cuồng rồi hử?” Ranh con thủ thủ bên tai như thách thức nhà chức trách. Uhm, sắp cuồng rồi. “Có thích bằng ôm ex không?”. Diên, đừng nhắc lại nữa. Ừa, nỏ chạm vô nỗi đau của anh nữa hê! Không phải, chia tay anh nỏ đau vì còn yêu, mà vì bị đá. Đời anh trước nay chỉ quen phụ người, không quen bị người phụ lại.

Ranh con hôn lên má mình, ngón tay mơn man sau lưng, nhột vãi.

- Em chưa thấy ai hâm hâm như anh cả, thật. Anh có những hành động mà mỗi khi nghĩ lại em vẫn phì cười không hiểu rằng anh lại hâm được như rứa.
- Ví dụ?
- Như cái chuyện anh tặng hoa bạn gái í. Hâm một cách có hệ thống.

À, vụ ấy kể nàng nghe rồi. Hồi ấy học lớp 11, mình hơi thích thích con bé lớp 10. Một bữa nhân nghỉ giải lao, mình cầm trên tay bó hoa phơ phất xuống tầng dưới tặng nàng. Con bé ú ớ cầm lấy (chắc run quá nên chưa biết làm gì với nó).

Mình chưa kịp quay mặt đi thì thằng lớp trưởng chạy trên cầu thang tầng 2 xuống, mặt đỏ gay đang hỏi dò mấy thằng con trai “Bay thấy có đứa mô cầm bó hoa chạy xuống dưới ni không?”. Mấy thằng kia nói

“Chi rứa anh?” Lớp trưởng làm bầm “Địt mẹ lớp tau mất cả bình hoa trên bàn giáo viên”. Biết có biến rồi, mình im re lủi mất con mẹ hàng lơ, để lại nàng với cụm hoa ngơ ngác trên tay...

- Đi rồi khi mô mới về?

- Tết về nà.

- Vô trông chừng chơi bởi nựa nha. Ở nhà đây nhiều khi nhìn em sinh nản i, toàn đánh đu với mấy đứa dặt dẹo.

- Thích đi với anh cưng nỏ được.

- Hay đừng đi nữa?

- Ở nhà buồn lắm, đi vô đi ra nỏ hết được ngày.

- Nhớ ai không đó?

- Có. Dừ chưa đi mà đã cảm giác nôn nao rồi. Vô đó chắc rồ lên mất.

- Tớ cũng sẽ nhớ cậu lắm (thở dài) Đờ đúng là nhọ, chỉ khi mất đi rồi mới tiếc.

- Ở nhà cậu sẽ lấy vợ chứ?

- Tớ không có nghĩa vụ phải trả lời câu này.

- Cơ bản là có con diên mô chịu nổi tính anh không, hehe.

Mình ừ, anh có ý định tìm vợ đâu. Cứ để thuận theo tự nhiên, duyên trời định, có muốn giẫy dụa cũng chỉ như Tôn Ngộ Không đái bậy trong tay Phật.

Liếc điện thoại thấy gần 11 giờ, bỏ mẹ, muộn rồi. Bảo nàng anh té nha? Ranh con nín lấy vai. Khoan đã mà. Có câu chi hay ho nói nghe coi. Em thật, từ khi chơi với anh toàn nghe anh nói bậy là chủ yếu, những lời có cánh anh mang cho con khác xài à? Rứa là bắt công đó, lương tâm cắn rứt đi. Mình bảo, lương tâm anh rần nó tha mẹ mất rồi còn đâu. Nàng nhăn mặt nói, không đùa mô, văn vẻ anh có thừa. Nói câu chi ngọt ngọt nghe cay mề.

Hê, đàn bà cơ bản háo ngọt như đàn ông. Đôi khi 2 đứa cũng “lỡ mồm” nói vài câu tương đối nhả nhặn và màu mè, nhưng rồi nhanh chóng chêm ngay những câu trần trụi vào (để đối phương không cười đều trọng bụng rằng mình sến súa nửa mùa). Ai cũng sợ hổ, sợ đứa kia chê cái lương, nên rốt cuộc quay sang bóp chất cho đúng kiểu quân tử tàu.

- Uhm, nói chi bậy dừ hê? Hay là hát đi? Mình hỏi nàng.

- Rồi, hát cũng được, mặc dù giọng anh như bò đực rống, em biết. Nhưng cứ phải đúng tâm trạng, đúng hoàn cảnh mới chơi đó nha.

- Dạ.

- Hấp, tự nhiên dạ người ta. Thôi hát đi mà...

Nắm lấy tay nàng hôn mấy phát, mình cúi thấp người xuống: “Ly ơi mai em lên chốn thành đô nhà xe rục rở, xin đừng quên bến đò ngang, con sông nhỏ chốn quê xưa anh vô vô mong chờ ... Đây chút tiền mọn anh vừa trúng lô xiên, trao cho em làm lộ phí đường xa, mai một đây khi danh phận rõ ràng, xin đừng phụ phàng tình xưa duyên cũ...nghe chưa Ly”.

Ranh con ôm bụng cười rú lên như ma làm, cười như chưa bao giờ được cười, xong ôm chầm lấy mình (trong khi vẫn không ngừng cười): “Huy hấp, hihi... yêu quá đi mất thôi... ri thì mần răng em quên nổi Hấp bậy dừ nà?”.

Mình trở mắt hỏi hay không? Ốc toe toét, dám xuyên tạc trắng trợn lời người khác nha, trao tiền trúng lô xiên cho người yêu làm lộ phí...hihi... chỉ có anh mới bựa được rứa hê. Thôi nỏ nghe hát nữa. Mình ừ, rồi bảo nàng nhắm mắt lại, xong cúi người công nàng loanh quanh khắp cái sân thượng bé tí và đây rêu đen sì.

“Giống phim chưa?” Nàng nhìn mặt “Coi chừng ngã cái rằm đó, chớ mà...thích. Công em mãi mãi trên lưng anh nha?”. Minh xì, 52 cân cả phụ kiện nặng thấy cha. Làm vài vòng cho giống Trái tim mùa thu thoai, hè. Nàng nài nỉ, thôi mà cố lên, nỗ mấy khi anh Huy ga lang.

Minh đặt nàng cái huych xuống sàn.

- Thôi mời nàng hạ thổ anh nhờ, mệt đứt hơi.

- Híc, tập gym mà yếu xiu. Nỗ ăn thua rồi.

- Cơ bản là 2 quả Hỏa Diệm Sơn nó đè trên vai xốn quá.

- Đầu óc khi mô cũng bậy bạ được. Rửa mà cũng đòi Trái tim mùa thu, phim mà như anh thì ế nhãn nỗ ai thêm coi.

Minh cười, bảo trên phim là nó diễn cho chúng ta xem. Anh với em thì diễn ai xem mà phải... khổ rửa? Ranh con xịu mặt “Đang hay thì... Anh đúng là đồ...” Minh xỏ giày chào về. Nàng bá cổ hỏi, chưa làm thủ tục à, mà đòi phần? Hai đứa lại ôm siết lấy nhau, hun mê mãi nỗ biết chi trời đất.

Vừa lúc đó tiếng dép lẹp xẹp bước lên. Lại cán bộ trại giam rồi. Mẹ nàng thò mặt ra hỏi “Bay chuyện trò chi mà say sưa rửa? Muộn rồi đó”. Cả hai giật bắn buông nhau ngay như chưa có vụ gì xảy ra. “Xong rồi”. Ốc trả lời (giọng đầy hờn dỗi). Minh dạ một tiếng rồi lủi xuống dưới nhà, tự mở cổng ra về.

Ngoài đường hơi sương dày đặc như nhà ai đang đốt rơm, lạnh vãi.

Đi vừa hết ngõ nhà nàng thì bất chợt có bóng đèn pha từ trong khúc cua quét tới. Trên xe là 2 chú tầm 23 – 24 tuổi, cả hai đều ốm nhom, tóc tai quần áo đúng chất bộ đội làng. Tiến thêm mấy bước nữa, con wave độ đột nhiên cua 1 vòng rồi phanh kittt... chấn ngay lổ đi.

Dừng lại rút điều thuốc châm lửa kéo vài hơi, đồng thời dự ngay trong đầu kịch bản sắp diễn ra. Căng mắt ra ngó, chợt mình phát hiện ra bạn ngồi yên sau trông quen quen. Thôi đúng rồi, bạn này hay đi cùng hội với Ốc, có lần mình thấy ngồi dật dẹo oánh bài ở quán cà phê.

- Hai chú đi mô về muộn rửa? Anh đi nhờ tí.

Đáp lại thái độ nhả nhận của mình, 2 người hùng thành Troy vẫn chễm chệ trên con kỳ mã ghê, mặt vênh lên trơ tráo. Một phong thái hết sức phong trần và lãng tử, đúng kiểu anh mày thích.

- Các chú làm hơi thuốc cho ấm.

Minh chìa bao Vina ra trước mặt để cố tiếp cận và soi kỹ xem thằng nào có đồ cần lên dưới áo không. Có vẻ không có hàng nguội. Mịa, nhìn cái mặt căng căng của 2 bạn hiền mà tay chân ngứa vãi. Mình ước lượng nhanh liệu mỗi chú có chịu nổi một cú ra chân bằng mu chính diện không, với hình thể như mấy thằng ốm dói kia? Trên sân bóng, anh các chú vốn là nỗi kinh hoàng cho tiền đạo đối phương mỗi khi bỏ bóng đá người, các chú tuổi gì?

- Ông đến nhà con Ly mần chi rửa? Tán tỉnh mất dạy à?

Cuối cùng một chú cũng đã chịu khai đao. Chú quen mặt ngồi sau chắc vật quá chịu không nổi bèn chìa tay nhón điều thuốc.

- Anh đến hỏi tí chuyện thôi. Có răng không?

- Chuyện cái đéo chi. Ông biết tui là ai không?

Úi xời, bạn này tự tin ghê. Chặn đường anh mày đã là một cái tội, cả gan xấu dai hơn anh mày nhiều lần là tội thứ hai. Mời thuốc không hút là tội bất kính thứ 3. Văng đéo với anh là tội phạm thượng thứ 4.

- Anh thật, mới thấy chú lần đầu. Tiện đây cho hỏi, chú ở mô chui ra?

- Địt mẹ ông nói đểu tui à? Thích chi?

- Thích chi? Chú ngồi sau để thêm.

Minh vít điều thuốc khoanh tay trước ngực.

- Anh thích chi mô, khuya rồi dù thích về ngủ thôi.
Lập tức chú cầm lái tụt xuống xe, tay chống nạnh đầy uy lực...

67. Phần 2 : Chương 30

Chợt thằng quen mặt ngồi trên yên xe giật giọng hỏi.

- Bác có phải là anh họ thằng X không hề?

X là cu em con ông cậu, ở cái thị trấn này cũng thuộc dạng có số má, nhưng không nhiều đứa biết mình là anh nó vì cũng ít giao du.

-Ồ, răng chú em?

Nghe vậy thằng đang đứng trước mặt mình tự nhiên sững lại. Nhưng nhin nãy giờ éo chịu nổi nhiệt nữa, cái mồm nó lại nằm ở vị trí quá gần, ngay lập tức mình giã hai phát vào mang tai bạn hiền. Thằng cu loạng choạng bỏ chạy vòng quanh xe, đang cẩu nên mình quyết túm lại bằng được. Thằng quen mặt nhảy xuống cần địa.

- Thôi thôi...anh em với nhau cả...

Mình đẩy nó ra đuổi tiếp thằng kia (mịa, trong một nỗ lực thoát hiểm phi thường, thằng này chạy nhanh hơn mình nghĩ). Cong dứt đuổi nó chạy năm sáu vòng quanh con wave ghê, cuối cùng may quá nó trượt chân, mình xáp tới tung ngay cú sút vào bụng, tất nhiên là ghim bớt lực không nó tạch ra đấy thì bỏ mẹ.

Sau cú sút bằng mu lai má sở trường trên sân bóng, bạn hiền hực lên một tiếng rồi ôm bụng nằm co một mớ. Thằng người quen chạy tới kéo mình ra, mồm rớt rít “Thôi thôi anh em cả...hắn mà bị chi bác không yên được mô...”, xong rút điện thoại gọi cho ai đó. Lúc này lác đác có vài người thấy biến xúm tới hóng. Chó sủa um cả lên một góc đường. Thấy thế mình lạng lẽ rời hiện trường, tránh rắc rối về sau...

Về đến nhà, móc chìa khóa mở cổng mới biết tay đang rỉ máu, chắc va vào bộ nhá của bạn kia rồi. Chết dở, lát phải vào mạng hỏi xem liệu có nên đi tiêm vắc xin phòng dại không mới được...

(Vụ này sau đó tương đối phiền phức, nhưng nhờ có thằng X đứng ra thương thuyết nên rồi cũng qua. Sau này xong việc, thằng X lèm bèm bảo mình đánh nhau chỉ vì cái l. Mình bảo ngày xưa vua chúa mất ngôi vì cái l. cũng nhiều, anh đã là cái chi).

... Bây giờ đã bước vào những ngày cuối cùng của năm dương lịch. Hôm nay chán chán, ngồi ngẫm lại coi năm qua mình làm được gì cho đời? Mịa cái thằng phát thanh viên trên ti vi vẫn đang liên thoảng “thách thức mới” với cả “vận hội mới” trước thềm năm mới. Mình thì chả có cái đeo chi thách thức lẫn vận hội. Ba năm trôi qua vẫn rứa, thêm một tuổi lại thấy già đi, thấy bớt ảo tưởng về mình và thấy đoạn đường phía trước chả có gì hay ho chờ đón. Công việc làng nhàng, éo oai nổi với ai. Người yêu khi có khi không (hoặc có cũng như không), bạn bè tri kỷ trôi dạt hết. Nhiều khi sáng dậy khỏi giường đầu óc ngơ ngơ tự hỏi “Mình đang làm cái éo chi ở cuộc đời này thế?”. Đang lẩn thẩn với suy tư mang đầy tính triết học thì bà già bảo “Rang cơm ăn mà đi làm!”. Tụt cả hứng suy tư...

Ký sự này sắp khép lại. Nhiều người vẫn thắc mắc tại sao lại đặt tên là “đòi nợ”? Có thấy nợ nần chi mô (ngoài khoản nợ còi của gia đình em Huyền)?

Cách đây hơn một năm, trong một lần ngồi buồn vu vơ, mình chợt nhớ và tiếc ex ghê gớm(cứ sau mỗi cuộc tình nổi thương nhớ ex lại càng dày thêm, bởi thất vọng, bởi mất niềm tin vào con gái). Nhưng vốn lạc quan tếu, trong sâu thẳm trái tim, mình vẫn luôn nghĩ rằng sẽ có một ngày gặp lại được người con gái yêu mình như tình yêu của Hương (tên ex). Những người con gái lướt qua trong đời cũng như trong câu chuyện này đều ít nhiều mang theo sự kỳ vọng của mình, yêu và đặt hết niềm tin như một cách để đòi lại món nợ năm xưa, khi ex bỏ rơi mình...

Nhưng rốt cuộc thì sao? Rốt cuộc tất cả chỉ là 1 tịt. Tất cả dường như đều vô tình trở thành cái bóng âm thầm của Hương mà không hay biết. Trong suốt thời gian qua, bằng mọi cách, mình đã cố gắng truy lùng dấu vết của Hương qua face book, qua những địa chỉ email, hoặc số điện thoại cũ...nhưng đều vô vọng. Tìm để làm gì? Không biết nữa. Có lẽ như một hành động vô thức, không thể lý giải bằng logic thông thường của một thằng vốn luôn tỉnh táo và ngạo mạn như mình.

Kể thất bại luôn muốn nhắc quá khứ. Về cơ bản, mình là kẻ thất bại nếu đối chiếu giữa mơ ước và hiện thực. Một đứa ngông nghênh, bất cần và bụi bặm. Bựa và ngạo mạn. Con gái lắm đứa thích (chả biết thích vì cái éo chi nữa), nhưng được dăm bữa, nửa tháng là bọn nó bỏ của chạy người vì té ra mình chả yêu nổi một ai cho ra đầu ra đuôi. Có đứa hận mình, bảo đồ thần kinh. Mình nói đúng đấy. Có đứa ai oán trách móc, anh có yêu gì em đâu? Mình ừ, anh xin lỗi em...Rồi quên nhau như chưa hề có cuộc chia ly. Duy chỉ có Ly, nàng Ốc của mình...ít nhiều để lại dư âm, nhưng đó lại là chuyện khác mất rồi...

... Tối nay Ốc lên xe vào Nam. Hỏi mình buồn không anh yêu? (à dạo này nàng dở chứng gọi mình anh yêu). Mình nói qua điện thoại, buồn. Ốc bảo rứa thì ráng đợi em về nghe chưa? Đừng nóng ruột lấy con mô là được. Uhm, cứ biết rứa.

8 giờ tối chở nàng ra bến. Ngang qua cái hồ nuôi cá dừng xe ôm nhau lần cuối. Cả hai không nói gì, chỉ nhìn vào mắt nhau trong ánh đèn đường lơ mờ.

Xe từ từ chuyển bánh. Bàn tay Ốc chìa ra vẫy vẫy, rồi nhỏ dần, xa dần trong màn đêm dày đặc. Chỉ còn lại mỗi mình bên đường cùng cái bóng cô độc,

và lấm lụi...

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-su-doi-no>